Ultima parte a trilogiei **INTERDEPENDENȚA**

ULTIMUL ÎMPĂRAX

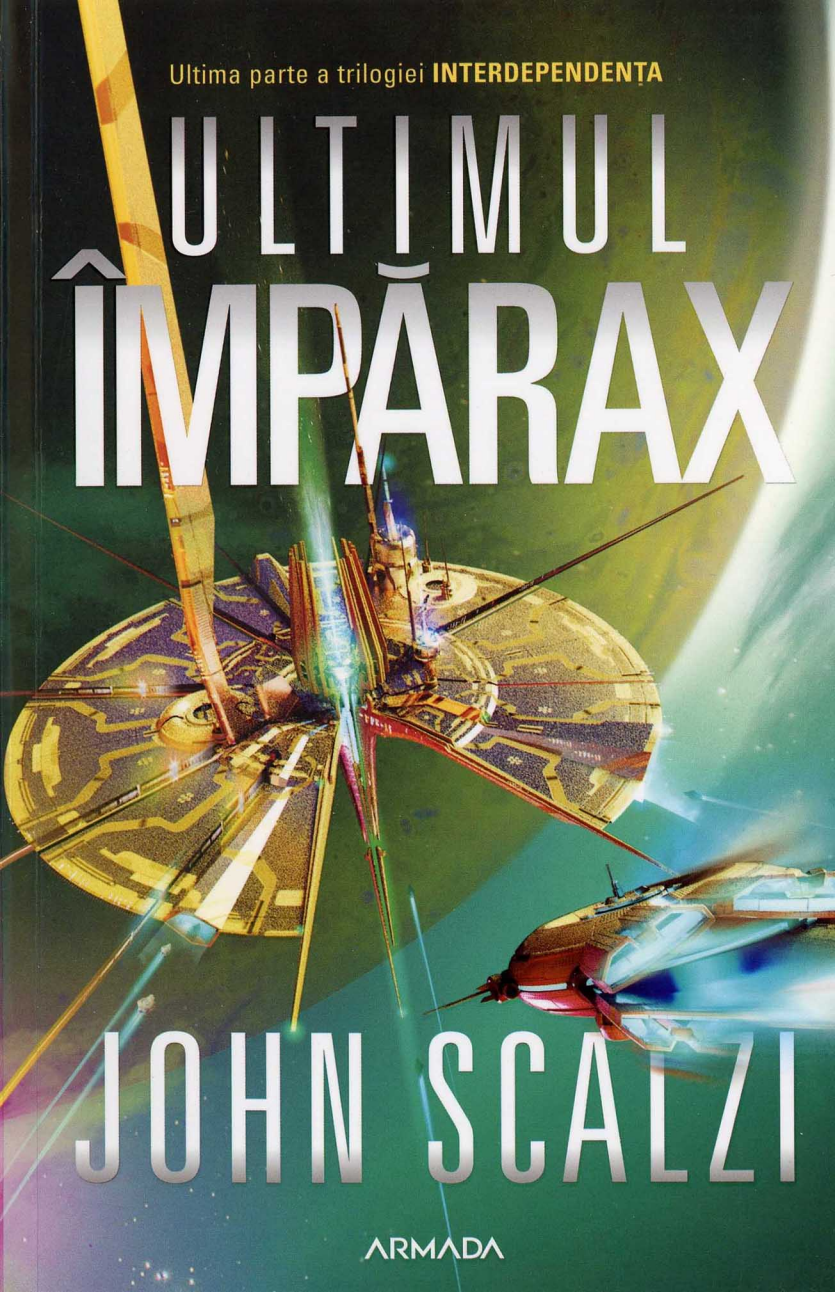

JOHN SCALZI

ARMADA

„Aproape că nu este nimic
mai fascinant decât să privești
la felul în care un bun povestitor
distruge cu migală lumea
pe care a creat-o. Acest roman
este ultima piesă dintr-o trilogie
space-opera exemplară.
Ultima piesă dintr-un domino
al prăbușirii universului.
Iar ultima piesă este importantă
și pentru că ascunde în ea
semințele unor noi începuturi."

MARIAN COMAN,
redactor-șef **ARMADA**

Lagos
Lagos

ARMADA

ULTIMUL ÎMPĂRAX

JOHN SCALZI

Traducere din limba engleză
NINA IORDACHE

ARMADA

Director editorial: Alexandra RUSU
Redactor-şef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Andreea ROŞEŢ
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Andreea DĂNILĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCALZI, JOHN
Ultimul Împărax / John Scalzi ; trad. din lb. engleză: Nina Iordache. - Bucureşti : Nemira Publishing House, 2022
ISBN 978-606-43-1381-2

I. Iordache, Nina (trad.)

821.111

John Scalzi
THE LAST EMPEROX
Copyright © 2020 by John Scalzi
All rights reserved.

© NEMIRA, 2022

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1381-2

Dedicat femeilor care s-au săturat de rahaturile celorlalți.

PROLOG

Chestia ciudată a fost că Ghreni Nohamapetan, Ducele de Capăt în exerciţiu, chiar a văzut racheta sol-aer cu o secundă înainte să-i lovească maşina zburătoare.

Tocmai vorbea cu Blaine Turnin – care, acum că se gândea la asta, era limpede că nu se descurca prea bine în funcţia de ministru al apărării – despre întâlnirea clandestină pe care urmau s-o aibă cu o facţiune rebelă care promisese să treacă de partea ducelui în actualul război civil. Când Ghreni se întoarse să-i spună ceva lui Turnin, vederea lui periferică surprinse un fulger de lumină care-i atrase atenţia spre hubloul gros de la babord, unde racheta sol-aer menţionată mai sus devenise brusc cât se poate de vizibilă.

Cred că este o rachetă ar fi vrut să spună Ghreni în acea clipă, dar nu reuşi să îngaime decât prima literă din primul cuvânt înainte ca racheta să lovească maşina zburătoare şi înainte ca totul, de fapt, să se ducă dracului complet.

În fracţiunea de secundă ce urmă, timp în care maşina zburătoare îşi schimbă orientarea pe mai multe axe, făcându-l pe Blaine Turnin – care nu-şi pusese centura de siguranţă – să se rostogolească ca o bilă de flipper umană, rozalie şi surprinsă, pe suprafeţele din cabina pasagerilor, în mintea lui Ghreni Nohamapetan, Ducele de Capăt în exerciţiu, încolţiră mai multe gânduri care,

în loc să i se contureze pe rând în creier, apărură complet formate și suprapuse, de parcă funcțiile sale cognitive superioare deciseseră să se elibereze în același timp de balast și să-l lase pe Ghreni să rezolve problema mai târziu (dacă ar mai fi existat un mai târziu), ceea ce, de vreme ce gâtul lui Blane Turnin devenise tulburător de flasc, părea destul de improbabil.

Poate că ar fi mai ușor ca aceste gânduri să fie descrise sub formă de procente, în funcție de nivelul atenției acordate fiecăruia de Ghreni.

Pe primul loc era: *Rahat, futu-i, futu-i, rahat, futu-i, rahat, futu-i, rahat, rahat, rahat, la naiba, la naiba, la naiba!* care ocupa cam 89% din atenția lui Ghreni. Având în vedere că mașina sa zburătoare începea să se rotească și să piardă altitudine, acest lucru era ușor de înțeles.

Pe locul doi, la mare distanță, cu aproximativ 5% era: *Cum au știut rebelii, am stabilit întâlnirea asta abia de vreo oră, nici măcar eu nu am știut că o să fiu în mașina asta; și unde dracu' sunt contramăsurile, eu sunt conducătorul întregii planete și mă confrunt cu un război civil, te-ai aștepta ca oamenii mei de pază să fie mai vigilenți acum.* Drept vorbind, erau cam multe de asimilat pe moment, așa că mintea lui Ghreni se hotărî să lase această întrebare fără răspuns.

Pe locul trei, ocupând poate 4,5% din atenția lui Ghreni, era: *Cred că am nevoie de un nou ministru al apărării.* Din moment ce corpul lui Blaine Turnin avea acum o formă ce putea fi descrisă doar ca „profund încovrigată", acest lucru era probabil corect și, prin urmare, nu mai trebuia analizat.

Mai rămânea doar un al patrulea gând, care, deși ocupa doar o biată rămășiță a puterii cognitive și a capacității de concentrare a lui Ghreni, era totuși ceva la care se mai gândise înainte, chiar

des – atât de des, încât se putea spune că, în multe feluri, era ceea ce-l *definea* pe Ghreni Nohamapetan și-l făcuse omul care era azi: un bărbat violent, prizonier al unor forțe atât gravitaționale, cât și centrifugale. Acest gând era: *De ce eu?*

Și, într-adevăr, de ce Ghreni Nohamapetan? Ce împrejurări ale destinului îl aduseseră în acest moment al vieții sale, lăsându-l să se învârtă sălbatic, fără să se poată opri atât literalmente, cât *și* existențial, încercând să se abțină să vomite peste cadavrul (era aproape sigur că murise) al acum foarte posibil fostului său ministru al apărării?

Aceasta era o întrebare multidimensională cu mai multe răspunsuri pertinente:

a) se născuse;

b) într-o familie aristocrată, cu ambiția de a conduce Interdependența, un imperiu de sisteme solare care existau de un mileniu;

c) și care erau conectate de Flux, un fenomen pe care Ghreni nu-l înțelegea, dar care funcționa asemenea unei conducte super rapide dintre sistemele solare ale Interdependenței;

d) toate acestea erau impozitate și controlate de către Împărax, care guverna de la Centru, sistemul prin care trecea aproape fiecare curent de Flux;

e) lucrurile aveau să stea astfel până când, în viitorul apropiat, urma să aibă loc o schimbare puternică în Flux, când aproape toate rutele urmau să treacă pe la Capăt, care acum era cel mai puțin accesibil sistem din Interdependență;

f) de aceea Nadashe, sora lui Ghreni, își dorea un Nohamapetan la Capăt, pentru a uzurpa puterea Ducelui care guverna acum, dar ea nu putea s-o facă, fiindcă era ocupată să încerce să se mărite cu

Rennered Wu, următorul pretendent la tronul imperial, iar fratele lui Ghreni, Amit, conducea afacerile Casei de Nohamapetan;

g) așa că, bineînțeles, trebuia să fie Ghreni, aia e;

h) care se dusese la Capăt și urzise în secret un război civil, în timp ce se aliase public, de formă, cu Ducele anterior;

i) pe care apoi îl asasinase, dând vina pe Contele de Claremont, despre care Ghreni credea că e doar inspectorul financiar imperial;

j) devenise astfel Ducele în exercițiu, promițând sfârșitul războiului civil, lucru pe care era evident în stare să-l facă fiindcă, până la urmă, el era cel care îi sponsoriza pe rebeli;

k) dar, așa cum avea să se descopere, Contele Claremont era și un fizician al Fluxului, ale cărui cercetări asupra curenților Fluxului au stabilit că aceștia se prăbușeau, nu se modificau;

l) ceea ce s-a dovedit a fi corect atunci când curentul Fluxului dintre Capăt și Centru, singurul curent care pleca de la sistemul de Capăt, s-a prăbușit;

m) apoi contele s-a oferit, în spiritul pragmatismului, să-și unească forțele cu Ghreni pentru a pregăti Capătul pentru iminenta izolare cauzată de prăbușirea atât a Fluxului, cât și a Interdependenței, care depindea de Flux pentru supraviețuire;

n) Ghreni nu a acceptat oferta contelui din ăăă... anumite *motive* și, în schimb, l-a făcut pe conte să dispară;

o) asta a enervat-o la culme pe Vrenna Claremont, fiica și moștenitoarea contelui, care era – ce inconvenient! – și o fostă membră a trupelor de Pușcași Marini Imperiali, cu o mulțime de aliați, care *și* cunoștea în detaliu munca de cercetare a Fluxului realizată de tatăl ei;

p) lucru pe care l-a *spus* tuturor;

q) iar ei s-au enervat cumplit, fiindcă noul Duce în exercițiu nu i-a anunțat despre chestia cu „Prăbușirea Fluxului";

r) și de aici a pornit acest *nou* război civil;

s) împotriva *lui*;

t) care era purtat de *noi* rebeli;

u) care, la naiba, trăgeau în mașina lui zburătoare.

În apărarea lui Ghreni se putea spune că nu ceruse niciodată să se nască.

Dar lucrul ăsta n-a fost cine știe ce consolare în momentul când mașina lui zburătoare se izbi de străzile de suprafață ale orașului Endfall, capitala de la Capăt, rostogolindu-se de mai multe ori înainte să se oprească. Ghreni, care-și ținuse ochii închiși pe durata prăbușirii, îi deschise și observă că mașina sa era în poziție verticală. Corpul lui Blaine Turnin era pe locul de vizavi, tăcut, netulburat și liniștit, fără să dea impresia că păruse, în ultima jumătate de minut, un maracas scuturat din toate puterile. Doar capul lui, înclinat într-o parte de parcă oasele gâtului îi fuseseră înlocuite cu niște paste fierte prea mult, sugera că, de fapt, nu trăgea un pui de somn cât se poate de înviorător.

Zece secunde mai târziu, portierele mașinii distruse a lui Ghreni fură deschise, iar oamenii din unitatea de securitate – *ale căror mașini se pare că nu fuseseră nici măcar țintite... ce dracu'?*, urla în capul lui Ghreni – i-au desfăcut centura de siguranță și l-au tras violent afară din mașină, îmbrâncindu-l într-o alta care urma să-l ducă drept la palatul ducal.

Ultima imagine cu interiorul mașinii distruse a fost corpul lui Turnin, care se prăbuși, transformându-se într-un covor uman.

— Nu vi se pare suspect că niciuna dintre celelalte mașini nu a fost țintită? spuse Ghreni mai târziu, în timp ce măsura podeaua în lung și în lat într-o încăpere sigură a palatului său, aflată sub pământ, într-o aripă subterană proiectată să reziste la atacuri timp de săptămâni, ba chiar luni. Toate mașinile erau identice. Nu am

trimis planul de zbor nimănui. Nimeni nu știa că avem de gând să zburăm. Și totuși, *bum!*, racheta a lovit o mașină – pe a mea. Sunt obligat să presupun că unitatea mea de securitate este compromisă. Trebuie să cred că în mijlocul ei se află trădători.

Jamies, Conte de Claremont, oftă așezat pe scaunul său, puse jos cartea pe care o citea și se frecă la ochi:

— Compasiunea pe care o am pentru necazul dumneavoastră este oarecum limitată, înțelegeți lucrul ăsta, nu-i așa? îi spuse lui Ghreni.

Ghreni se opri din mers și-și aminti în fața cui își exprima conspirațiile întunecate.

— Pur și simplu nu mai știu în cine să am încredere, îi răspunse el.

— Probabil că nu în mine, sugeră Jamies.

— Dar oare *greșesc*? insistă Ghreni. Nu dă impresia că ar exista un trădător printre oamenii mei de la securitate?

Jamies se uită gânditor la cartea sa o clipă, iar Ghreni îi urmări privirea spre coperta cam jerpelită pe care scria *Contele de Monte-Cristo*. Presupuse că era o biografie istorică și se întrebă în ce sistem se afla Monte-Cristo. Apoi își mută din nou privirea spre conte.

— Nu, probabil că nu greșiți, spuse Jamies în cele din urmă. Probabil că aveți un trădător. Cel puțin unul. Poate mai mulți.

— Dar *de ce*?

— Ei bine, e doar o ipoteză, dar poate că are vreo legătură cu faptul că sunteți un incompetent care a devenit Duce printr-un asasinat și care și-a mințit supușii despre prăbușirea iminentă a civilizației, fapt în privința căruia, apropo, până azi nu ați făcut nimic ca să vă pregătiți în vreun fel semnificativ.

— Nimeni, cu excepția dumneavoastră, nu știe că l-am omorât pe Duce, spuse Ghreni.

— Perfect, atunci rămânem la un „incompetent care și-a mințit supușii despre prăbușirea iminentă a civilizației" și așa mai departe.

— Chiar credeți că sunt incompetent?

Contele îl fixă o clipă cu privirea pe Ghreni, apoi continuă:

— De ce veniți la mine? întrebă el.

— Ce vreți să spuneți?

— Fix asta, de ce veniți să mă vedeți? Sunt prizonierul dumneavoastră și reprezint un obstacol din punct de vedere politic. Faptul că m-ați capturat și m-ați făcut să dispar este principalul motiv pentru care luptați în acest război civil al dumneavoastră. Dacă ați fi isteț... ei bine, dacă ați fi fost isteț, nu ați fi făcut aproape *niciunul* dintre lucrurile pe care le-ați făcut. Dar, în ceea ce mă privește, dacă ați fi fost isteț, v-ați fi ferit de mine și m-ați fi lăsat să putrezesc în pace. În loc să faceți asta, mă vizitați o dată la câteva zile.

— V-ați oferit să mă ajutați, odată, îi aminti Ghreni.

— Asta a fost înainte să vă hotărâți că planul cel mai bun e să mă aruncați peste bord, replică Jamies. Ca să nu mai spun că ați continuat să mă acuzați de un asasinat pe care l-ați executat *dumneavoastră* și să folosiți acel asasinat pentru a o lipsi pe moștenitoarea aleasă de mine de drepturile ei civile. Apropo, cum vă merge acum? Credeți oare că Vrenna a fost încetinită în vreun fel de faptul că a fost deposedată de titlurile și de proprietățile ei?

— Nu o înțeleg pe fiica dumneavoastră.

— Cum așa?

Ghreni arătă spre Contele de Claremont:

— Sunteți om de știință. Nu aveți stofă de... *rebel*.

— N-am avut, fu de acord contele, până când m-ați transformat în așa ceva. Cât despre Vrenna, nu ați cunoscut-o pe mama ei.

Dacă aţi fi cunoscut-o, aţi fi înţeles mai bine. Nu că ar mai avea vreo importanţă, fiindcă, la fel ca în cazul meu, dumneavoastră aţi transformat-o într-o rebelă, şi într-una foarte eficientă.

— Nu ştiu dacă sunt de acord cu aşa ceva.

— Da, sigur, aveţi dreptate, doar un rebel complet *ineficient* ar fi reuşit să se infiltreze în unitatea dumneavoastră de securitate, să planteze cel puţin un trădător, să vă afle itinerarul secret şi să trimită o rachetă direct în maşina personală, dar nu în a altora. Îmi cer scuze, e vina mea că nu mi-am dat seama.

Contele se întinse din nou după cartea sa.

— Simt nevoia să vorbesc cu cineva, spuse Ghreni deodată.

Jamies privi spre Duce (cel în exerciţiu):

— Poftim?

— M-aţi întrebat de ce tot vin în vizită la dumneavoastră, spuse Ghreni. Am nevoie de cineva cu care să vorbesc.

— Aveţi la dispoziţie un guvern întreg, îi aminti Jamies.

— Care are trădători în el.

— Aş dori să vă aduc aminte că nu sunt tocmai de partea dumneavoastră.

— Nu, dar, adăugă Ghreni, făcând semn spre încăpere, dumneavoastră nu plecaţi nicăieri.

Contele făcu din nou o pauză, de parcă ar fi meditat care era răspunsul potrivit la faptul că i se reamintise că e prizonier, apoi ridică iar cartea:

— Poate c-ar trebui să mergeţi la psiholog.

— Nu am nevoie de terapie.

— În locul dumneavoastră, aş mai cere o părere în privinţa acestui subiect.

— Voi ţine seama de sfat.

— Dar nu aveţi *prieteni*? Nici măcar unii care se prefac?

Ghreni dădu să-i răspundă la remarca referitoare la prietenii prefăcuți, dar se răzgândi.

Jamies, cu cartea deschisă, îl privi pe Ghreni cu atenție.

— Haideți, Ducele meu uzurpator, spuse el. Vă vedeam înconjurat de un întreg alai când erați consilierul Ducelui. O gloată de lingăi și de oportuniști. Erați capabil să lingușiți cot la cot cu cei mai buni dintre ei. Acum, că ați devenit Duce, ar trebui să fiți în stare să vă alegeți cele mai bune „periuțe".

— Am prieteni, replică Ghreni.

— Aha, zise contele apucându-și cartea. Atunci probabil c-ar trebui să-i deranjați pe ei.

— Nu vreți nimic de la mine.

Contele ridică din sprâncene:

— De fapt, doresc să renunțați la poziția de Duce și să mă lăsați să plec acasă.

— Nu asta am vrut să zic.

— Înțeleg, spuse Jamies ironic. Doar vă atrăgeam atenția că afirmația dumneavoastră e incorectă. Dar, sigur, în ceea ce privește ducatul, nu doresc nimic de la dumneavoastră.

Ghreni își deschise larg brațele:

— Ceea ce înseamnă că pot să vă vorbesc.

— Eu votez tot pentru un psiholog.

— Ați putea totuși să mă ajutați, spuse Ghreni. Ajutați-mă să mă pregătesc pentru ce urmează să se întâmple cu Fluxul.

— Adică să vă ajut în ciuda faptului că sunt prizonierul dumneavoastră și că luptați într-un război civil împotriva fiicei mele, pe care ați ucide-o dacă vi s-ar oferi prilejul.

— Ea tocmai ce-a încercat să mă omoare *pe mine*.

— Faptul că intenționați să reduceți un război civil la acuzația puerilă „ea a început" nu mă face prea încrezător, spuse Jamies.

Mai mult de-atât, este prea târziu. Momentul în care vă puteam ajuta a fost cu mai multe luni în urmă, când m-am oferit s-o fac, în ciuda faptului că l-aţi omorât pe Duce şi mi-aţi pus în cârcă asasinatul. Ar fi fost greu să fac faţă, dar aş fi strâns din dinţi. Acest război civil este ceva ce nu mai poate fi acceptat de niciunul dintre noi. Aţi înfuriat prea mulţi oameni dintre cei care înclinau să vă fie duşmani şi prea mulţi dintre cei care tindeau să vă fie prieteni. Indiferent dacă m-aţi scoate la lumină acum şi chiar dacă aş năzui să vă ajut, nimeni nu ar mai crede, după tot acest timp, că nu am fost constrâns s-o fac. Şi chiar dacă Vrenna ar crede şi ar trece de partea dumneavoastră – ceea ce *n-ar face,* apropo – ceilalţi ar continua fără ea.

— Atunci ce sugeraţi?

— Cred că am vorbit deja despre demisia dumneavoastră şi eliberarea mea.

— În afară de asta.

— Sugerez să începeţi să lucraţi la un plan de evadare şi la felurite deghizări, spuse Jamies. Fiindcă suspectez că perioada în care veţi mai fi Duce va fi scurtă şi violentă. Deja aveţi trădători prin apropiere. Dacă nu vă faceţi prieteni noi rapid, sunteţi terminat.

Contele îşi îndreptă în sfârşit ochii spre cartea sa.

— Vă spun pentru ultima oară, Înălţimea Voastră. Puşcaşii Marini Imperiali nu se vor implica într-o dispută domestică, îi spuse Sir Ontain Mount lui Ghreni, după ce Ducele (în exerciţiu) îl chemase pe birocratul imperial de la staţia spaţială unde erau cantonaţi el şi, întâmplător, Puşcaşii Marini Imperiali pe care şi-i dorea Ghreni.

Mount și Ghreni își beau ceaiul în biroul Ducelui (în exercițiu), care era mobilat aproape exact la fel ca pe vremea Ducelui anterior, fiindcă Ghreni nu se obosise să schimbe decorul.

— Nu e nevoie să vă reamintesc faptul că politica imperială curentă prevede ca pușcașii marini să fie folosiți strict pentru apărarea comerțului interstelar și pentru inițiativele hotărâte la nivel imperial. Cu alte cuvinte, de către Împăraxul însuși.

— Nu există comerț interstelar, spuse Ghreni, și nu avem cum să contactăm Împăraxul în legătură cu vreo inițiativă. Pușcașii tăi marini taie frunză la câini.

— Curenții Fluxului care vin *în* sistem sunt funcționali deocamdată, așa că mai există comerț din acea parte, iar Împăraxul încă poate trimite ordine, spuse Mount afabil. Iar referitor la ultima remarcă, domnule, Pușcașii Marini Imperiali nu se implică în disputele domestice doar ca să facă puțină *mișcare*. În orice caz, când am fost de acord ca dumneavoastră să preluați mantia Ducelui de Capăt ca funcție temporară, am făcut asta după ce ne-am înțeles că veți înăbuși războiul civil de pe această planetă.

— Chiar asta am și făcut!

— Timp de aproximativ trei săptămâni, observă Mount. S-ar putea spune că nu a fost vorba atât despre sfârșitul unui război civil, cât despre o pauză între campanii, spuse el, sorbind din ceai.

Ghreni scrâșni din dinți, fiindcă știa că Mount nu era obtuz, cum pretindea. Birocratul imperial era perfect conștient că jucătorii din războiul civil de acum erau cu totul alții și aveau scopuri complet diferite. Dar nici nu avea vreun interes să-și istovească prețioșii săi pușcași marini prin noroi în folosul lui Ghreni.

Ăsta era modul nu-tocmai-subtil al lui Mount de a spune: *Singur ai intrat în încurcătura asta, singur să ieși!*

— Atunci lasă-mă măcar să împrumut din magazia voastră de arme, spuse Ghreni. În măsura în care ce se află acum acolo *stă* pur și simplu nefolosit.

— Să împrumutați? chicoti Mount încetișor, discret, în ceașca lui de ceai. Dragul meu Duce, nu se *împrumută* gloanțe sau rachete. Odată ce au fost folosite, s-au terminat.

— Sunt dispus să cumpăr cu plăcere ceea ce am nevoie.

— Ce s-a întâmplat cu încărcătura aceea de arme pe care ați rechiziționat-o de la pirați în urmă cu mai multe luni? întrebă Mount. Încărcătura care trebuia să vină de la Ducele anterior și care a fost reținută? Înțeleg că ați scos-o din ghearele piraților perfizi.

Ghreni își dădu voie să mai scrâșnească încă o dată din dinți: știa că Mount cunoaște prea bine răspunsul la această întrebare și îl mai enerva și aliterația răutăcioasă.

— O parte din încărcătură a fost distrusă în urma unui atac. Restul a fost luat de rebelii de acum.

— Ce ghinion! Încărcătura aceea pare să fi fost blestemată.

— Așa este, spuse Ghreni, sorbind din ceai ca să nu-și piardă controlul.

— E posibil ca racheta care v-a doborât din aer să facă parte din încărcătura aceea, Înălțimea Voastră.

— Da, mi-a trecut și mie prin cap gândul ăsta.

— E de-a dreptul ironic, zise Mount, punându-și ceașca jos. Ce ghinion că predecesorul dumneavoastră nu a reușit să-și termine războiul civil și că astfel ați moștenit unele dintre necazurile sale, adăugând, probabil, și câteva necazuri proprii. Dar ce a fost valabil pentru el este valabil și pentru dumneavoastră. Pușcașii Marini Imperiali trebuie să rămână neutri în această dispută. Sunt sigur că veți înțelege.

Ușa cabinetului Ducelui (în exercițiu) se deschise și apăru o asistentă cu o tabletă pe care i-o prezentă lui Ghreni:

— A sosit un mesaj de înaltă prioritate, Înălțimea Voastră, spuse ea. E cifrat. Strict personal. Trebuie citit imediat după primire.

— E ceva serios? întrebă Mount.

Ghreni se uită la antetul public al mesajului:

— Sunt chestiuni de familie, îi spuse el lui Mount. Vă rog să mă scuzați un moment.

— Desigur, zise Mount, întinzându-se după ceașca de ceai.

Ghreni își confirmă datele biometrice și mesajul se deschise: era un text trimis de sora lui, Nadashe.

Ghreni,

Dacă citești acest mesaj, lucrurile au luat-o razna pe aici. Nu pot să-ți spun ce anume s-a întâmplat, fiindcă am trimis mesajul în avans. Dar orice s-ar fi petrecut, am pus în aplicare planul de rezervă.

Care este următorul: Îți trimit o navă de transport trupe, Profețiile Rachelei. *Este complet înarmată și transportă zece mii de Pușcași Marini Imperiali. Comandantul ei și majoritatea celor de la conducere sunt oamenii noștri; cei care nu sunt, probabil că nu vor supraviețui călătoriei. Ar trebui să ajungă la puțin după timp după ce vei primi acest mesaj.*

Dacă încă nu ți-ai terminat micul tău război civil de la Capăt, Rachela *te va ajuta să faci curat. Ar fi util să devii Ducele de Capăt înainte de sosirea navei, dar dacă nu va fi cazul, atunci sigur se va întâmpla până când* Rachela *va termina ce are de făcut.*

Apoi comandantul ei va prelua conducerea Pușcașilor Marini Imperiali de acolo, cu sau fără ajutorul structurii de conducere

curente din acel loc. După care voi doi veți prelua comanda gărvanelor Fluxului și vă veți pregăti pentru sosirea noastră, care va avea loc într-un fel sau altul.

Ai multe de făcut, frățioare. Apucă-te de treabă.

N-o da în bară.

Pe curând,
Nadashe

Ghreni rânji citind mesajul și-l închise, ceea ce șterse textul. Reformată tableta și pe urmă o deconectă, fiindcă nu poți fi niciodată excesiv de precaut.

— Vești bune?

— Poftim? îi zise Ghreni lui Mount, așezând tableta, acum inertă, pe masă.

— Zâmbeați, spuse Mount. Mă întrebam dacă ați primit vești bune de acasă.

— Da, cam așa ceva.

— Ei, atunci e bine, continuă Mount. V-ar prinde bine niște vești bune, dacă-mi permiteți să zic asta.

Sorbi din ceai.

Ghreni și-l imagină pe Sir Ontain Mount mort, așa cum avea să fie când o să ajungă *Rachela*, și zâmbi. În acest timp îi zburară o mulțime de gânduri prin cap, de data asta unul după altul, nu grămadă. Acestea fură: *La dracu', sunt salvat*! Și Rachela *ar trebui să vină naibii aici mai repede*! Apoi: *Cum naiba au mers lucrurile prost pentru Nadashe?* Și, la final: *Ce mama dracului se întâmplă acolo de fapt?*

CARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

— Un lucru trebuie să ne fie clar legat de ce se-ntâmplă, spuse Deran Wu. Este sfârşitul civilizaţiei aşa cum o ştim noi. Şi va fi grozav pentru afaceri.

La etajul superior al clădirii Casei Breslelor, în măreaţa sală de conferinţe care putea fi folosită doar de Consiliului de administraţie al Casei de Wu, unde Deran Wu stătea acum în picioare în capul unei mese imense, deschizând şedinţa cu aceste cuvinte, absolut toţi cei din Consiliul de administraţie al Casei de Wu se holbau la el de parcă tocmai le-ar fi tras direct în faţă un pârţ enorm.

Ei, haide, se gândi Deran, *a fost un cuvânt de deschidere mişto.*

Deran nu dădu semne de nemulţumire că micul lui discurs nu stârnise nicio reacţie. Nici nu trebuia. Pentru prima oară în cariera lui la Casa de Wu, lui Deran nu-i prea păsa ce gândeau membrii Consiliului de administraţie al Casei (fiecare dintre ei îi era un văr mai mult sau mai puţin îndepărtat) despre el, despre planurile lui sau despre cuvintele lui acide. Şi asta fiindcă Deran era acum director general al Casei de Wu.

Şi nu numai director general. Acel rol depinsese până atunci de permisiunea Consiliului de administraţie, a cărui opinie despre *orice*, de la competenţa directorului general, până la ce trebuia servit la masa de prânz, putea fi caracterizată – cu multă

generozitate – drept una plină de mofturi. Funcția de director general a lui Deran Wu, pe de altă parte, era imună la dezaprobarea Consiliului, fiindcă Jasin Wu, care o deținuse înaintea lui, încercase să dea o lovitură de stat împotriva Împăraxului, care, în mod cât se poate de rezonabil, a considerat că asta arunca o umbră de bănuială asupra întregului Consiliu administrativ al Casei.

Sau cel puțin asta era scuza.

Mai precis, Deran Wu ceruse neintervenția Consiliului în stilul său de conducere drept condiție pentru a dezvălui toate informațiile pe care le deținea despre atacul menționat, la care participase activ, mergând până la asasinarea unui director general al uneia dintre celelalte case de comerț mari și la tentativa de asasinat a unuia dintre prietenii cei mai apropiați ai Împăraxului, despre care se zvonea și că i-ar fi fost și iubit. Împăraxul, presată de timp și preferând vrabia din mână, nu cioara de pe gard, fusese de acord.

Iată cum se ajunsese aici, la prima adunare generală a Casei de Wu de la recentele neplăceri, iar Deran, care până acum nu fusese neapărat în cărți drept candidat la conducerea Consiliului – de fapt, nu fusese niciodată –, era acum la cârmă, fie că celorlalți membri le plăcea sau nu.

Stând în fața lor, lui Deran îi trecu prin minte că probabil nu le plăcea absolut deloc treaba asta. Ceea ce ar fi putut explica de ce cuvântul de deschidere fusese primit atât de prost.

— De ce ne aflăm aici? se auzi o întrebare venind de departe, dinspre celălalt capăt al mesei lungi la care stăteau directorii, verii lui Wu.

— Poftim? întrebă Deran, privind în josul mesei ca să vadă cine era vărul în chestiune.

Era Tiegan Wu, care se ocupa de mica divizie de arme a Casei de Wu, parte a concernului de armament al acesteia.

— Am spus: „De ce ne aflăm aici?", repetă ea. Acum ești dictatorul Casei de Wu. Acesta este Consiliul de administrație. *Fostul* Consiliu de administrație, ar trebui să menționez. Acum e lipsit de orice putere. Ce rost are să ne chemi aici?

— În afară de a te da mare, spuse Nichson Wu, care conducea divizia conceptuală de securitate automatizată, cu alte cuvinte, a roboților cu puști.

— Da, mi-a trecut și mie prin minte chestia cu datul mare, spuse Tiegan, privindu-l fix în ochi pe Deran.

— Verii mei, începu Deran, gesticulând într-un mod care, spera el, era liniștitor. Vă reamintesc că trăim timpuri extraordinare. Jasin, fostul nostru director general, a încercat să răstoarne Împăraxul. Ea nu este convinsă că acest Consiliu nu a fost complice al tentativei loviturii de stat. Ea nu vă știe cum vă știu eu.

— Dar știe că ești plin de rahat? întrebă Belment Wu, care conducea operațiunile construcțiilor de nave.

Belment nu fusese niciodată cel mai mare fan al lui Deran.

— Știe că, cel puțin, poate avea încredere în mine, replică Deran.

Drept răspuns, Belment pufni.

Proster Wu, aflat imediat la dreapta lui Deran, își drese glasul. Proster era, incontestabil, cel mai puternic om din încăpere, fiindcă, printre altele, coordona întreaga divizie a securității. Asta însemna că avea cele mai multe arme – la propriu. În mod obișnuit, cei din Casa de Wu care conduceau divizia de securitate nu candidau niciodată la funcția de director general. Nici nu aveau de ce. De fapt, ei trăgeau sforile din spatele tronului. Când Proster își drese glasul tăcură cu toții, inclusiv Deran, întorcându-se către el.

— Deran, spuse Proster, hai să nu ne mai pierdem vremea, bine? Ești director general fiindcă l-ai trădat pe Jasin și ai șantajat Împăraxul să-ți dea slujba asta. Te-a lăsat și să ne scoți pe *noi* toți

din procesul de luare a deciziilor pentru Casa de Wu, continuă el, făcând semn cu capul spre ceilalți membri ai Consiliului. Bine jucat. Dar nu te preface că nu știm asta sau că habar n-avem că ai fost și tu complice, exact ca Jasin, în lovitura aia stupidă de stat. Nu ne insulta inteligența. În regulă?

— Da, în regulă, spuse Deran după o pauză.

Proster încuviință și se întoarse spre ceilalți aflați în jurul mesei.

— Cât despre motivul pentru care ne aflăm aici, e unul foarte simplu, continuă el, făcând semn spre Deran. Noul nostru director general nu este prost de-a binelea. Chiar dacă Împăraxul i-a acordat control total asupra Casei de Wu, el știe că acel „control" e doar o iluzie. Nu-și bazează puterea pe cei din această cameră. Nici nu are destui aliați în afara ei. Și, așa cum a punctat în mod corect, se apropie sfârșitul civilizației umane, adăugă Proster, întorcându-se spre Deran. Nu are *timp* să aștepte după noi. Nu dacă dorește să-și pună în aplicare planurile pe care sigur le are în minte și pentru realizarea cărora are nevoie de cooperarea noastră, nu-i așa?

Nu chiar, se gândi Deran. Nu era nici pe departe atât de nepregătit pe cât credea Proster. Avea o listă destul de lungă de oameni, majoritatea alți veri Wu, care ar fi fost încântați să taie beregate, dacă asta însemna că urmau să conducă o divizie din cadrul Casei de Wu. La dracu', capul lui *Proster* ar fi fost primul sub ghilotină dacă se ajungea la asta. Nu exista nici măcar un văr Wu în încăpere care să nu fie gata să-și stranguleze bunica – ba chiar *multe alte* bunici, de ce să ne zgârcim – ca să conducă securitatea, mai ales având în vedere faptul că funcția de director general era blocată pentru viitorul apropiat.

Proster fusese director prea mult timp; uitase ce lacom și ambițios putea fi un văr. Ar fi trebuit să-și amintească. Proster

o forțase pe Finnu Wu, fosta directoare a securității, să-și părăsească scaunul, procedând ca la carte. Finnu sfârșise prin a se retrage complet în alt sistem, doar ca să nu-și mai amintească în fiecare zi de înjositoarea ei detronare.

Deran știa mai mult decât oricine despre viciile și greșelile lui Proster, mai multe decât Proster însuși, și ar fi fost încântat să dezvăluie informațiile acestea oricărui văr Wu care ar fi fost interesat.

Așa că nu, Deran nu era *chiar* atât de lipsit de putere sau de aliați pe cât susținea Proster. Mai precis, Deran era convins că le va obține pe amândouă, cu timpul.

Dar timpul nu era de partea lui. Aici, Proster avea dreptate.

Timpul nu mai era de partea nimănui.

Așa că Deran încuviință spre vărul său și spuse:

— Așa e.

— Văd că ne înțelegem, zise Proster. Bine. Spune-ne, Deran, în ce fel va fi totuși sfârșitul civilizației în favoarea Casei de Wu?

— E simplu, de fapt, răspunse acesta. Casa de Wu deține monopolul construcțiilor de nave, al producerii de arme și al securității. Care sunt lucrurile care vor fi necesare în timp ce curenții Fluxului vor continua să se prăbușească?

— Mâncarea, spuse Tiegan Wu.

— Apa, spuse Nichson.

— Produsele medicale, adăugă Belment.

Deran gesticulă nervos:

— Scăpați din vedere esențialul.

— Faptul că oamenii vor muri de foame nu e esențial? întrebă Tiegan.

Deran arătă cu degetul spre ea.

— Ești pe aproape. Ideea principală nu e că vor muri de foame. Ci că oamenii *se tem* că vor muri de foame. În următorii câțiva ani, curenții Fluxului se vor prăbuși. Oamenilor le va fi frică. În fond, acest Imperiu se numește „Interdependența". Fiecare habitat uman depinde de la bun început de celelalte. Asta era grozav când Fluxul era stabil. Acum, pe măsură ce se destabilizează, sistemul politic și cel social al Interdependenței devin și ele mai puțin stabile. Acele sisteme vor avea nevoie să fie susținute.

— Cu ajutorul forțelor de securitate și al armelor, spuse Proster.

— Exact.

— Până când forțelor de securitate li se va face și lor frică, fiindcă hrana lor va începe să se termine, la fel ca a celorlalți, spuse Tiegan.

— Ei bine, de asta ne-am ocupat, spuse Nichson, adică vărul cu „roboții cu puști".

— Ideea e că o să apară revolte, spuse Deran. Foarte puternice. Și care vor dura.

— Și vrem să facem bani de pe urma haosului, spuse Tiegan.

— Dorim să oferim capacitatea de a ține în frâu haosul cât mai mult posibil, replică Deran. Revolta va avea loc. Are deja loc. E inevitabilă. Dar „inevitabil" nu trebuie să însemne *imediat*. Putem cumpăra timp pentru guvernele din sistem. Sau, mai precis, ele pot cumpăra timp de la noi. Fiindcă, da, dorim să facem bani din asta.

— Câtă vreme banii mai pot fi folosiți, spuse Lina Wu-Gertz din capătul celălalt al mesei.

Lina conducea divizia de revinderi, care vindea nave spațiale folosite sau care fuseseră construite, dar niciodată folosite, fiindcă proprietarul nu le ridicase.

— Când va dispărea civilizația, banii nu vor mai folosi la nimic, continuă ea.

— Civilizația nu se va sfârși, spuse Deran.

— Mi-a scăpat ceva? interveni Belment. Nu stăteai adineauri acolo și spuneai că vine sfârșitul ei?

— Am spus „civilizația așa cum o știm".

Deran se întinse spre masă, luă o telecomandă și apăsă un buton. Peretele din spate păru că prinde viață, înfățișând o planetă verde și albastră.

— Acesta e Capătul, observă Proster.

— Aceasta este civilizația, îl corectă Deran.

— Înseamnă că n-ai fost la Capăt, chicoti Proster.

— Capătul e locul unde va supraviețui civilizația noastră, spuse Deran. Este singurul sistem din Interdependență care posedă o planetă capabilă să susțină de una singură viața umană. Și din câte ne spun savanții Împăraxului, este ultimul loc care va mai avea un curent de Flux funcțional care să vină de la Centrul Comercial. Civilizația va continua acolo.

Privi spre Lina Wu-Gertz, apoi adăugă:

— La fel și existența banilor.

— Civilizația va supraviețui în acel loc, spuse Proster. Dacă va putea *ajunge* acolo.

Deran zâmbi la auzul acestor cuvinte.

— Umblă vorba că putem construi nave.

— Dar nu *atât* de multe, continuă Belment.

— Civilizația trebuie salvată. Dar nu toți oamenii. Deși sunt sigur că toți cei din această încăpere, cât și cei dragi lor, vor reuși să ajungă la Capăt mai devreme sau mai târziu.

Acest comentariu îi făcu pe toți să amuțească pentru un moment.

— Deci planul tău este să oferi nave unora și control al revoltelor celorlalți, spuse Tiegan după acea scurtă pauză.

— Nu e vina mea că se prăbușește Fluxul, îi răspunse Deran. Eu sunt doar conștient de ce urmează să se întâmple din cauza asta. Și nu, *planul* n-are de-a face cu navele spațiale și controlul revoltelor. Planul, și ceea ce rog acest Consiliu să sprijine, este să începem *construirea* navelor spațiale și să se țină în frâu revoltele *acum*, pe scară largă, înainte să înceapă să vină comenzile.

— Presupunând că acestea vor veni, inerveni Proster.

— O să vină, îl asigură Deran. Și nu e cazul să așteptăm ca guvernele și restul caselor comerciale să-și dea seama că vine sfârșitul. Avem o rețea de vânzări. Oamenii din rețea le vor *aminti* celorlalți. Vreau să construiesc navele *acum*, pentru ca agenții noștri de vânzări să le poată spune clienților că le avem în stoc și sunt gata de plecare. Fără întârzieri între data comenzii și cea a primirii acesteia, cu excepția timpului de livrare. În zilele noastre, lucrurile astea vor face diferența între o vânzare cu succes sau un eșec.

— Oferă-le condiții mai simple de vânzare și le vor accepta, spuse Belment.

Deran clătină din cap.

— Nu. Banii pe masă de acum înainte. Pentru orice.

— Asta e o nebunie! spuse Belment.

— Nu e o nebunie. Este sfârșitul civilizației așa cum o știm, și nu avem *timp* să colectăm plăți eșalonate.

— Ar fi ca și cum am da cărțile pe față, observă Proster.

— Asta e și *ideea*, spuse Deran. Dacă ei cred că *noi* nu socotim că e timp suficient pentru plăți eșalonate, vor pune pe primul loc și termenele scurte. Au banii; mai e nevoie doar să decidă că trebuie să ni-i dea nouă mai întâi.

Își îndreptă privirea spre Lina Wu-Gertz.

— Și dacă vor crede că civilizația se sfârșește și banii nu vor mai avea oricum nicio valoare, nu le va păsa prea mult să plătească. Vor crede că ne-au făcut-o.

Proster încuviință.

— Așa că vom construi navele și armele acum...

— Cât e încă ieftin și simplu, fiindcă, pe măsură ce se vor prăbuși mai mulți curenți de Flux, va fi mai scump să facem rost de materiale și mai greu să ne aprovizionăm, interveni Deran.

— ...și vom încasa cât de mult vom putea, iar când curenții de Flux se vor prăbuși, o să ne mutăm baza de operațiuni la Capăt, unde banii vor avea aceeași valoare și unde ceea ce va mai rămâne din civilizație va continua să aibă nevoie de arme și de nave spațiale.

— Acesta este planul, spuse Deran. În principiu. În linii mari.

Proster încuviință, apoi privi spre ceilalți, care consimțiră la rândul lor, inclusiv Belment și Tiegan. Apoi se uită din nou la Deran.

— Se pare că ai dreptate: sfârșitul civilizației va fi bun pentru afaceri, spuse el.

— Da, zise Deran. Așa cred.

— Apropo, a fost o replică bună.

Deran zâmbi, încântat.

— Mulțumesc, Proster!

Ușa sălii de conferințe se deschise, iar asistenta lui Deran, Witka, îi anunță că venise ora prânzului; înăuntru apărură mese pe rotile încărcate cu mâncare și băuturi. Membrii Consiliului se ridicară și se serviră, vorbind în același timp unii cu alții. Asistenta lui Deran se apropie de el cu o ceașcă în care era ceaiul lui fierbinte favorit, pe care îl păstra special în biroul ei.

— Cum a mers? întrebă ea, întinzându-i ceașca.

— Cred că am scos-o la capăt, spuse el, sorbind o înghițitură. Par să înțeleagă ce am de gând să obțin cu planul.

— Ce-i drept, e un plan bun.

— Așa cred și eu, recunoscu Deran.

— Vă aduc ceva de mâncare, spuse Witka, îndreptându-se către mesele cu mâncare.

Deran mai luă o înghițitură de ceai și se delectă cu realizările zilei. Nu avea nevoie de Consiliu pentru a face toate lucrurile despre care le spusese – de fapt, el începuse deja procesul de transferare a majorității participațiilor financiare ale casei la Capăt –, dar faptul că i se alăturau făcea ca lucrurile să meargă mai bine. Era mai ușor. Mai simplu. Nu mai trebuia să se lupte cu ei prea mult și nu mai era obligat să-i înlocuiască din funcții, așa cum bănuise că va fi nevoit. Cel puțin nu imediat. Mai avea ceva timp la dispoziție. Sau avea de-acum înainte.

Da, iată ce frumos s-au aranjat toate, se gândi Deran, apoi mai luă o înghițitură din ceai și se prăbuși, cu ceașca rostogolindu-se lângă el.

Witka, care tocmai venea spre el cu o farfurie plină de mâncare, țipă, scăpă farfuria pe podea și alergă lângă corpul lui Deran. Restul membrilor Consiliului rămaseră nemișcați, tăcuți, holbându-se la ce se-ntâmpla. După un minut, Witka părăsi încăperea în căutare de ajutor medical.

Toată lumea continua să se uite la trupul lui Deran.

— Ei bine, n-am fost *eu*, spuse Belment în cele din urmă.

— A fost careva dintre voi? întrebă Proster.

Se auzi un murmur de negare generală.

— Hm, zise Proster, apoi mușcă o bucățică din chiflă.

— Așadar, continuăm cu planul lui? întrebă Tiegan.

Cadrele medicale dădură buzna în încăpere înainte ca cineva să poată răspunde.

CAPITOLUL 2

Chiar în momentul în care Deran Wu cădea mort la ultimul etaj al Casei Breslelor, ceva mai jos Kiva Lagos se lupta să nu cedeze tentației de a arunca pe cineva pe fereastră.

— Ce *dracu'* ai spus? îi urlă Kiva tipului care stătea de cealaltă parte a biroului.

Bărbatul, Bagin Heuvel, negociator comercial șef pentru Casa de Wolfe, nici nu clipi.

— M-ați auzit cât se poate de clar, Lady Kiva. Casa de Wolf intenționează să renegocieze contractele pe care le are cu Casa de Nohamapetan, al cărei administrator sunteți. Am prefera ca aceste negocieri să se desfășoare în mod pozitiv, în spiritul cooperării și al beneficiului reciproc. Dar dacă acest lucru nu este posibil – iar după răspunsul dumneavoastră văd că s-ar putea să nu fie –, atunci vom fi cât se poate de mulțumiți să intentăm un proces la Tribunalul Breslelor pentru a găsi o soluție.

— Care sunt motivele, mai exact?

— Motivul e că civilizația se prăbușește, Lady Kiva.

Kiva privi spre Senia Fundapellonan, care era avocată a Casei de Nohamapetan – sau, mă rog, fusese până când oamenii Contesei de Nohamapetan o împușcaseră din greșeală în timp ce încercau să o ucidă pe Kiva, moment în care Senia a schimbat

taberele și a început să lucreze pentru Kiva, care acum conducea Casa de Nohamapetan, deoarece contesa era în închisoare din cauza unei acuzații de trădare. Kiva o pusese pe Fundapellonan la conducerea departamentului juridic al Casei de Nohamapetan, iar ele două mai făceau și altele împreună, și le făceau *bine* (*totul* se întâmplase oarecum pe neașteptate și era complicat). Fundapellonan îi înțelese perfect privirea.

— Contractele dintre casele noastre nu au clauze pentru o așa-zisă prăbușire a civilizației, domnule Heuvel, spuse ea.

— Au totuși niște clauze privitoare la forța majoră, zise el.

— Ce mă-sa de forță majoră? exclamă Kiva.

— Nu am pus acolo cuvântul „mă-sa", dar în rest da, e adevărat.

— Forța majoră se referă la situația când o rocă spațială cade pe neașteptate și distruge naibii un întreg habitat, spuse Kiva.

— Da, acesta este un exemplu, încuviință Heuvel. Noi susținem că prăbușirea civilizației este un altul.

— Cuvintele-cheie sunt „pe neașteptate".

— De fapt, cuvintele-cheie sunt „prăbușirea civilizației".

— Lady Kiva are dreptate, interveni Fundapellonan. Forța majoră se referă la evenimente imprevizibile și neașteptate.

— Da, cum ar fi prăbușirea întregii noastre civilizații, insistă bărbatul.

— Peste niște blestemați de ani de acum înainte, spuse Kiva.

— Timp în care elemente semnificative cuprinse în contractele dintre casele noastre nu vor putea fi îndeplinite, expunând Casa de Wolfe unor vulnerabilități civile și financiare, continuă Heuvel, ridicând un deget ca să-și întărească spusele. Dacă într-adevăr cele mai bune estimări actuale despre starea curenților de Flux din cadrul Interdependenței sunt corecte, atunci Casa de Wolfe va începe, fără vina sa și în totalitate din cauza forțelor care

nu sunt controlabile de către aceasta, să nu-şi mai respecte obligaţiile în moduri care o expun la niveluri de risc inacceptabile.

— Iar asta e problema voastră.

Heuvel aprobă din cap.

— Sunt de acord că e o problemă. Nu sunt de acord că este doar problema *noastră*. Şi Casa de Wolfe e dispusă să meargă în justiţie pentru a pleda această cauză.

— Tribunalul Breslelor nu e neapărat cunoscut pentru receptivitatea la interpretări inovative ale legii contractuale, remarcă Fundapellonan. Sunt câteva sute de ani de jurisprudenţă care sugerează puternic că, dacă intentaţi procesul acesta, rezultatul va fi că vor râde de dumneavoastră în instanţă, iar clientul dumneavoastră va ajunge să plătească taxele noastre legale, plus o penalizare consistentă.

— Este o posibilitate, spuse Heuvel. Conform unei alte posibilităţi, Tribunalul Breslelor va recunoaşte că mai multe sute de ani de jurisprudenţă nu înseamnă nimic când Interdependenţa se confruntă cu o ameninţare la adresa existenţei ei, una complet lipsită de precedent în toată istoria cunoscută.

— Vă aşteptaţi la prea multe de la Tribunalul Breslelor.

Heuvel ridică din umeri.

— Sunt blocaţi de acest colaps la fel de mult ca oricare dintre noi. Suntem pe un teritoriu complet necunoscut, adăugă el, apoi îşi întoarse din nou atenţia spre Kiva. Dar, aşa cum am spus la început, noi nu vrem absolut deloc să mergem în instanţă. Suntem gata să renegociem cu bună-credinţă, în interesul ambelor noastre case.

— Nu asta aţi spus, zise Kiva, fixându-l pe Heuvel cu o privire rece. Ceea aţi spus este că, de fapt, Casa de Wolfe intenţionează să renegocieze aceste contracte sau să meargă în instanţă.

— Da, răspunse Heuvel. Şi?

— Deci ați venit aici să-mi spuneți ce se va întâmpla, nu să-mi cereți ajutorul ca să se întâmple.

— Evident că vom avea nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să facem să se întâmple...

Veni rândul Kivei să ridice un deget pentru a atrage atenția.

— Dar nu ați cerut acest lucru. Mi-ați spus ce se va întâmpla și v-ați așteptat să fiu de acord cu asta, ca și cum era de la sine înțeles.

— Nu-mi dau seama de ce ar avea vreo importanță.

— Are importanță fiindcă m-ați enervat, futu-i! spuse Kiva. Nu-mi place când oamenii vin la mine în birou și-mi spun cum să fac diverse lucruri, de parcă eu n-aș avea nimic de zis, apoi mă amenință preventiv că mă cheamă în instanță pentru a mă forța să mă supun.

— Lady Kiva, dacă așa ați perceput ceea ce am spus, îmi cer scuze, nu a fost intenția mea...

— Și acum, la naiba, m-ați enervat de *două* ori, fiindcă pretindeți că ați făcut rahatul ăsta din greșeală. Sunteți un om matur și negociator comercial șef pentru întreaga dumneavoastră casă blestemată. Și da, Casa de Wolfe e, pe bune, o nenorocită de casă minoră.

— Hei...

— Dar până și o nenorocită de casă minoră are resursele necesare angajării unei persoane competente. Așa că, fie ați reușit naibii să vă ascundeți incompetența absolută față de cei din Casa de Wolfe destul de mult timp ca să vă propulsați până în poziția în care sunteți, fie știați ce făceați încă din momentul în care v-ați așezat în afurisitul ăla de scaun și v-ați hotărât să-mi insultați inteligența. Așadar, care dintre cele două e varianta cea bună?

Heuvel clipi, apoi întrebă:

— De ce vă pasă?

— De competența dumneavoastră? Nu-mi pasă, dar sunt sigură că șefului dumneavoastră i-ar păsa.

— Nu, vreau să spun de ce vă pasă de *asta*? De contractul ăsta.

— Ce vreți să spuneți?

— Contesa de Nohamapetan a încercat să vă ucidă, Lady Kiva, murmură Heuvel.

Fundapellonan se mișcă stânjenită pe scaun la auzul vorbelor lui; ea fusese cea atinsă de glonțul destinat Kivei și abia în ultima săptămână i se permisese să se întoarcă la muncă. Umărul îi era în continuare afectat și se vindeca greu.

— Casa de Nohamapetan este o casă de trădători. Șefa lor se află în închisoare și moștenitorii ei lipsesc sau au murit. Sunteți la conducere fiindcă vi s-a acordat acest rol de către Împărax. Nu sunteți obligată să fiți loială acestei case, Lady Kiva. *Și ce dacă* acest contract ar fi renegociat? În cel mai rău caz, Casa de Nohamapetan va face o grămadă ceva mai mică de bani decât înainte. Această casă de trădători. Nu înțeleg care e problema.

Auzind asta, Kiva încuviință și se ridică iute în picioare, îndreptându-se către Heuvel. El se uită la Fundapellonan, nesigur; Fundapellonan clătină foarte ușor din cap, de parcă ar fi spus *E prea târziu să mai scapi acum*. Kiva se aplecă pentru a-l privi în ochi.

— Ei, de vreme ce ai întrebat, spuse ea, află că îmi pasă fiindcă Împăraxul mi-a poruncit să-mi pese. Fiindcă dincolo de nenorociții de Nohamapetani, această casă are sute de mii de angajați care se bazează acum pe mine să le reprezint interesele. Îmi pasă pentru că, deși *tu* nu vei ști niciodată asta, să conduci o nenorocită de casă este o responsabilitate imensă și, poate, nu știu, mi-ar plăcea să fiu văzută ca fiind *bună* la ceea ce fac, la dracu'! Îmi pasă

din cauză că, în ciuda numelui de pe ușă, aceasta este acum nenorocita *mea* de casă. Îmi pasă pentru că, atunci când intri în casa mea, în biroul meu și-mi spui ce *urmează* să se întâmple, mă insulți pe mine și-mi insulți și casa. Și de vreme ce se vede clar că nu ești genul care să dea dovadă de o nenorocită de inițiativă proprie, bășinos cognitiv amărât ce ești, îmi pasă fiindcă această casă mică și infectă a ta mă insultă pe mine și-mi insultă casa, ba chiar ambele mele case, fiindcă încă mai fac parte din nenorocita de Casă de Lagos. Îmi pasă *fiindcă, la dracu', îmi pasă*! Iar tu și căsuța ta infectă v-ați pus rău fix cu persoana căreia e cel mai puțin indicat să încercați să-i faceți programul. Acum este destul de clar, domnule Heuvel? Sau ar trebui să folosesc dracului niște cuvinte mai simple?

— Nu, m-am prins, o asigură Heuvel.

— Bine, zise Kiva, îndreptându-și spinarea și rezemându-se de birou. Atunci uite ce ai de făcut. O să te întorci la șefii tăi și o să le spui cam așa: Casa de Nohamapetan le mulțumește pentru ofertă, iar contraoferta noastră este următoarea – Casa de Wolfe poate să se ducă-n pizda mă-sii, fiindcă noi nu suntem de acord să schimbăm niciun rahat de virgulă din contractele noastre actuale. Dacă toți cei din Casa de Wolfe doresc să ne cheme în instanță la Tribunalul Breslelor, nu au decât, din moment ce Casa de Nohamapetan va bloca rahatul ăsta, nu numai până la prăbușirea Fluxului, dar chiar și până la moartea prin căldură a blestematului de univers observabil.

Kiva se întoarse spre Fundapellonan:

— Avem resursele necesare pentru asta, nu?

— Ah, sigur că da, răspunse Fundapellonan.

Kiva își îndreptă din nou atenția spre Heuvel:

— Așa că, dacă îți dorești ca stră-stră-stră-strănepoții tăi să se ocupe tot de treaba asta în timp ce oxigenul li se scurge din habitat, du-te la tribunal cu rahatul ăsta de forță majoră, noi vom fi acolo și o să ne uităm cum se fac albaștri la față. Până atunci, ieși dracului din biroul meu!

— Îmi place să te privesc în timp ce lucrezi, îi declară Fundapellonan după ce Heuvel ieșise dracului din biroul Kivei.

— N-o să fie ultima dată când o să întâlnim așa ceva, spuse Kiva.

— Te referi la strategia de forță majoră? Probabil că nu, zise Fundapellonan, făcând un gest cu mâna în direcția în care Heuvel se cărase dracului. Casa de Wolfe nu e celebră pentru strategii juridice inovative. Nu cred că au ticluit ei singuri toate astea. Și dacă nu au făcut-o ei, poți fi sigură că altcineva a depus deja o plângere la Tribunalul Breslelor. Pot să pun pe cineva să urmărească chestiunea.

— Da, așa să faci.

— Bine, răspunse Fundapellonan, notându-și. Bineînțeles, asta chiar *mă face* să mă întreb de ce îți pasă.

Kiva se uită pieziș la ea.

— Nu începe și tu.

— Știu de ce ți-a păsat când avea de-a face cu tine și casa ta, spuse Fundapellonan, zâmbind la replica Kivei. Faptul că-ți pasă când nu te afectează este remarcabil.

— Asta nu sună prea bine.

— Ești o persoană extrem de preocupată de propriile interese. Nu e ceva rău sau bun; așa stau lucrurile. Așa că dacă te interesează chestiunea asta, înseamnă că te gândești și la ce bătaie de cap e pentru tine.

— Este o bătaie de cap pentru că împuțitul ăla sinistru nu greșește, spuse Kiva. Prăbușirea Fluxului se apropie. Dacă Tribunalul

Breslelor decide că distrugerea civilizației înseamnă anularea contractelor, atunci va fi haos.

— Și deodată nu-ți mai place haosul.

— Nu-mi place când nu lucrează în favoarea mea.

— Uite, vezi, asta voiam să spun când am zis că te preocupă propriul interes.

— În cazul ăsta nu ar ajuta pe *nimeni*, spuse Kiva.

— Dacă Tribunalul Breslelor lasă vreunul dintre aceste procese să meargă mai departe, se va distruge baza întregului nostru sistem economic.

— Și prăbușirea Fluxului n-o să facă același lucru?

— Sfârșitul se apropie, spuse Kiva. Nu cred că înțeleg de ce vrem să vină mai *repede*. Oamenii vor muri de foame din cauza lui sau a unuia ca el, adăugă ea, arătând în direcția în care plecase Heuvel.

— Ca să fim drepți față de bietul domn Heuvel, el doar se supunea ordinelor primite și își îndeplinea îndatorirea fiduciară, spuse Fundapellonan. Dacă tu mi-ai cere să mă duc la o altă casă cu același plan tâmpit, aș fi obligată s-o fac.

— Sper că mi-ai trage un pumn în față întâi.

— Umărul meu e tot praf. Ar trebui să-ți trag un șut în fund în loc de pumn.

— Dar tot ai face-o.

— În momentul ăsta, nu cred că o să fie nevoie. Ești egocentrică, dar se pare că propriul tău egoism s-a extins cumva. Cel puțin temporar.

— Să nu te obișnuiești cu asta.

— Nu.

Fundapellonan se ridică de pe scaun, folosindu-și brațul sănătos ca să se echilibreze.

— Între timp, mă voi duce la departamentul juridic ca să formez o echipă care să răspundă în cazul în care Casei de Wolfe nu i-a fost inoculată îndeajuns de multă frică de Kiva Lagos. Tu ce-ai de gând să faci?

Kiva se uită la ceasul de pe birou.

— Trebuie să prind naveta spre Xi'an într-o jumătate de oră. Pentru o nenorocită de ședință a Comitetului executiv.

Fundapellonan zâmbi:

— Nu mă păcălești pe mine; îți place la nebunie să faci parte din el.

Auzind asta, Kiva mârâi. Comitetul executiv era compus din trei miniștri din parlament, trei membri ai Bisericii Interdependenței și trei membri ai caselor breslelor. Kiva fusese recrutată după ce în atacul asupra Împăraxului fuseseră implicate o treime dintre casele breslelor. Împăraxul hotărâse că avea nevoie de un vot sigur în comitet și Kiva fusese alegerea ei. Iar aceasta observă ironia faptului că tocmai ea, dintre toți oamenii, era considerată un vot sigur.

— Ar trebui să ridici problema tâmpeniei chestiei ăsteia cu forța majoră la ședință, spuse Fundapellonan. Doar Grayland sau parlamentul pot să-i aștepte la cotitură și să le-o taie scurt.

— Tribunalului Breslelor n-o să-i placă treaba asta, spuse Kiva.

Toată lumea știa că Tribunalul Breslelor era o instituție dificilă când era vorba despre aparenta ei independență.

— Nu, n-o să-i placă, încuviință Fundapellonan. Dar asta nu e problema ta.

Plecă, iar Kiva o urmări cu privirea, pe de-o parte fiindcă îi plăcea priveliștea, pe de altă parte fiindcă tot se mai gândea la confruntarea pe care tocmai o avuseseră cu nenorocitul de Heuvel.

Senia Fundapellonan avea dreptate în privința ei: Kiva era *extrem* de egocentrică. Senia era de părere că lucrul ăsta nu era nici de bine, nici de rău, dar Kiva gândea altfel. Ea credea că ăsta era singurul mod de a exista într-un univers căruia nu-i păsa în niciun fel de viața nimănui și într-o civilizație creată pentru a-i menține pe bogați cât se poate de bogați și pentru a-i feri pe săraci de foame îndeajuns de mult încât să nu se răscoale și să-i decapiteze pe bogați. Un astfel de univers nepăsător și o civilizație statică aveau să distrugă pe oricine nu s-ar fi concentrat strict asupra lui însuși și asupra propriilor interese.

Kiva nu greșea în privința asta, cel puțin nu în măsura în care o privea pe ea. Strategia ei – „du-te dracu'; *mie* ce-mi iese?" – o ajutase să ajungă, în numai doi ani, de la statutul de al șaselea copil în mare parte inutil al unei nobile care se bucura de o influență moderată la cel de șefă de facto a uneia dintre cele mai puternice case ale Interdependenței, obținând totodată un loc în Comitetul executiv și bucurându-se de favorurile Împăraxului. Sigur, filozofia Kivei, acel egoism pragmatic, dedicat nu ar fi funcționat la fel de bine pentru altcineva cum mersese pentru ea, dar să se ducă dracului, ei nu erau Kiva. Ceea ce, din nou, era fix esența chestiunii.

Cu toate acestea, cu cât Kiva urca mai sus în ierarhia puterii, cu atât își dădea seama că strategia ei egoistă avea, să zicem, anumite limite. Poate că într-o altă epocă, în care civilizația nu s-ar fi aflat la doar câțiva ani distanță de prăbușirea într-o gaură adâncă și îngrozitor de întunecată, ar fi putut să continue să meargă mulțumită pe calea iubirii de sine, împăcată cu ideea că, în fond, nu avea absolut nicio importanță ce făcea. Era doar o fărâmă însuflețită de carbon care avea să devină neînsuflețită pentru eternitate destul de curând, așa că putea la fel de bine să mănânce încă

o brioșă, să facă dragoste cu roșcata aia simpatică sau orice altceva. Universul nu fusese creat pentru a absorbi egoismul Kivei, dar sigur nu era *rănit* în mod vizibil de acesta.

Dar Kiva era conștientă că timpul pe care-l trăia *ea* acum nu era *acel* timp. Timpul *ei* era cel al blestematei de implozii a civilizației umane, care avea să distrugă toți oamenii, toți indivizii – inclusiv pe ea. Intervalul de timp pe care îl mai avea probabil la dispoziție (fără a lua în calcul posibilitatea asasinării, a unei supradoze accidentale sau a căderii de pe scări) îl depășea acum pe cel al civilizației în care trăia. Ceea ce însemna că o anumită porțiune din viața ei – poate chiar decenii – va deveni, *futu-i, extrem de neplăcută* dacă oamenii în poziții înalte ale puterii nu făceau ceva pentru a evita toate astea.

Chestia era că oamenii aflați în poziții înalte ale puterii se dovedeau a fi, ei bine, *extrem* de egoiști. Exact cum era și Kiva. Ceea ce, din nou, ar fi fost *în regulă*, dacă civilizația umană nu s-ar fi apropiat de sfârșitul ăsta blestemat.

Dar, la dracu', chiar se apropia.

Așa că era o problemă.

Și astfel apăreau probleme ca aceea creată de Bagin, nenorocitul de Bagin Heuvel și șefii săi amfibieni la fel de scârboși, fericiți să distrugă bazele economice ale societății pentru a salva câteva mărci care nu vor mai avea nicio importanță când civilizația se va prăbuși, iar fundurile lor umflate și lăsate vor începe să pară gustoase pentru mulțimile înfometate. Gunoiul nenorocit de Bagin Heuvel și șefii lui nu se gândeau decât la ceea ce putea să le iasă lor pe termen foarte scurt.

Kiva nu putea spune că ea era diferită la nivel fundamental – sau poate că nu fusese până în momentul în care Heuvel deschisese gura aia micuță și mincinoasă –, dar își dădea seama că, în

momentul de față, numărul de oameni egoiști și preocupați doar de propriul interes pe care-i putea tolera civilizația umană, în special al celor din categoria socială care putea avea un impact real asupra sorții omenirii, se micșorase considerabil. Kiva fusese șocată de o constatare care, fără să fie chiar o revelație, era cu siguranță suficientă pentru a o face să se oprească: fie va trebui să devină mai puțin egoistă, fie va trebui să găsească o modalitate de a-i face pe ceilalți mai puțin egoiști.

Evident, *ea* nu voia să devină mai puțin egoistă. Ca să repetăm, faptul că era fundamental egoistă funcționase foarte bine pentru ea și nu vedea niciun motiv să schimbe lucrurile. Sincer, ce voia cu adevărat să facă în acest moment era să o ia pe Senia acasă și să i-o tragă până la epuizare, pentru că, dacă tot voia să încerce chestia asta cu monogamia, de dragul schimbării – și chiar voia –, atunci intenționa să profite din plin de ea. Și chiar dacă Senia avea să aibă parte de unele beneficii de pe urma acestui lucru (ei bine, sigur *avusese* parte, dacă mărturiile ei erau credibile), nu ăsta era motivul pentru care Kiva o făcea. Acționa pentru ea însăși. A face lucrurile (inclusiv pe Senia) pentru ea însăși funcționa foarte bine pentru toată lumea.

Prin urmare, trebuia ca *alții* să facă o schimbare.

Ceea ce avea să fie o adevărată provocare. Nu era ca și cum se putea aștepta ca oricine altcineva dintre cei fundamental egoiști să vrea să schimbe felul în care făceau lucrurile.

Și, mai important, Kiva recunoscu altceva: lucrurile ajunseseră într-un punct critic pentru ființele umane egoiste și interesate doar de ele însele. Din câte își dădea seama Kiva, ori de câte ori oamenii egoiști se confruntau cu o situație sfâșietoare, care le schimba viața, ei treceau printr-un proces cu cinci etape distincte:

1. Negare.

2. Negare.

3. Negare.

4. *Afurisita de negare.*

5. Ah, rahat, totul e groaznic, ia ce poți și fugi!

Apariția lui Bagin Heuvel în biroul ei și strategia lui de atac sugerau că faza a cincea era în plină desfășurare.

Acest lucru îi complica situația Kivei, deoarece oamenii care își propuseseră să pună mâna pe cât de mult puteau înainte ca totul să se ducă de râpă se împotriveau unei treceri bruște la altruism.

Dar era în regulă. Kivei îi plăceau provocările.

Ușa de la birou se deschise și își făcu apariția Bunton Salaanadon, asistentul ei executiv.

— Lady Kiva, o salută el.

— E timpul să mergem spre navetă, spuse ea.

— Nu, răspunse Salaanadon, apoi ridică o mână pentru a se corecta. Da, dar nu de asta am venit.

— Atunci de ce-ai venit?

— Am vești de la Casa de Wu.

— Despre ce e vorba?

Împăraxul era membru al Casei de Wu, chiar dacă ea nu se implica în afacerile de zi cu zi ale acesteia. Era posibil ca orice s-ar fi întâmplat să fi avut legătură cu ea.

— Are treabă cu Împăraxul?

Salaanadon clătină din cap.

— E vorba despre Deran Wu.

— A, rahatul *ăla* de om.

Că tot venise vorba de egoism, Deran Wu era un adevărat monument de individualism.

— Ce e cu el?

— E mort.
— Mort?
— A fost asasinat.
— N-am fost de vină!
— Eu... nu știam că v-ar putea suspecta cineva, Lady Kiva.
— Știm cine a făcut-o?
— Nu încă.
— Ei bine, Împăraxul știe? Știe măcar *ceva* din toate astea?

CAPITOLUL 3

Cardenia Wu-Patrick se trezi cu o jumătate de oră înainte să sune alarma, fiindcă iubitul ei, Marce, sforăia. De obicei, Cardenia reușea să facă abstracție de sforăit, care devenise un zgomot alb de fundal pe care creierul știa să-l atenueze și să-l ignore. Dar în ultimele zile bărbatul căpătase o răceală care-l făcea să sforăie mai tare și mai haotic. Când Cardenia se trezi din cauza zgomotului, Marce părea că imită doi oameni ai cavernelor care purtau o discuție foarte importantă despre descoperirea focului, ori despre vânarea unui porc sălbatic sau ceva de genul ăsta.

Cardeniei nu-i păsa. I se părea înduioșător. Erau încă la începutul relației, așa că defectele păreau mai degrabă adorabile, nu enervante; sau, cel puțin, Cardenia considera că defectele lui Marce erau simpatice, iar el era fie prea galant, fie prea circumspect ca să le menționeze pe ale ei. Ea se întrebă într-o doară dacă va ajunge vreodată în punctul în care să *nu-i* mai considere defectele fermecătoare și, în loc să le tolereze amuzată, să încerce să-l sufoce cu o pernă. Nu avusese niciodată o relație care să dureze atât. Se gândi că, dacă ar ajunge să-și sufoce cândva iubitul, ar fi încântată că reușiseră să ajungă până în acel punct.

Între timp, stătea întinsă cu brațul peste pieptul lui Marce; discuția formată din sforăituri a celor doi oameni ai cavernelor se încheiase, iar participanții își luaseră tălpășița, poate în căutarea unui mastodont. Marce se calmă și ajunse la nivelul obișnuit de sforăit. Cardenia își plimbă ușor degetele pe pieptul său, nu atât de ușor încât să-l gâdile, dar nici suficient de tare încât să-l trezească, și se miră, nu pentru prima dată, că ei doi au ajuns să fie împreună. Era un lucru neașteptat, din mai multe motive. Și totuși, iată-i!

Mai rămase acolo câteva minute, odihnindu-se în acea zonă liminară dintre ațipeală și veghe deplină, bucurându-se de căldura pe care o simțea radiind din Marce. Apoi, știind că alarma avea să-i trezească pe amândoi peste cinci minute, suspină, bombăni ușor și alunecă din pat, având grijă să nu-și trezească iubitul. Papucii și halatul erau acolo unde le așezase cu o seară înainte; și le puse pe fiecare, apoi șopti către ceas ca să anuleze alarma. Trebuia să lucreze, dar nu exista niciun motiv pentru care Marce să nu poată dormi până mai târziu. Poate că oamenii cavernelor urmau să se întoarcă pentru o nouă discuție.

Cardenia făcu duș, se șterse cu prosopul, își perie părul până îl îmblânzi complet, apoi intră în dressing și îmbrăcă lenjeria intimă și un halat de casă. În acest moment, avea două opțiuni: prima, să intre pe o ușă aflată în stânga ei, în spatele căreia aștepta echipa de garderobă, coafură și machiaj împreună cu Nera Chernin, cea care se ocupa de ea dimineața, urmând să îi treacă în revistă programul zilei, care începea din secunda în care ieșea de la machiaj și dura până într-un moment încă nedeterminat, cuprinzând aproximativ douăsprezece până la cincisprezece ore, chiar și mai mult.

A doua opțiune era să intre pe o ușă complet diferită și să poarte o conversație cu cei care se aflau în spatele ei. Dacă o deschidea pe

aceasta nu însemna că nu avea să mai dea ochii cu Chernin și acoliții ei; avea doar să întârzie inevitabilul cu oricât de mult timp ar fi ales să petreacă acolo.

Indiferent ce ar fi făcut, nimic nu avea să schimbe faptul că, prin simplul act de a trece un prag, ea înceta să mai fie Cardenia Wu-Patrick, devenind Grayland a II-a, Împărax al Sfântului Imperiu al Statelor Interdependente și al Breslelor Comerciale, Regină a Centrului Comercial și a Națiunilor Asociate, Capul Bisericii Interdependente, Moștenitoarea Terrei și Mama Tuturor, Al Optzeci și Optulea Împărax al Casei de Wu.

Cardenia se uită la ambele uși, suspină și se îndreptă spre a doua, care se deschise fără să i se comande. Grayland a II-a îi trecu pragul.

Încăperea în care intră era mare și aproape goală, până în punctul de a fi aproape lipsită de caracteristici; doar o bancă lungă, turnată direct din perete, reprezenta o întrerupere a liniilor curate și aproape sterile ale încăperii. Era, poate, o cameră în care nu trebuia să lenevești. Cu toate acestea, Grayland se așeză pe bancă, poziționându-se cât de confortabil îi permitea aceasta și-l chemă pe principalul ocupant al încăperii.

— Jiyi, spuse ea.

Se aprinseră proiectoare ascunse și în mijlocul încăperii fu invocată o ființă cu aspect omenesc, lipsită de gen sau sex. O privi pe Grayland, se îndreptă spre silueta așezată și înclină din cap:

— Împăraxe Grayland a II-a, spuse Jiyi, în stilul său obișnuit. Cu ce vă pot fi de folos?

Grayland evaluă silueta din fața ei. Această încăpere se numea Camera Memoriei. Gândurile și stările sufletești ale fiecărui Împărax dinaintea ei se aflau aici – inclusiv ale primului dintre ei, Profetesa-Împărax Rachela I –, înregistrate de o rețea neurală

pe care fiecare Împărax, inclusiv Grayland, o avea implantată în creier. Jiyi era interfața pe care fiecare Împărax în viață o folosise pentru a-și accesa predecesorii; tot ce trebuia să facă era să ceară să-l vadă pe unul dintre ei, iar Jiyi îi scotea la iveală, unul câte unul sau laolaltă, adunându-i pe toți cei cu care dorea să vorbească Împăraxul în viață.

Toți împăracșii anteriori, cu excepția unuia, au crezut că Jiyi era doar atât: o interfață către alți împăracși, având parte de o inteligență artificială de bază pentru extragerea altor informații generale. Dar Grayland aflase recent că Rachela I, primul Împărax, îl construise pe Jiyi cu un cu totul alt scop: să caute și să găsească informații ascunse pe tot cuprinsul Interdependenței.

Când avea această sarcină, Jiyi nu era nici rapid, nici eficient – unele informații ascunse puteau să ajungă în bazele lui de date abia după ani sau chiar decenii întregi –, dar lipsurile pe care Jiyi le avea în materie de viteză și viclenie erau compensate prin faptul că era neobosit. Mai devreme sau mai târziu, tot ce era ascuns îi era dezvăluit.

Și acum, pentru că știa despre această funcție, toate misterele îi erau revelate și lui Grayland.

— Deran Wu e mort de douăsprezece ore, îi spuse Grayland lui Jiyi. Ai aflat cine a făcut-o?

— Nu știu, răspunse Jiyi.

— Ai descoperit ceva care ar putea sugera un vinovat?

— După ce asasinarea sa a devenit publică, s-a înregistrat o intensificare a comunicațiilor din partea membrilor de nivel înalt ai caselor nobiliare importante și ai celor comerciale, spuse Jiyi. Aceste comunicații erau complet codificate, așa cum sunt în mod obișnuit. Îmi va lua ceva timp pentru a le accesa fie prin decriptare, fie prin alte mijloace.

— Explică ce înseamnă „ceva timp".

— Dacă e nevoie să fac uz de decriptare prin forță brută, poate dura decenii întregi. Acest lucru nu este necesar de obicei, fiindcă sunt alte căi de obținere a informațiilor, cum ar fi accesarea camerelor de securitate care afișează ecranele cu informații.

— Le citești peste umăr, gândi Grayland cu voce tare.

— Da, spuse Jiyi. În acest moment, niciunul dintre mesajele securizate pe care le-am văzut nu indică anumite date privitoare la evenimente, cu excepția comunicațiilor provenite de la martorii înșiși.

— Și în niciunul nu se menționează ceva despre trimiterea plăților finale aferente unui contract.

— Nu.

Grayland se încruntă:

— Fiindcă mi-ar ușura viața, știi, dacă ai afla toate astea *azi*.

— Înțeleg, spuse Jiyi, iar Grayland se întrebă, nu pentru prima dată, dacă Jiyi chiar înțelegea.

Jiyi era proiectat să fie teribil de neutru, așa cum era și Camera Memoriei.

— Ai informații noi pe care ar trebui să le știu?

— Despre asasinarea lui Deran Wu sau într-un sens mai larg?

— Și una, și alta.

— Nu există alte informații despre Deran Wu. Pe un plan general, câteva dintre casele nobiliare au început să-și transfere pe ascuns averile la Capăt și intenționează să-și trimită membrii esențiali și importanți acolo.

Grayland a II-a dădu din cap la auzul acestor cuvinte. Nu avea nevoie de o inteligență artificială milenară care să adulmece secrete pentru a-i spune că, în sfârșit, familiilor nobiliare și breslelor comerciale pe care le controlau le intrase în cap că Fluxul chiar

se prăbușea și că poate voiau să-și păstreze măcar o parte din bogăție și să o trimită în singurul loc din Interdependență care, în teorie, avea capacitatea de a supraviețui mai mult de câteva decenii – în cel mai bun caz. Avea suficiente rapoarte de securitate și financiare legitime care să-i semnaleze acest lucru. Acestea aveau să-i ocupe cel puțin o parte din zi și bănuia că îi vor ocupa din ce în ce mai mult timp din zilele următoare.

Îmi fac mai târziu griji pentru asta, gândi ea. Se afla în Camera Memoriei din cauza morții lui Deran Wu și a implicațiilor ei. Jiyi, oricât ar fi fost de util, nu era cel cu care trebuia să vorbească despre subiectul ăsta. Avea nevoie de cineva care să aibă o experiență reală trăită în legătură cu Interdependența și casele nobiliare și, în special, cu Casa de Wu. Îi ceru lui Jiyi să îi aducă o persoană anume.

— A murit pentru că a băut *ceai*, spuse Împăraxul Attavio al VI-lea – mai precis, simularea lui digitală, creată atât de măiestrit.

În afara faptului că fusese Împăraxul precedent, Attavio al VI-lea fusese, întâmplător, și tatăl lui Grayland.

Grayland încuviință, apoi se strâmbă.

— Bine. Nu știm dacă a fost din cauza ceaiului. Poate că i-a fost otrăvită ceașca. Sau poate că atât în ceai, cât și în ceașcă ar fi putut exista ingrediente care s-au transformat în otravă atunci când au fost amestecate. Anchetatorii cercetează încă acest lucru.

— Dar sigur a fost otravă, spuse Attavio al VI-lea.

— Ah, da, sigur.

— Nu s-au deranjat să mascheze otrăvirea sub forma unui atac de cord sau a unui accident vascular cerebral, de exemplu.

— Nu.

— Nu există niciun suspect evident.

— Asistenta personală a lui Deran, Witka Chinlun, l-a servit cu ceai și a fost interogată. O țin în arest, dar, din câte înțeleg, nimeni nu crede că e probabil ca ea să fi știut despre otravă. Pare să fie în stare de șoc și cooperează pe deplin.

— O compătimești?

— Și-a otrăvit neintenționat șeful, tată. E destul de nasol.

— Așa e, încuviință Attavio al VI-lea. Îmi spui toate astea cu un motiv. Care ar fi acesta?

— Am vrut să știu ce crezi tu.

— Nu cred nimic. De fapt, eu nu gândesc.

Grayland își mușcă obrazul, reprimându-și un gând, unul despre Attavio al VI-lea, Jiyi și toți ceilalți împărăcși. Apoi, amintindu-și că Attavio al VI-lea din fața ei era, într-adevăr, o simulare, o spuse oricum:

— Nu cred că e adevărat ce spui.

— Că nu gândesc?

— Da. Facem asta de prea mult timp și am avut prea multe conversații cu tine în care ai pus întrebări și mi-ai oferit sfaturi. Nu puteai face asta dacă nu gândeai.

— Ceea ce spui nu e corect, a răspuns Attavio al VI-lea. Nu în felul în care te raportezi tu la gândire. Această simulare este foarte bună la aproximarea euristică. Pot oferi presupuneri bazate pe experiența mea de viață și pe modelul înregistrat al modului în care gândeam când eram în viață.

Cam asta înseamnă să gândești, își spuse Grayland, dar nu o rosti cu glas tare. Era conștientă că se lăsa încă o dată atrasă în bălăriile teleologice legate de faptul că putea să poarte o conversație cu tatăl ei mort sau cu o copie a lui și că acest lucru nu o va ajuta cu problemele ei actuale.

Grayland oftă. *Civilizația noastră se prăbușește, dar cu toate astea Deran Wu tot a fost otrăvit*, gândi ea. Lucrul ăsta dădea dovadă de un angajament puternic față de ticăloșie, unul pe care Grayland l-ar fi putut respecta dacă, în același timp, nu i-ar fi complicat și mai mult viața.

Attavio al VI-lea sau copia sa aștepta răbdător în timp ce fiica lui încerca să înțeleagă ce se întâmplă. El putea să aștepte răbdător ani de zile, dacă era nevoie. Dacă nici morții înviați nu erau răbdători...

— Să reformulez, spuse Grayland către fantoma tatălui ei. Ce *ai fi* gândit despre asta atunci când puteai să gândești?

— Moartea lui Deran are scopul de a transmite un mesaj, replică Attavio al VI-lea.

— Ce vrei să spui?

— Vărul tău a fost ucis în public. Otrăvit cu ceaiul său favorit. Nu a existat nicio tentativă de a ascunde faptul că a fost otrăvit, ceea ce ar fi fost relativ ușor de făcut. Cel care l-a omorât, oricine ar fi, a vrut să se știe că a fost ucis.

— O acțiune teroristă, sugeră Grayland.

— Posibil, încuviință Attavio al VI-lea. Sau altceva. Asasinatul a fost revendicat de vreo organizație?

— Da, aceleași grupuri care revendică orice lucru îngrozitor care se întâmplă, spuse Grayland. Oamenii mei de la securitate spun că niciunul dintre ele n-a avut nimic de-a face cu asta.

— Deci nu au fost revendicări serioase ale asasinatului.

— Nu.

— Atunci e posibil să nu fie terorism, zise Attavio al VI-lea. Iar dacă este, scopul este unul pe termen lung, nu pentru a obține un câștig imediat.

— Cum ar fi?

— Nu am suficiente informații pentru a continua. Cine-și dorește moartea lui Deran Wu?

— Păi, cam jumătate dintre casele nobiliare, un număr mare de ofițeri de armată și miniștri din parlament și probabil fiecare membru al fostului Consiliu de administrație al Casei de Wu, răspunse Grayland, rânjind.

— Și tu, adăugă Attavio al VI-lea

— Poftim? spuse Grayland, clipind.

— Dacă-mi aduc bine aminte, Deran Wu a făcut parte din conspirația organizată împotriva domniei tale.

Grayland zâmbi scurt la auzul acestui comentariu, care era o recunoaștere implicită a faptului că o simulare a unui om mort avea cunoștință despre un eveniment care s-a petrecut la mult timp după ce acesta plecase din această lume.

— S-a întors împotriva celor din conspirație și a denunțat toți membrii acesteia, spuse ea.

— Se prea poate. Nu ai fi primul Împărax care să câștige de pe urma informațiilor primite de la un trădător, iar apoi să acționeze împotriva lui.

— Dar tu? spuse Grayland fixându-l cu privirea pe tatăl ei. Ai asasinat pe cineva în felul acesta?

— Nu.

— Ai dat ordin vreodată să fie asasinat cineva?

— Nu în mod public, spuse Attavio al VI-lea.

— *Nu în mod public?*

— Asasinarea nu se număra printre instrumentele mele favorite. Acestea fiind zise, poate că au fost momente când mi-am dorit să mă scape cineva de un preot turbulent.

— Ai pus să fie uciși preoți?

Grayland știa că tatăl ei avusese probleme cu Biserica Interdependenței, al cărei Cap (oficial) fusese, așa cum era ea acum.

— E o expresie, spuse Attavio al VI-lea. O găsești în dicționar. Ideea e că nu am ales să mă folosesc de asasinate ca parte a meșteșugului guvernării mele. Dar poți s-o întrebi pe bunica ta ce crede despre asta. Probabil că o să-ți dea cu totul alt răspuns.

Grayland se gândi la Zetian a III-a, bunica ei paternă, și se înfioră puțin. Istoria nu avea să o reprezinte într-o lumină favorabilă pe aceasta, nici măcar din puținele informații care mai erau disponibile acum.

Attavio al VI-lea îi observă reacția.

— Înțeleg că nici tu nu ai ales să te folosești de asasinate.

— Nu, n-am făcut-o.

— Probabil că e o hotărâre înțeleaptă.

— Probabil?

— Asasinatele nu sunt niciodată simple și întotdeauna au consecințe. Dar domnești în vremuri turbulente, spuse Attavio al VI-lea.

Grayland observă că folosise iarăși cuvântul „turbulent".

— Au fost două tentative de asasinat asupra ta – le-ai supraviețuit. La fel și loviturii de stat aproape reușită. Nu cred că ai fi judecată prea aspru dacă tu, ca Împărax, ai decide să grăbești împărțirea dreptății pe care o merită cei care au conspirat împotriva ta.

Grayland se gândi la oamenii care ar putea fi pe lista ei, dacă ar fi avut una. Ar fi fost îndeajuns de mulți încât forțele ei de securitate să fie ocupate până la prăbușirea completă a Interdependenței.

— Avem alte preocupări, mult mai presante, spuse ea.

— Probabil e înțelept, repetă Attavio al VI-lea. Dacă nu tu i-ai curmat viața vărului tău, atunci e bine să treci în revistă numele celor care ar fi putut s-o facă și să vezi unde duce acest lucru.

Grayland încuviință din cap.

— Presupunând că te interesează să descoperi cine l-a asasinat, adăugă Attavio al VI-lea. În afară de obișnuita anchetă formală.

— Sigur că vreau.

— Repet: făcea parte dintr-o conspirație împotriva ta.

— Da, dar dincolo de toate, moartea lui nu *mă ajută* cu nimic, spuse Grayland. El trebuia să controleze Casa de Wu și s-o țină la respect. Acum e mort, iar membrii Consiliului de administrație deja se luptă între ei pentru dobândirea controlului. Dacă Deran rămâne singurul văr Wu ucis în următoarele câteva luni, ar trebui să ne considerăm norocoși.

— Teoretic, tu ești capul Casei de Wu, remarcă Attavio al VI-lea.

— *Teoretic*, Împăraxul nu a mai încercat de secole întregi să conducă Casa de Wu, spuse Grayland. Ieșisem deja din grațiile verilor mei când am luat puterea din mâna Consiliului și l-am pus la cârmă pe Deran. Am ieșit basma curată doar fiindcă Jasin Wu s-a întors împotriva mea, așa că am avut un pretext pentru suspiciuni. Dacă nu găsim o dovadă clară că cineva din Consiliu l-a ucis, nu am nicio justificare politică să mă implic. Dacă mă bag din nou, rezistența va fi copleșitoare. Nu-mi pot permite așa ceva. Nu acum.

Attavio își lăsă capul într-o parte:

— Tocmai ai înăbușit o revoltă. Ar trebui să ai ceva capital politic de exploatat.

Grayland zâmbi din nou, de data aceasta cu amărăciune:

— Așa s-ar zice, tată, așa s-ar zice... Dar, cum ai zis, vremurile sunt... *turbulente*.

— Cum știai că o să fie. Fix cum te-am avertizat când ai acceptat coroana.

— Da, așa este, spuse Grayland. Ai mai spus și că nu credeai că sunt pregătită să mă descurc cu toate. Îți amintești?

— Îmi amintesc, răspunse Attavio al VI-lea.

— Ce crezi acum? spuse Grayland, ridicând o mână. Vreau să zic, ce ai gândi, dacă ai putea gândi acum?

Attavio al VI-lea tăcu. Grayland era conștientă la nivel intelectual că această pauză era inutilă și fusese introdusă în simularea lui Attavio, din moment ce Camera Memoriei știa că, într-o astfel de situație, când două ființe umane purtau o asemena conversație, trebuia să existe o pauză, un timp în care interlocutorul care urma să răspundă să își organizeze gândurile pentru a răspunde în mod coerent. Pauza exista ca să-i ofere lui Grayland o experiență umană autentică din punct de vedere psihologic. Nimic mai mult.

Dar această informație n-o împiedică să se simtă inundată de o senzație anume. De sentimentul că era judecată și că părea incompetentă, iar că tatăl ei – sau copia lui – încerca să găsească o modalitate de a-i spune că-i pare rău, dar nu se ridică la înălțimea așteptărilor.

— Nu te ridici la înălțimea așteptărilor, spuse Attavio al VI-lea, fără ocolișuri. Dar, de fapt, cine s-ar ridica? adăugă el.

Grayland expiră și abia în acel moment își dădu seama că-și ținuse răsuflarea.

— Mulțumesc că ai adăugat ultima parte, spuse ea.

— Nu am făcut-o din compasiune.

— Știu. Nu ești programat în felul ăsta. Mulțumesc oricum.

— Cu plăcere, spuse Attavio al VI-lea. Cu privire la asasinarea vărului tău, ce ai de gând să faci mai departe?

— Nimic în mod direct, spuse Grayland. Forțele mele de securitate și ceilalți anchetatori lucrează deja la asta. Așa cum am spus, am preocupări mai urgente.

— Dar tot ai venit să-mi spui despre asta.

— M-am gândit că un alt Împărax ar putea ști câte ceva despre asasinate.

— Nu cred că ți-am spus ceva ce nu știai deja.

— Nu, nu mi-ai spus, încuviință Grayland. Dar tu nu exiști. Așa că-ți poți permite luxul să judeci cu detașare situația. Și cred că ai dreptate. Scopul a fost să se trimită un mesaj. Mai trebuie doar să ne dăm seama cui.

— Asta ar depinde de cine se află în spatele asasinatului, spuse Attavio al VI-lea. Și, așa cum ai spus, nu există suspecți evidenți.

— Nu, nu există, spuse Grayland. Dar pot ghici.

CAPITOLUL 4

Nadashe Nohamapetan se trezi plină de ură, cum obișnuia să o facă în ultimul timp.

Pe cine și ce ura ea astăzi? Ia să vedem!

Pentru început, ura cabina de lux în care se afla, „cabina de lux" fiind o descriere extrem de îngăduitoare a încăperii – trei metri lungime, doi metri lățime și doi metri înălțime – în care locuia acum. Era mai mică decât celula de închisoare în care petrecuse câteva luni și mirosea mai urât. Cabina de lux avea o cușetă rabatabilă de care erau prinse curele pentru protejarea ocupantului atunci când câmpurile de împingere se opreau, ceea ce se întâmpla destul de des. Salteaua cușetei avea o grosime de doi centimetri și era probabil compusă din placă aglomerată din lemn și disperare, iar sacul de dormit care-i fusese dat, în ciuda asigurărilor primite conform cărora fusese curățat și dezinfectat, mirosea ca și cum decenii de-a rândul astronauții singuratici s-ar fi masturbat în el, lăsând urmele să se descompună.

Cabina nu avea geamuri și nici decorațiuni, era aparent conectată la un sistem de ventilație și de undeva se auzea un *sunet* – la fiecare câteva minute, dar înnebunitor de haotic în privința intervalelor exacte – care-i amintea lui Nadashe de un bebeluș care horcăia sufocându-se cu o acadea din metal. În prima ei

noapte petrecută în cabina de lux, Nadashe a căutat în van originea sunetului devenind, pe măsură ce continua să o caute, din ce în ce mai puțin sănătoasă la cap, până când nu a avut încotro și s-a băgat în sacul de dormit, a tras fermoarul și și-a pus mâinile peste urechi, pufăind să nu mai simtă reziduurile astronauților, ajungând în pragul leșinului.

Căpitanul o asigurase că ea are cea mai bună cabină de pe navă.

Dar să continuăm: ura nava în care se afla cabina, *Iubirea noastră nu a putut dura*, un cargobot care făcea ruta între planeta Centrului și Orleans, un habitat de mărime medie care orbita steaua Centrului, un pic mai aproape de aceasta decât Centrul însuși. *Iubirea noastră* avea cel puțin o sută de ani și, după cum arăta, i se făceau lucrări de întreținere aproximativ la fiecare zece ani; când Nadashe a urcat la bord s-a uitat la pereți și nu și-a pus problema *dacă* va contracta vreo infecție pe navă, ci cu ce boli se va procopsi. De vreme ce se îmbolnăvise de o bronșită uscată după o săptămână de la sosire, avusese dreptate.

Iubirea noastră era un cargobot independent, ceea ce reprezenta o denumire politicoasă pentru un vas utilizat pentru contrabandă. Transporta o cantitate infimă de încărcătură legală, care-i permitea accesul în locurile de staționare de la Centru și din Orleans, iar sub acea încărcătură se ascundea un ocean infinit de liste de marfă în același timp banală și dubioasă, complet ilegală. Imitații ieftine, produse de contrabandă, bunuri care nu erau produse de monopolurile legale, altele care violau drepturile de autor ale mărcilor înregistrate, orice, de la pistoale până la rom și câte și mai câte. Toată lumea știa ce era *Iubirea noastră* și cu ce se ocupa, dar nimănui nu-i păsa, fiindcă banii erau frumoși, iar Căpitanul Robinette arunca în stânga și în dreapta cu ei, nu echipajului, bineînțeles, ci autorităților

portuare, docherilor, barmanilor și evaluatorilor fiscali imperiali. Căpitanul Robinette era foarte popular.

Pentru Căpitanul Robinette, Nadashe era doar o altă marfă de contrabandă de pe *Iubirea noastră*, numai că pe ea nu o descărca niciodată, doar îi cerea câte o sumă exorbitantă pentru fiecare etapă a călătoriei de la Centru la Orleans și înapoi. Tot ce avusese Robinette de pierdut în urma acestui schimb era o cabină care fusese folosită de doi lucrători sexuali neautorizați de pe navă, Jeanie și Roulf, pentru întâlnirile lor – acum că Nadashe se gândea mai serios, probabil treaba asta explica treaba cu sacul de dormit. Jeanie și Roulf fuseseră mutați în cabina lui Doc Bradshaw, și Doc Bradshaw fusese nevoită să doarmă în paturile supraetajate ale membrilor echipajului, ceea ce o făcea să bombăne îngrozitor de fiecare dată când Nadashe se ducea să-și ia medicamentul pentru bronșită.

Nadashe nu-și făcea griji că Doc Bradshaw ar fi putut s-o denunțe la Centru sau la Orleans. La fel ca aproape fiecare membru al echipajului de pe *Iubirea noastră*, Doc Bradshaw se ascundea ea însăși de puterea legii. Pe navă se spunea că își înjunghiase un fost amant drept în rinichi. Pe Doc Bradshaw nu o chema de fapt „Bradshaw"; era doar un nume pe care-l primise când urcase la bordul *Iubirii noastre*, ales dintr-o listă pe care Căpitanul Robinette o ținea pe un panou. Bradshaw nu era de fapt „Bradshaw", Jeanie și Roulf nu erau de fapt „Jeanie" și „Roulf", iar Robinette nu se numea „Robinette" când se îmbarcase pe *Iubirea noastră* cu trei decenii în urmă.

Chiar și Nadashe avea un nume de navă, deși ce rost mai avea să tăinuiești identitatea fostei logodnice a prințului moștenitor al Interdependenței, care se întâmpla să fie și Inamicul Imperial

Numărul 1 actual. *Regulile sunt reguli*, spusese Robinette și o poreclise „Karen".

Nadashe ura numele ăsta tâmpit. Și ura regula stupidă că fiecare nou-venit trebuia să primească un alt nume. Și că *Iubirea noastră* o îmbolnăvise de bronșită. Și că, deși faptul că se afla la bordul *Iubirii noastre* o scăpa de închisoare, a fi aici era în sine o condamnare la închisoare, de vreme ce nu putea părăsi nava niciodată. Spre deosebire de „Doc Bradshaw", „Jeanie" sau „Roulf" sau de oricare alt membru al acestui echipaj cu nume ridicole, în prima secundă în care ea ar fi scos capul din navă ar fi fost reperată și arestată. Putea să se bazeze pe echipajul *Iubirii noastre* să n-o trădeze; însă nimeni altcineva din sistem nu avea aceeași obligație.

Iar asta era altă problemă: pur și simplu ura faptul că era fugară.

La nivel *intelectual*, desigur, înțelegea perfect de ce se află în această situație. Când cineva a urzit o revoltă planetară, și-a ucis propriul frate în timp ce încerca să omoare Împăraxul, a evadat prin violență din închisoare și a luat parte la un complot de răsturnare a familiei regale era evident că a deveni fugară nu era numai o consecință probabilă, dar și, realmente, cel mai bun scenariu posibil. Pricepea cum stăteau lucrurile.

Dar asta nu făcea ca sechestrarea ei pe o navă împuțită plină de răufăcători care înjunghiau în rinichi să pară mai bună nici din punct de vedere existențial, nici dintr-unul referitor la viața de zi cu zi.

Nadashe nu avea cum să evite faptul că, dincolo de orice îndoială, *coborâse* pe scara socială. Fusese o vreme – nu cu mult timp în urmă – când se afla în rândul candidatelor la statutul de consoartă imperială și de mamă a viitorului Împărax. Chiar dacă i-ar fi ieșit chestia asta (și, așa cum se dovedise, nu-i reușise)

avusese un plan de rezervă să-l instaleze pe fratele ei Ghreni ca Duce de Capăt înainte de schimbarea curenților Fluxului, asigurându-se că după schimbare Nohamapetanii, nu familia Wu, vor deveni noua linie imperială.

Doar că nici *asta* nu i-a ieșit. Ghreni era tot la Capăt și putea sau nu să fi devenit Duce până acum, dar se dovedise că nici curenții Fluxului nu făceau ce și-ar fi dorit Nadashe să facă – adică ce-i spusese amica ei fiziciană Hatide Roynold că vor face –, pentru că, în loc să se deplaseze, aceștia se prăbușeau pur și simplu cu totul. Nadashe s-a înfuriat rău când a aflat că Roynold nu avusese dreptate și ar fi avut grijă să o pedepsească, dacă mama ei nu ar fi eliminat-o deja printr-o explozie în spațiu, din greșeală, împreună cu alte zeci de oameni, într-o tentativă prost gândită de răzbunare împotriva Împăraxului.

Propria ei mamă!

Și acesta era *încă un* lucru pe care-l ura.

Nu pe mama ei – hmm, ei bine, să trecem peste *asta* –, ci faptul că mama ei, Contesa de Nohamapetan, își urzise propria tentativă de lovitură de stat împotriva actualului Împărax. Parcă n-ar fi fost destul de rău că tentativa de lovitură de stat a eșuat; dar *după* ce a dat chix, mama ei a decis că cel mai inteligent lucru de făcut era să țipe la Împărax că ea, Contesa de Nohamapetan, l-a ucis pe fostul prinț moștenitor, a cărui moarte fusese considerată anterior un accident.

Era clar că nu fusese deloc o mișcare inteligentă. Nadashe nu ura doar faptul că mama ei era în închisoare pentru trădare și crimă – aceeași închisoare în care fusese încarcerată și ea pentru trădare și crimă, ce *ironie* în familie –, dar și faptul că, acum, familia Nohamapetan fusese înlăturată definitiv de la administrarea casei lor și a monopolului comercial al acesteia, care era acum

condusă de un membru minor al unei case nobiliare mult mai puțin înfloritoare.

Adică nenorocita de Kiva din nenorocita de casă Lagos, așa cum ar fi spus fără îndoială însăși Kiva, cu gura ei extraordinar de spurcată. Nadashe o ura din tot sufletul. Ea și Kiva își încrucișaseră drumurile pentru prima dată la universitate, unde, cu excepția perioadei în care Kiva îl folosise pe fratele lui Nadashe, Ghreni, pe post de jucărie sexuală, hotărâseră de comun acord că cel mai bun lucru pentru amândouă era să nu-și stea în cale: Nadashe pentru că nu voia să-și petreacă timpul înhăitându-se cu inferiorii ei, iar Kiva pentru că era prea ocupată să și-o tragă cu toți de la universitate și nu-i păsa deloc dacă Nadashe era sau nu în calea ei.

Această evitare reciprocă a funcționat și în anii următori, până când Kiva a reușit, în timp ce făcea sex, să descopere implicarea lui Nadashe în tentativa de asasinat împotriva Împăraxului și în uciderea propriului frate. Din acest motiv i s-a oferit controlul temporar al afacerilor locale ale Casei de Nohamapetan. Acest lucru a dus la, să spunem, *probleme ulterioare*, deoarece Kiva a cercetat în cele mai mici detalii finanțele casei Nohamapetan, descoperind destul de multe urme incriminatorii în privința banilor.

Din punctul de vedere al lui Nadashe, Kiva era o gură spurcată, un gunoi de clasă inferioară, ceea ce ar fi fost suficient ca s-o urască. Dar faptul că acest gunoi de clasă inferioară cu gura spurcată deținea acum controlul asupra companiei și averii familiei sale în timp ce Nadashe era închisă într-o cutie minusculă, chinuindu-se cu o tuse persistentă o făcu să ajungă la un nivel extrem al urii.

Cu toate astea, Kiva de Lagos nu ocupa primul loc pe lista lucrurilor pe care le ura Nadashe de Nohamapetan. Nici *Iubirea noastră*, nici echipajul, nici cabina, nici statutul ei de fugară, nici prostia mamei sale sau propria bronșită. Locul de frunte era ocupat – la o distanță destul de mare de restul – de actualul Împărax, Grayland a II-a.

Bineînțeles că existau tot felul de motive pentru această ură. Începând cu cel simplu că era Împărax, lucru la care nu se așteptase nimeni și care, din cauza heterosexualității ei și a aparentei ei reticențe de a fi flexibilă în această privință, îi răpise definitiv lui Nadashe șansele de a se căsători cu un Împărax sau de a da naștere unuia. Continuând cu faptul că Împăraxul refuzase să-l ia în considerare pe fratele lui Nadashe, Amit, drept consort, excluzându-i complet pe Nohamapetani din cursa pentru intrarea în linia imperială prin căsătorie. Și, într-un final, din cauză că răspunsul ei la trădările repetate ale Casei de Nohamapetan a fost să o priveze complet de drepturi, ceea ce, deși era rezonabil din punct de vedere legal și dinastic, a fost în mod decisiv neplăcut pentru Nadashe, care, în prezent, ducea greul acestor decizii.

Dar, mai mult decât orice altceva, Nadashe ura refuzul lui Grayland de *a muri*, pur și simplu, indiferent dacă asta s-ar fi întâmplat din cauza bombelor, a navetelor scăpate de sub control sau a decompresiei explozive în imensele adâncuri ale spațiului sau, la naiba, nu era pretențioasă, a unei coji de plăcintă înfipte în trahee sau din alt motiv la fel de banal. Plăcinta ar fi fost de ajuns! Sincer, în acest moment, orice lucru care ar fi făcut-o pe Grayland să pice moartă pe podea ar fi fost pe gustul lui Nadashe.

Era conștientă că, având această părere, ar fi putut fi acuzată că trecuse de-a binelea în categoria ticăloșilor unidimensionali în ceea ce-l privea pe Împărax. Apărarea ei, atâta câtă era, se rezuma

la un singur lucru: la cât de mult o costase Împăraxul. O costase un frate și o mamă, o casă nobiliară și un viitor împletit cu linia genetică imperială. Întrebarea dacă Împăraxul își propusese sau nu, inițial, să facă toate aceste lucruri – și măsura în care atât Nadashe, cât și familia ei fuseseră coautori ai propriei nenorociri – i se păreau irelevante. Când totul se reducea la pereții goi și ruginiți ai cabinei ei, lui Nadashe nu-i mai rămânea nimic *în afara* urii pentru Împărax și a frustrării continue că acea naivă exasperantă care deținea titlul continua să existe.

De-acum, dacă Nadashe n-ar mai fi făcut nimic altceva decât s-o doboare pe Grayland a II-a, tot ar fi considerat că a făcut măcar o remiză în jocul vieții.

Dar, bineînțeles, ea – încă! – mai avea și alte planuri, mai măreațe decât ăsta.

Se auzi un ciocănit la ușa cabinei ei și, la scurt timp după aceea, aceasta se deschise cu un geamăt și apăru Ofițerul Executiv Evans, care, după cum se zvonea, își incendiase câțiva prieteni în încercarea de a prepara acasă un produs evident foarte inflamabil și ilegal într-o cadă de baie din sistemul de unde venea.

— Karen, spuse Evans, iar Nadashe tresări vizibil scârbită la auzul acestui nume. Vizitatorul tău este aici, în sala de mese. O să te conduc la el.

— Mulțumesc, spuse Nadashe, apoi tuși.

Își luă tableta și îl urmă pe Evans prin pasajele *Iubirii noastre*, care miroseau a metal, a mucegai și a vechi.

— Mi s-a spus că trebuie să îți spun „Karen", îi zise vizitatorul când intră în sala de mese.

Evans se încruntă la insolența acestuia și plecă.

— Asta înseamnă că am nevoie și eu de un nume de cod?

— Dorești un nume de cod? întrebă Nadashe, așezându-se la una dintre mesele înghesuite și murdare din încăperea la fel de înghesuită și murdară.

Îi făcu semn bărbatului să facă același lucru.

— Nu chiar, spuse el. „Proster Wu" e un nume bun. Cred că-l voi păstra deocamdată.

Se așeză și se uită în jur.

— Nu pare mediul tău obișnuit, Karen.

— E temporar.

— Așa să fie?

— Dacă nu ai fi crezut asta, nu ai fi venit aici. Apropo, te-a urmărit cineva?

Proster păru iritat de întrebare.

— Sunt membrul supraviețuitor cu cel mai înalt rang al Casei de Wu, cu excepția Împăraxului. Bineînțeles că am fost urmărit.

Nadashe se încordă. Proster ridică o mână.

— Dar, oficial, motivul pentru care sunt aici este cel de a ridica un palet de coniac și vin de porto cumpărat de pe piața neagră, de care se ocupă acum șoferul meu. Doar o chestie banală de contrabandă. Ești în siguranță.

Nadashe se relaxă. Apoi adăugă:

— Deci acum te-ai convins că încă sunt o forță de luat în seamă?

Proster zâmbi.

— Trebuie să recunosc că mi-a luat un minut să-mi dau seama că tu l-ai otrăvit pe Deran. Mă așteptam la altceva.

— La ce altceva?

— Ei bine, nu știu, recunoscu Proster. Dar pentru că ai trimis o navetă care să se prăbușească într-o cală de marfă pentru a-l ucide pe Împărax, presupun că mă așteptam la ceva mai... *zgomotos*.

Acum era rândul lui Nadashe să zâmbească. Își scoase tableta, porni o aplicație și i-o așeză în față lui Proster.

— Asta ce mai e? întrebă el.

— Este declanșatorul pentru bombele pe care le-am pus în sala de conferințe a Casei de Wu, răspunse ea. Au stat acolo cel puțin tot atâta timp cât a stat ceaiul otrăvit în mica ascunzătoare de băuturi a asistentei lui Deran.

Proster privi neîncrezător la aplicația-declanșator.

— Chiar așa, cum le-ai pitit acolo?

— Haide, Proster, spuse Nadashe. Nu te aștepți să-mi dezvălui secretele corporative, nu-i așa?

— De fapt, dacă vrei să vorbesc în continuare cu tine, răspunsul e da.

— Bine, fie. Când te întorci, caută un membru al serviciului administrativ care nu a mai venit la muncă din ziua în care a murit Deran. Când o să-i afli numele, pune-ți oamenii să-i cerceteze trecutul și locul unde se află. O să descoperi că de fapt nu există, deși a lucrat ani de zile în cadrul personalului de pază. Această navă micuță și murdară nu este singurul loc în care identitățile false sunt la ordinea zilei, spuse Nadashe, făcând semn în jurul ei.

— Spionaj corporativ, spuse Proster.

— Vai, nu te preface șocat! Nu e ca și cum Casa de Wu nu face naibii exact același lucru.

— Unde este această persoană acum?

— Acasă, spuse Nadashe. Sau în drum spre casă. Toată lumea vrea să fie acasă zilele astea. Se pare că civilizația ia sfârșit.

Proster arătă spre tableta cu declanșatorul.

— Ce rost are să-mi arăți asta?

— Ai spus că te aşteptai la ceva mai gălăgios. Am vrut să-ţi demonstrez că aş fi putut fi *mult* mai zgomotoasă, dacă aş fi crezut că se potrivea nevoilor mele.

Luă tableta, închise aplicaţia şi i-o dădu lui Proster.

— Poftim. Un suvenir. Un mic memento că aş fi putut să scap nu numai de Deran. Aş fi putut să-i elimin pe toţi verii importanţi ai Casei de Wu şi să arunc Casa complet în aer. Am avut această opţiune. Nu am ales-o.

Proster luă tableta.

— Nu înţeleg de ce nu. Eu aşa aş fi făcut în locul tău.

— Ei bine, Proster, poate că dacă nu ai fi fost în cameră, aş fi făcut-o.

Pentru o clipă, bărbatul o privi uluit.

— Eu?

— Ai spus-o chiar tu. Eşti cel mai vechi Wu în acest moment. Nu cred că ai de gând să laşi pe altcineva să preia funcţia de director general după toată tărăşenia asta, nu-i aşa?

— Tradiţia spune că cel care deţine funcţia de director al securităţii nu va candida pentru postul de director general.

Nadashe pufni, ceea ce o făcu să tuşească, stricând momentul.

— Haide, Proster, reuşi ea să spună. Lucrurile au trecut de etapa aia acum.

— Nada... *Karen*. Doar pentru că am crezut că Deran era un prost ahtiat după funcţii care nu avea ce căuta la conducerea Casei de Wu nu înseamnă că vreau jobul pentru mine.

— Cine mai este acolo? spuse Nadashe. Îţi cunoşti verii. E vreunul dintre ei potrivit? Mai ales acum, când nu ne mai putem aştepta decât să trecem dintr-o criză în alta?

Proster nu mai spuse nimic, ascultând-o, aşa cum se aşteptase Nadashe să facă.

Poate că fusese dispus să o lase să-l otrăvească pe Deran – și Nadashe era încântată să o facă, deoarece ei doi avuseseră o istorie pe care se simțea obligată să o răzbune –, dar, până la urmă, el era alături de Casa de Wu până la capăt. Fusese îndeajuns de mult timp o putere din spatele tronului pentru a ști că nu mai exista nimeni printre Wu care să merite acel tron acum.

Lui Nadashe îi făcu plăcere să-l privească pe Proster ajungând la această concluzie pe jumătate în silă și imaginându-și că va conduce – în sfârșit și irefutabil – cea mai puternică casă din Interdependență.

Mă rog, cea mai puternică casă momentan.

— Treci la subiect, spuse Proster în cele din urmă.

— Ideea mea este că, în momentul de față, nu ne permitem să fie haos.

Nadashe arătă spre tableta aflată acum în posesia lui Proster.

— Aruncarea în aer a directorilor ar fi provocat haos, dar otrăvirea lui Deran e posibil să reinstaureze ordinea. Restabilește directorii în poziția lor de drept, cea de conducători ai Casei de Wu. Îți oferă ție, care înțelegi mai mult decât ceilalți directori nevoia de ordine, o modalitate de a readuce lucrurile pe făgașul lor normal.

— Nu-mi spune că ai făcut asta din bunătatea inimii tale, zise Proster zâmbind.

— Bineînțeles că nu, încuviință Nadashe. Aveam propriile mele conturi de reglat. Dar le-am reglat – și doar pe *acelea*. Dacă aș fi făcut mai mult de-atât, ar fi fost un dezastru. Trăim sfârșitul timpurilor, Proster. Ceea ce facem acum va hotărî dacă vom supraviețui – oricare dintre noi – sau nu în fața celor ce vor urma.

— Și care e locul meu în toate astea?

Nadashe făcu din nou semn spre tabletă.

— Ți-am câștigat puțin încrederea?

— Puțin.

— E drept să spunem că, în acest moment, verișoara ta iubită, Împăraxul, nu este cea mai populară persoană în rândul celor din casele nobiliare și al membrilor parlamentului.

— De când a băgat recent un procent considerabil din ei în închisoare sub acuzația de trădare, e corect să spunem asta, încuviință Proster.

— Și ai fi de acord că, făcând acest lucru, a sporit haosul în cel mai prost moment posibil, pentru toată lumea.

Proster o privi.

— Dacă spui tu.

— Atunci, ceea doresc de la tine, Proster Wu, este să organizezi o mică întâlnire pentru mine. Pentru a vorbi cu cei pe care Împăraxul nostru i-a dezamăgit.

— Îți dai seama cât de dificil o să fie, spuse Proster după ce privi în gol o clipă, neîncrezător. Împăraxul anchetează deja toate casele. Casa ta a fost decăzută din drepturi. *Tu* nu ești într-o poziție prea bună și nu ai mijloacele necesare pentru a face prea multe în această privință, continuă el, făcând semn cu mâna în jur, spre mizeria din sala de mese.

— Ți-o spun încă o dată: dacă ai fi crezut asta, nu ai fi aici, acum.

Proster ridică tableta.

— Dacă *ai fi fost* deșteaptă, nu mi-ai fi dat asta.

— Dacă *ai fi fost* deștept, Proster, ți-ai fi dat seama până acum că nu ți-aș fi dat-o dacă nu aș avea și alte căi de a obține ceea ce vreau de la tine.

— Ei bine, asta sună ca o amenințare.

— O asigurare, mai degrabă, spuse Nadashe. Pe care oricum nu va trebui s-o folosesc, din moment ce noi doi vrem același lucru.

— Și anume?

— Ordinea. Și supraviețuirea. În condițiile noastre. Nu conform celor ale verișoarei tale.

Proster se gândi o clipă.

— Probabil o urăști teribil pe Grayland, spuse el.

— Nu o urăsc, minți Nadashe. Cred că e depășită de situație. Problema este că, atunci când se va îneca, ne va trage pe toți după ea. Și pe tine. Și pe mine. Și toate casele. Și Interdependența. Aș prefera să nu mă înec.

Proster se ridică în picioare.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

Nadashe rămase locului.

— Bineînțeles. Când o să termini, știi unde mă găsești.

Proster dădu din cap și se îndreptă spre ieșire.

— Dar, Proster...

Bărbatul se opri lângă ușă.

— Da?

— Nu uita că nu avem prea mult timp.

Proster bombăni și plecă.

Nadashe rămase singură în sala de mese, urând, plănuind și întrebându-se, nu chiar într-o doară, cât timp mai aveau cu toții, de fapt.

CAPITOLUL 5

La puțin timp după ce devenise clar că tot ce se întâmpla între ei nu era doar o aventură ciudată și că, de fapt, Cardenia Wu-Patrick simțea pentru Marce Claremont același amestec de sentimente pe care le avea el pentru ea, în proporții mai mult sau mai puțin egale, noua iubită a lui Marce, care se întâmpla să fie și Împăraxul Grayland a II-a al Interdependenței, îi oferi primul cadou pe care avea să i-l facă vreodată: un ceas de buzunar.

— Eu nu ți-am luat nimic, îi spuse el când îi fu înmânat în timp ce erau în pat.

După o partidă languroasă de sex, despre care Marce simțea cu tărie că ar fi putut fi descrisă drept a face dragoste, ea se întinsese spre o noptieră (care avea probabil cinci sute de ani și care valora mai mult decât ar fi câștigat în toată viața lui) și scosese ceasul de buzunar, spunându-i că era pentru el.

— Bineînțeles că n-ai nimic să-mi dai, spuse Cardenia. Ce ai putea să-mi oferi tu mie și eu să nu am deja? Literalmente, spuse ea, după ce îi surprinse privirea în care se prefăcea rănit. Tu știi că am o groază de depozite pline de lucruri pe care mi le dau oamenii și pe care nu le văd niciodată. De fapt, de acolo a venit și acesta, continuă ea, ridicând ceasul de buzunar.

— Primul tău cadou pentru mine este unul *refolosit?* spuse Marce, simulând groaza.

Cardenia îl plesni ușor peste un umăr.

— Încetează! Oricum, e mai rău de-atât. Ăsta nici măcar nu mi-a fost dat *mie*. Managerul de depozit mi-a spus că i-a fost dăruit lui Hui Yin al III-lea, ceea ce ar însemna că are aproximativ două sute de ani.

— Cum l-ai găsit?

— Nu l-am găsit. Le-am spus că vreau un ceas de buzunar, iar ei au scos câteva zeci de ceasuri din depozit ca să mă uit la ele.

— Cu cât îmi zici mai multe, cu atât povestea devine teribil de impersonală.

— Da, știu, spuse Cardenia și ridică ușor ceasul. Dar când l-am văzut pe *acesta*, m-am gândit imediat la tine. Așa că asta o face din nou personală.

I-l dădu lui Marce.

Marce îl primi și-l evaluă, trecându-l dintr-o mână în alta. Obiectul era mic, dar greu pentru mărimea sa, ceea ce îi sugera că funcționa mecanic. Era un ceas de buzunar în stil vânătoresc, cu un finisaj care îi părea să fie din cositor, deși bănuia că, fiind vorba de un cadou pentru un Împărax, metalul era ceva mai scump decât cositorul. Gravurile de pe ambele părți ale carcasei exterioare reprezentau arce de lujeri înfloriți, iar cea din mijloc, pe partea din față, era clar șirul lui Fibonacci, care se termina cu o floare stilizată cu douăsprezece petale. Marce deschise capacul pentru a se uita la cadranul ceasului, care era simplu și elegant. Pe lanț străluceau mici smaralde, încrustate la o distanță de câteva verigi unele de altele.

— Acesta este fără doar și poate cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată, spuse Marce.

Cardenia zâmbi din toată inima când îl auzi.

— Mă bucur!

— De obicei primesc animale de pluș sau fructe.

— O să țin minte pentru data viitoare.

Marce cântări micul obiect în mână.

— Mi-e groază că o să-l scap, o să-l pierd sau o să-l zgârii.

— Asta i-ar displăcea Împăraxului tău, spuse Cardenia, cu o voce îngroșată, amuzantă.

— Mi-ar displăcea *mie*, răspunse Marce.

Cardenia îi făcu semn să se uite în interiorul carcasei.

— Le-am cerut să îl graveze.

Marce o privi șocat.

— L-ai *gravat*? Pentru *mine*?

— Păi... da. Dacă tot ți-l făceam cadou și așa mai departe.

— Dar ai spus că are vreo două sute de ani. Probabil că ar trebui să fie într-un muzeu.

Cardenia zâmbi și-l sărută.

— Și chiar dacă ar fi fost de la un muzeu, *tot* aș fi putut cere să fie gravat, iar atunci ar fi devenit și mai valoros din punct de vedere istoric. Pentru că eu sunt Împăraxul. Ceea ce sună *ridicol*, dar e adevărat. Peste sute de ani, poate că *va fi* într-un muzeu, continuă ea, lovind ușor ceasul cu degetul, iar oamenii din viitor se vor întreba ce înseamnă inscripția.

— Ce ai pus să fie inscripționat?

— Citește.

Marce își mișcă ușor mâna pentru a înclina capacul ceasului astfel încât să poată citi cuvintele scrise acolo. Designul literelor se potrivea cu cel al ceasului; dacă nu ar fi știut adevărul, Marce ar fi crezut că inscripția fusese întotdeauna acolo, ca parte a decorațiunii

originale a obiectului. Scria: *Pentru Marce Claremont, Cronometror Imperial*, urmat de simboluri pe care nu le recunoștea.

— E în chineză, spuse Cardenia. Limba locului de pe Pământ de unde se trage familia Wu.

— Ce înseamnă?

— „Acesta este timpul nostru", îi răspunse ea, apoi făcu o grimasă. Probabil. A fost o traducere automată. Îmi pare rău.

— Deci acum eu sunt Cronometror Imperial?

— Nu este un titlu *oficial*. Dar tu ești cel care mi-a spus ce se întâmplă cu Fluxul. Cel care știe mai bine decât oricine cât timp avem la dispoziție înainte ca acesta să se prăbușească complet. Tu știi cât timp ne-a mai rămas.

— Nu sună prea... vesel, spuse Marce.

— Ei bine, asta este explicația publică, zise Cardenia, apoi se întinse și se ghemui aproape de Marce. Și îți petreci timpul cu Împăraxul. Ești Cronometror Imperial.

Marce așeză cu grijă ceasul de buzunar pe măsuța de lângă partea lui de pat.

— E un joc de cuvinte îngrozitor.

— Da, așa-i, fu de acord Cardenia. Dar atâta timp cât poți să îți petreci timpul cu mine, chiar îți pasă?

Lui Marce nu-i păsa.

Dar Marce chiar s-a gândit la noul său titlu, considerat oficial drept unul neoficial, în zilele și săptămânile care au urmat. S-a gândit la el în timp ce aduna datele pe care el, tatăl său și regretata Hatide Roynold le adunaseră despre prăbușirea Fluxului în Interdependență, adăugându-le atât tuturor datelor actuale și istorice privind călătoriile în Fluxul Interdependenței pe care Împăraxul ordonase să-i fie predate, cât și cantității imense de date privind Fluxul din afara Interdependenței care îi fuseseră puse la

dispoziție de către Tomas Chenevert, fostul (și regretatul) Rege al planetei Ponthieu.

Noile date îi furnizaseră un set de informații cu câteva ordine de mărime mai mare decât cel pe care îl avea înainte. Acest lucru îi permitea să estimeze mai bine momentul în care setul de curenți de Flux cu stabilitate pe termen lung care defineau Interdependența aveau să se prăbușească, precum și când și unde va apărea un nou set de curenți de Flux mult mai puțin stabili – Evanescența, așa cum îl numiseră el și Hatide – și cât timp vor rezista acei curenți înainte de a se prăbuși și ei în neant.

Cu cât Marce se adâncea în prelucrarea datelor, cu atât mai mult își dădea seama câtă dreptate avea Cardenia, Împăraxul și iubita sa. În acest moment, aproape toți fizicienii de Flux din sistemul de la Centru lucrau cu setul său de date, iar majoritatea celor din celelalte sisteme începuseră deja să îl încorporeze. Dar niciunul dintre ei, cu excepția tatălui său și a lui Hatide, nu lucrase cu el atât de mult timp, iar tatăl lui nu mai avea date noi de mai bine de un an, și Hatide era moartă.

Ceea ce însemna că nicio altă persoană în viață nu mai putea înțelege datele ca el, nu le putea sintetiza așa cum o făcea el, nici să le înțeleagă holistic asemenea lui sau să le manipuleze la fel de bine pentru a le furniza Împăraxului și consilierilor săi cele mai bune și mai precise predicții.

Marce nu se flata de unul singur crezând că acest avantaj era rezultatul capacității sale native. Existau zeci, dacă nu sute de fizicieni de Flux mai talentați decât el, începând cu propriul său tată, care fusese primul care-și dăduse seama încă din primele date că prăbușirea Fluxului era evidentă. Avantajul lui Marce apăruse pur și simplu în urma timpului petrecut privind cu atenție

problema şi lucrând la ea. Îşi imagină că avea să fie depăşit destul de curând.

Până atunci, el chiar era Cronometrorul Imperial, singura persoană care ştia cel mai bine cât timp mai avea Interdependenţa.

Şi cu toate astea...

Cu cât Marce studia mai mult datele, cu atât i se părea că ar trebui să fie ceva mai mult acolo.

— Uită-te aici, îi spuse Marce lui Tomas Chenevert, arătând cu degetul.

Cei doi se aflau pe nava lui Chenevert, *Auvergne*, Marce pentru că ajunsese să preţuiască prietenia cu acesta, care se formase în timpul unor momente grele, iar Chenevert pentru că, într-un fel, el însuşi *era Auvergne*, iar nava era locul în care putea cel mai bine să-şi facă apariţia şi să existe.

Marce îi atrase atenţia lui Chenevert asupra unei simulări a curenţilor de Flux ai Interdependenţei pentru următorii ani. Era extrem de accelerată; în ea, curenţii de Flux anterior stabili străluceau, albaştri, apoi dispăreau brusc şi pentru totdeauna, în timp ce curenţii evanescenţi pâlpâiau cu roşu, apărând şi dispărând. Pe măsură ce simularea continua, încrederea ei predictivă scădea, ceea ce se putea observa după oscilaţia fluxurilor albastre pe măsură ce atingeau fereastra estimată pentru colaps şi a dungilor roşii, care se estompau, devenind albe pe măsură ce simularea era mai puţin sigură.

Simularea fu străbătută de dungi roşii pâlpâitoare, de cele albe care se estompau şi de unele albastre care tremurau.

— La ce ar trebui să mă aştept, în afară de o criză de apoplexie? întrebă Chenevert.

Marce opri simularea, o derulă de la început şi o porni din nou.

— Fii atent la curenţii de Flux evanescenţi, spuse el.

Chenevert urmări din nou procesul, acordând o atenție deosebită dungilor roșii, apoi, mai târziu, celor albe.

— Nu știu la ce mă uit, spuse el.

— Uită-te din nou.

Marce întinse mâna pentru a porni simularea de la capăt.

Chenevert ridică o mână la rândul său.

— Aș putea să mă uit încă de o mie de ori și tot n-aș observa ce vrei să văd, Marce, orice-ar fi.

Marce se încruntă.

— Am crezut că tu, mai mult decât oricine...

— Eu, mai mult decât oricine? zise Chenevert, zâmbind. Oare are vreo legătură cu faptul că nu mai sunt om și că exist doar prin bunăvoința computerului acestei nave?

— Ei bine, da, spuse Marce.

— Nu așa merg lucrurile.

— Dar conduci nava. În mare parte în mod subconștient. Într-un fel, *ești* însăși navă. Una *capabilă* să parcurgă spațiul Fluxului.

— Tu ai putea să conduci această navă, Marce?

— Poftim? Nu.

— Dar este o navă capabilă să parcurgă spațiul Fluxului, iar tu știi totul despre spațiul Fluxului.

— Da, dar asta e cu totul... Bine, înțeleg ce vrei să zici.

— Cred și eu că înțelegi, ești un tip inteligent.

— Totuși, impresia mea e că accesul la sistemul de procesare al acestei nave ar face mai ușoară înțelegerea fizicii Fluxului, insistă Marce.

— S-ar putea, dar tot ar trebui să-mi fac timp să-l învăț și să-l încorporez. Modelul eului care există în această navă este încă în mare parte uman, continuă Chenevert, ciocănindu-și capul virtual cu degetul. Poate acționa nava fără să se gândească prea mult

la ea, în același fel în care poți respira fără să gândești. Dar dacă vrei să învăț fizica Fluxului, va trebui să-mi dai timp.

— Cât timp? a întrebat Marce.

— Probabil mai puțin decât ar trebui să acorzi altcuiva. Dar mai mult decât ai crede. Așa că, între timp, poate că ar trebui să-mi spui ce ar trebui să văd, în loc să te aștepți să observ de unul singur, adăugă el, făcând semn spre simulare.

— Tocmai asta e, spuse Marce pornind-o din nou. Ceva din felul în care apar curenții evanescenți mă deranjează și aveam nevoie de o altă persoană care să îi studieze, ca să-mi dau seama dacă și *ea* vede același lucru. Pentru că, orice ar fi, eu nu pot să-i dau de cap... E acolo, o pot simți, dar... Nu-i suficient s-o *simt*, zise el, ridicând din umeri

— Mai există și alți fizicieni ai Fluxului, remarcă Chenevert.

Marce clătină din cap.

— Încă încearcă să ajungă la zi cu informația.

— Spre deosebire de mine, să-nțeleg?

— Ei bine, te-am supraestimat.

Marce făcu o pauză, apoi se uită la Chenevert.

— Îmi cer scuze. Am zis o chestie aiurea.

— Ba nu. Am înțeles perfect, spuse Chenevert, râzând.

— Dacă Hatide ar fi încă în viață, poate că și-ar da seama, spuse Marce. Această simulare se bazează în mare parte pe datele ei.

Chenevert se uită la simulare.

— Pentru mine, curenții evanescenți arată ca și cum ar apărea la întâmplare, spuse el.

— Din câte îmi dau seama, așa este, încuviință Marce. Iar durata lor este, de asemenea, aleatorie. Unii durează o oră. Alții aproape un an.

— Nu au un tipar sau un ritm.

— Nu, din câte văd eu, și nu apare nici în date.

— Ce *simți* despre asta? întrebă Chenevert. Ai spus că simți ceva în legătură cu asta.

— Ceea ce simt e că există un tipar, îi răspunse Marce. Nu un *tipar*, ca atare. Însă ceva care nu este *întâmplător*.

Își ridică mâinile, neputincios.

— Nu sunt în stare să exprim în cuvinte.

— Pentru că este matematică, sugeră Chenevert.

— Da, dar nu am idee nici dacă am cunoștințele *matematice* pentru asta. Dar... nu știu, zise Marce, ridicând din umeri. Am impresia că dacă aș putea să-mi dau seama ce e, aș câștiga mai mult timp pentru toată lumea.

— Și ai putea opri prăbușirea curenților Fluxului.

Marce clătină din cap.

— Nu, asta nu.

Arătă spre dungile albastre, unele oscilante, altele nu, dar toate dispărând în cele din urmă.

— Prăbușirea acestor curenți de Flux e aproape o certitudine. Tot ce putem face în privința lor este să încercăm să le prezicem cu exactitate dispariția, astfel încât oamenii să se poată pregăti. Pe *ăștia* îi înțeleg. Pe *ăștia*, nu, zise el mai departe, arătând spre curenții roșii și albi. Ăștia sunt cei care mă interesează acum.

— De ce?

Marce împunse din nou dungile albastre.

— Fiindcă ăștia înseamnă că suntem *morți*, spuse el. Dacă ei sunt tot ce avem, atunci nu mai avem destul *timp*. Nici dacă am lua toate navele spațiale capabile să parcurgă Fluxul care există în clipa asta și am duce cu ele oamenii la Capăt, tot n-am putea transporta mai mult de câteva milioane de oameni acolo. Din miliarde. Toți ceilalți vor păți același lucru ca Dalasýsla.

Chenevert tresări la auzul acestui nume. Fusese o Interdependență ai cărei curenți de Flux se prăbușiseră cu opt sute de ani în urmă, blocându-i pe locuitorii de acolo și condamnându-i să fie supuși la o diminuare dureroasă a resurselor care a început lent, continuând îngrozitor de rapid, ucigând milioane de oameni.

— Totuși, unii dalasýsleni au supraviețuit, spuse el.

— Câteva sute, spuse Marce. Și nu le-a mers prea bine, dacă-ți amintești.

— Îmi amintesc.

— Aici nu mai e *timp*, spuse Marce, înclinând capul spre dungile albastre. Dacă vrem să salvăm mai mulți oameni, nu doar câțiva, trebuie să căutăm aici, zise el, uitându-se spre zona roșie. Trebuie să câștigăm mai mult timp. *Eu* trebuie să-l câștig. Și simt că ratez esența. Oricare ar fi aceasta, adăugă el, uitându-se din nou la Chenevert.

— Poate că pur și simplu nu e acolo, spuse Chenevert cu blândețe.

— Poate, răspunse Marce. Dar n-aș fi un om de știință foarte bun dacă aș renunța să mai caut.

— Ai timp pentru asta? Pe lângă celelalte lucruri pe care le ai de făcut?

— Sunt Cronometrorul Imperial, spuse Marce. Trebuie să încerc să-i salvez pe toți. Se pare că o să-mi fac timp.

CAPITOLUL 6

Complexul palatului imperial din Xi'an era imens – era atât de vast, încât se spunea că un Împărax ar putea vizita câte o cameră în fiecare zi de-a lungul întregii sale domnii și tot n-ar fi ajuns să le viziteze pe toate. Dacă asta era sau nu o exagerare, depindea în totalitate de cât domnea fiecare Împărax, desigur. Cu siguranță fusese adevărat în cazul Împăraxului Victoz I, care a domnit timp de treisprezece zile și a murit din cauza unui șoc anafilactic provocat de o pulbere de ciuperci, la care era îngrozitor de alergic, pusă din greșeală în piureul său de cartofi, dar probabil lucrurile n-au stat așa pentru Împăraxul Sizanne, care a urcat pe tron la șaptesprezece ani, a trăit până la vârsta de 112 ani și căreia i-a succedat la tron strănepotul ei.

Dar era adevărat că niciun Împărax nu vizitase fiecare încăpere din complexul imperial de aproape un mileniu, de când acesta se afla pe Xi'an, un habitat construit special pentru a fi locuit de Împărax și curtea sa. Complexul palatului nu cuprindea doar apartamentele private ale împăracșilor și ale familiilor lor, ci și reședințele diferiților miniștri și ale personalului, în tot felul de apartamente, de la cele mai luxoase, până la cele care erau mai degrabă niște barăci.

Acest complex era, de asemenea, un loc unde se lucra, prevăzut cu birouri, săli de conferințe, auditoriu, magazine și cafenele, ca să nu mai vorbim despre depozite, toalete, săli de gimnastică, dulapuri de curățenie și camere electrice. Mai erau o închisoare și un hotel (nu foarte apropiate), mai multe oficii poștale pentru trimiterile poștale dintre birouri și pentru cele interplanetare, o sală de producție și o întreagă aripă de birouri păzite și săli de interviuri în care puteai intra doar dacă aveai autorizație de cel mai înalt nivel, ori dacă te făceai vinovat de ceva cu adevărat îngrozitor sau ambele.

Grayland a II-a nu făcuse nimic îngrozitor, dar ea era Împăraxul, și, prin urmare, avea o autorizație de nivel îndeajuns de înalt pentru a se afla înăuntrul aripii păzite a complexului. De fapt, *nu* mai fusese în aripa aceea până atunci; apartamentele și birourile ei aveau propriile camere păzite, al căror nivel de securitate nu numai că rivaliza cu al acestei aripi, ci chiar îl depășea; oricum, cei care lucrau în aripa păzită veneau la ea atunci când era nevoie. Însă, în ce privea ședința de informare de astăzi, oamenii ei de securitate ceruseră ca aceasta să aibă loc pe terenul lor, din motive logistice și tehnice.

Așa se face că Grayland a II-a trebui să treacă prin birourile forțelor sale de securitate imperiale, îndreptându-se spre o cameră de conferințe din spate. Grayland nu era însoțită de personal, având doar câteva gărzi de corp în apropiere, care erau angajate și verificate de echipa de securitate care locuia în această aripă a palatului.

Nimeni nu s-a uitat prea insistent la Grayland când aceasta, în ținuta întunecată și lipsită de strălucire pe care o purta atunci când nu era plimbată în public, a străbătut coridorul ce ducea spre sala de conferințe. Dacă nu ai fi știut că era Împăraxul, ai fi

crezut, după reacția la prezența ei, că era cel mult un birocrat de nivel mediu. Dar asta nu o deranja pe Grayland, căreia i se părea în continuare că aura Împăraxului era unul dintre cele mai obositoare lucruri legate de acest statut.

Grayland străbătu coridorul și intră în sala de conferințe, unde o așteptau trei persoane. Le făcu semn cu capul gărzilor ei de corp, care închiseră ușa, postându-se de cealaltă parte a acesteia. În timp ce se închidea ușa, se auziră niște șuierături și pocnituri abia perceptibile, care etanșară încăperea de lumea exterioară. Dacă ușa nu se deschidea din interior, ar fi fost nevoie de ceva asemănător unui dispozitiv nuclear pentru a intra în cameră.

— Majestate, spuse Hibert Limbar, șeful Gărzii Imperiale, făcând o plecăciune. Acesta este Koet Gamel, care conduce secțiunea de analiză a Securității Imperiale, iar aceasta este Dontelu Sebrogan, care a realizat cercetările și simulările pe care le-ați cerut, spuse el, arătând către doi oameni din încăpere. Amândoi dețin, bineînțeles, autorizații de securitate de cel mai înalt nivel.

Gamel și Sebrogan făcură o plecăciune în fața lui Grayland, care înclină la rândul ei din cap.

— Pentru dumneavoastră ni s-a cerut să venim aici, spuse ea.

În mod normal, atunci când se întâlnea cu Limbar, Grayland se simțea în largul ei să apeleze la adresarea informală pentru ea însăși, dar în prezența unor oameni noi, pentru care întâlnirea cu Împăraxul era probabil un eveniment unic, trecu la folosirea pluralului majestății.

— Da, Majestate, spuse Gamel. Toți cei de aici sunt oameni de încredere, verificați. Și, deși nu avem niciun motiv să credem că echipa dumneavoastră de securitate personală nu este, de asemenea, de încredere și verificată, câteodată oamenii vorbesc, chiar și fără

să urmărească ceva. Un om care știe cu ce ne ocupăm eu și Dontelu ar putea bănui de ce v-am vizitat și v-am făcut o prezentare.

— Vizita noastră aici va fi un subiect de conversație îndeajuns de interesant, îi spuse Grayland lui Limbar.

— Da, doamnă, răspunse el. Dar, având în vedere gama de ăăă... *provocări* cu care se confruntă Interdependența în acest moment, nu va exista un consens clar cu privire la care dintre ele a fost ocazia vizitei voastre neașteptate.

Grayland zâmbi cu părere de rău.

— Așa este.

Le făcu semn celorlalți să ia loc, apoi se așeză și ea. Limbar, Gamel și Sebrogan așteptară până când se așeză ea pentru a-și ocupa propriile locuri.

— Atunci să trecem la ocazia vizitei noastre aici.

Limbar îi făcu semn din cap lui Gamel, care-i răspunse în același fel, apoi își îndreptă atenția către Grayland.

— În urmă cu câteva săptămâni, imediat după tentativa de lovitură de stat împotriva dumneavoastră, secția mea a fost rugată – presupun că la ordinul Majestății Voastre – să ofere o evaluare a amenințărilor la adresa Interdependenței, în lumina prăbușirii iminente a Fluxului și a altor factori.

— Desigur, am realizat modele de evaluări ale amenințărilor de când au ieșit la iveală dovezile privind prăbușirea Fluxului, declară Limbar.

— Da, bineînțeles, încuviință Gamel. Dar aceste noi evaluări au luat în considerare atât consecințele tentativei de lovitură de stat, cât și pe cele ale răspunsului Majestății Voastre la aceasta.

— Vrei să spui, ale faptului că am trimis câteva sute de membri de cel mai înalt rang și dintre cei mai bine conectați ai

parlamentului, ai familiei regale și ai clerului în închisoare din cauza trădării lor, spuse Grayland.

— Exact, spuse Gamel, apoi tuși, făcând semn din cap spre Sebrogan.

— Dontelu este, fără discuție, cea mai bună analistă din secția mea, iar atribuțiile ei în ultimul an au fost mai ales să creeze modele ale consecințelor prăbușirii Fluxului. Ea va prelua conducerea acestei ședințe, dacă Majestatea Voastră este de acord.

— Da, bineînțeles. Puteți începe, răspunse Împăraxul, îndreptându-și atenția către Sebrogan.

Femeia se uită nesigură la superiorii ei, apoi din nou la Grayland.

— Majestatea Voastră, spuse ea. Înainte de a începe, trebuie să vă adresez o întrebare.

— Poți s-o faci.

— Cât de directă pot fi în prezentarea evaluării mele?

Grayland zâmbi.

— Vrei să spui că te întrebi dacă vom fi ofensați de limbajul dur și de posibilele rezultate negative?

— Da, doamnă.

— Unul dintre cei mai importanți consilieri ai noștri nu poate rosti o propoziție fără să spună „futu-i" și tocmai ce-a petrecut jumătate din ultima ședință a Comitetului executiv încercând să ne convingă că bazele economice ale Interdependenței se află sub o amenințare directă și imediată. Credem că sunteți în siguranță.

— În acest caz, Majestate... am cam dat cu toții de dracu'.

Grayland începu să râdă în hohote.

— Acum, spuneți-ne de ce, continuă ea când încetă să mai râdă.

— Cunoașteți deja o parte, spuse Sebrogan. Prăbușirea Fluxului distruge curenți vechi de secole, care sunt folosiți ca artere pentru

comerțul din Interdependență. Când ei vor dispărea, sistemele individuale ale Interdependenței vor fi izolate unele de altele. În măsura în care structura Interdependenței se bazează pe faptul că toate sistemele sunt dependente unele de altele, asta înseamnă că, în câteva decenii, habitatele umane din acele sisteme vor începe să se destrame.

— Efectul Dalasýsla.

Sebrogan încuviință.

— I-ați dat parlamentului câteva luni la dispoziție să elaboreze un plan pentru a atenua acest efect, dar analiza noastră sugerează că parlamentul nu va concepe un plan funcțional în acest interval de timp.

Grayland dădu din cap.

— Mai mult de-atât, rezultatele noastră sugerează că ați luat deja în considerare această șovăială în planificarea dumneavoastră, spuse Sebrogan.

Grayland se uită la Limbar, care ridică din umeri.

— Ați spus că doriți o analiză amănunțită, doamnă, spuse el.

— Ce sugerează analiza dumneavoastră că voi face mai departe? întrebă Grayland, întorcându-și din nou atenția către Sebrogan.

— Calea de acțiune cea mai probabilă este ca dumneavoastră să încercați să rechiziționați o parte dintre navele stelare ale Interdependenței – sau pe toate – pentru a transporta cât mai mulți oameni posibil la Capăt, care este singura planetă din Interdependență care poată să susțină de una singură viața umană.

— Și cât de bine va merge asta?

— Nu va merge, răspunse Sebrogan. În primul rând, este foarte puțin probabilă reușita unei încercări de naționalizare la scara necesară. Casele breslelor s-ar împotrivi și s-ar răzvrăti și se prea poate să fiți detronată, probabil în câteva luni. În al doilea

rând, chiar dacă primul scenariu nu s-ar adeveri, nu sunt suficiente nave pentru a transporta fiecare supus al Interdependenței la Capăt, nici pe toți deodată...

Grayland ridică mâna.

— ...nici în cazul în care sistemele cele mai vulnerabile la colaps ar fi evacuate primele spre alte sisteme mai puțin amenințate.

Grayland își coborî mâna, încruntându-se.

— Iar în al treilea rând, populația totală a Interdependenței este de cel puțin douăzeci de miliarde de oameni. Capătul are mai puțin de o sută de milioane de oameni. Infrastructura sa nu poate face față unei populații de două sute de ori mai mare decât cea actuală, nici măcar unei fracțiuni din acest număr. De altfel, ecosistemul planetei s-ar prăbuși probabil odată cu introducerea bruscă – atât la scară umană, cât și ecologică – a câtorva miliarde de oameni. Încercând să salvați omenirea, ați distruge rapid singurul loc în care ea ar putea supraviețui.

— Iar asta doar în situația în care chiar ar reuși să ajungă la Capăt, spuse Gamel. Trebuie să presupunem că Ghreni de Nohamapetan și *Profețiile Rachelei* dețin controlul găvanelor de Flux care ajung în sistemul Capătului. Ei pot distruge orice navă care intră în spațiul lor chiar înainte să apuce să-i salute.

— Lucrăm la asta, spuse Grayland.

— Chiar dacă o veți face, Majestate, nu va rezolva celelalte probleme, spuse Sebrogan. Acestea sunt destul de înrădăcinate.

— Așadar, orice-am face, vor muri miliarde de oameni.

— Dacă planul este să-i mutați la Capăt cu navele, da. Dar, doamnă, este puțin probabil că *veți putea* ajunge atât de departe.

Grayland se încruntă.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu uitați că mi-ați dat permisiunea să fiu directă, spuse Sebrogan.

— Da, da, încuviință Grayland dând enervată din mână.

Sebrogan se uită din nou la șefii ei înainte de a o privi direct pe Grayland.

— Estimez că va avea loc o nouă lovitură de stat importantă sau o tentativă de asasinat împotriva dumneavoastră în următoarele trei luni, spuse ea. Și este foarte probabil ca acea tentativă să reușească.

— Nu e mare lucru să prezici o lovitură de stat sau o tentativă de asasinat împotriva ta, având în vedere antecedentele tale de când ai devenit Împărax, îi spuse Attavio al VI-lea fiicei sale.

— Mulțumesc, tată, îi răspunse Grayland.

Împăraxul mergea de colo-colo în Camera Memoriei, în timp ce Attavio al VI-lea o urmărea cu privirea.

— N-am vrut să te jignesc, spuse el.

— Nu m-ai jignit.

Grayland se opri, răzgândindu-se.

— Nu, de fapt, m-ai jignit. Dar ai dreptate.

Începu să se plimbe din nou prin încăpere.

— Dar pari surprinsă.

— Am crezut că astfel de lucruri au rămas în trecut, măcar pentru scurtă vreme.

— Pentru că i-ai băgat la închisoare pe toți cei care complotau împotriva ta.

— Da.

— Nu așa merg lucrurile.

— Nu asta mi-ai spus mai înainte, protestă Grayland. Când am venit aici și ți-am zis că am dat ordin ca toți să fie arestați, mi-ai spus că am câștigat.

— Dar chiar ai câștigat.

Grayland dădu din mână, supărată.

— Cu toate astea, *iată-ne în această situație*, tată.

— Ai câștigat o *rundă*, fiica mea, spuse Attavio al VI-lea. Lupta continuă.

— Aș putea abdica, gândi Grayland cu voce tare.

— Nu ai fi prima.

— Dar asta n-ar rezolva problema.

— Ar rezolva problema unei lovituri de stat, sublinie Attavio al VI-lea. Dacă nu ești Împărax, nu poți fi detronată.

— Dar nu asta-i adevărata problemă. Principala preocupare sunt miliardele de oameni care vor muri indiferent ce fac eu.

— Nu din vina ta.

— Nu e vina nimănui, zise Grayland, apoi se opri din nou. Stai! De fapt, nu-i adevărat ce spun. Jiyi!

Figura umanoidă își făcu apariția.

— Da, Majestate.

— Adu-mi-o pe Rachela I. Ai grijă să fie singură, te rog.

— Da, Majestate.

După o pâlpâire, atât Jiyi, cât și Attavio al VI-lea dispărură, iar în locul lor apăru imaginea Rachelei I, prima Profetesă-Împărax a Interdependenței.

Ca de obicei, Grayland era încă destul de impresionată de simplul fapt că putea să o invoce pe Rachela sau, mă rog, o copie destul de bună a acesteia. Dacă ar fi reflectat la asta, ar fi trebuit să recunoască faptul că era uimitor să poată vorbi cu oricare dintre predecesorii ei aici, în Camera Memoriei. Dar toți ceilalți

împăraţi, inclusiv tatăl ei, fuseseră doar... oameni. Oameni care, în mod clar, avuseseră o importanţă covârşitoare la vremea lor. Însă nişte oameni. Grayland, care avea aceeaşi slujbă pe care o avuseseră şi ei, nu simţise nevoia să-i considere mai buni sau mai răi decât ea.

Rachela, pe de altă parte, fondase Interdependenţa, precum şi Biserica, cea care primise numele Interdependenţei. Avusese parte de ajutor – întreaga familie Wu, ambiţioasă şi duplicitară atunci, ca şi acum, lucrase din greu pentru a o ajuta să-şi dobândească diferitele roluri – dar, în cele din urmă, Rachela fusese cea datorită căreia totul a început să funcţioneze.

Faptul că discuţiile lui Grayland cu Rachela dezvăluiseră că aceasta nu era nici mai mult, nici mai puţin umană decât orice alt Împărax, că era teribil de cinică şi absolut deloc o sfântă, nu diminua cu nimic importanţa predecesoarei sale în ochii lui Grayland. Mai degrabă o făcea să fie şi mai importantă. Rachela avea *tupeu*, lucru cu care nu s-ar fi putut lăuda orice Împărax dintre cei care-i urmaseră.

Respectul pe care i-l purta Rachelei nu însemna, însă, că aceasta nu putea s-o enerveze.

— De ce nu ai construit Interdependenţa astfel încât să poată supravieţui prăbuşirii Fluxului? o întrebă Grayland pe Rachela.

— Nu ne-a trecut prin cap la momentul respectiv, îi răspunse aceasta.

— Cum a fost posibil să nu vă treacă prin cap?

— Eram ocupaţi cu alte lucruri.

— Dar *ştiaţi* că se pot prăbuşi curenţii Fluxului, insistă Grayland. Oamenii au venit de pe Pământ. Nu mai există niciun curent de Flux către Pământ. Ştiai că s-au prăbuşit.

— A fost o prăbuşire naturală, din câte ştim noi.

— Nu e adevărat, îi reaminti Grayland. A fost provocată intenționat de către predecesorii Interdependenței.

— Așa e, dar noi uitasem asta pe vremea când eram în viață.

— Și chiar dacă ar fi fost ceva natural, de ce ar fi contat? Aveai dovezi conform cărora curenții de Flux puteau să se prăbușească și că o făceau, indiferent din ce motiv, și n-ai luat în considerare acest lucru când ai dezvoltat Interdependența.

— Se întâmplase doar o singură dată.

Grayland rămase cu gura căscată, uitându-se la Rachela.

— Serios?

— Mai mult de-atât, până în momentul formării Interdependenței, teoria științifică predominantă a curenților de Flux susținea că erau stabili și că vor rămâne așa timp de secole, ba chiar mai mult, probabil milenii. Și nu era o greșeală.

— N-a fost o greșeală până când n-a apărut una.

— Da, fu de acord Rachela. Dar s-a dovedit a fi o teorie greșită abia după o mie de ani de la momentul în care eu și restul familiei Wu am creat Interdependența.

— Vrei să zici că nu era responsabilitatea ta să te gândești la consecințele acțiunilor tale.

— Nu vreau să zic nimic, spuse Rachela. Observ doar că oamenii nu sunt obișnuiți să gândească pe termen lung și că noi nu am fost o excepție de la regulă. Nici tu nu ești, de altfel.

— Ce vrei să spui?

— Tocmai i te plângeai lui Attavio al VI-lea despre cum ai crezut că încercările de a da o lovitură de stat nu mai reprezentau o problemă. Dar nu te-ai gândit ce implicații pe termen lung ar avea trimiterea la închisoare a sute de oameni pentru trădare. Acum trebuie să te confrunți cu rușinea și furia familiilor lor, a caselor și a organizațiilor lor.

— Cum de...?

Grayland se opri și nu încheie propoziția. Bineînțeles că Rachela știa ce îi spusese lui Attavio al VI-lea. Practic, ea era Attavio al VI-lea, iar el era Rachela, pentru că amândoi erau Jiyi, purtând pielea foștilor împăraçși, acum morți. Grayland își promise sieși să nu se mai lase păcălită de fiecare dată de aceste iluzii patetice.

Oricum, indiferent cât de mult o irita pe Grayland să recunoască, Rachela avea dreptate. Când nici măcar ea însăși nu a putut să înțeleagă cu adevărat implicațiile pe care urmau să le aibă acțiunile ei peste câteva săptămâni, nu prea avea cum să-i învinovățească pe Rachela și pe restul familiei Wu din vremea ei pentru că nu-și dăduseră seama unde va ajunge Interdependența peste o mie de ani.

— Mi-aș fi dorit să te fi gândit pe termen lung, îi spuse Grayland. Asta mi-ar fi făcut viața mai ușoară acum.

— Nu, nu ți-ar fi făcut-o, zise Rachela. Poate că ai fi putut evita acest lucru, să zicem. Dar ai fi avut alte probleme. N-ai de unde să știi dacă ar fi unele mai simple sau mai complicate.

— Nu știu dacă există probleme mai grave decât încercarea de a afla cum să salvăm miliarde de oameni de la moarte, îi sugeră Grayland.

— Nu e asta cea mai mare problemă a ta, îi răspunse Rachela.

— Zici că miliardele de oameni în pericol n-ar fi cea mai mare problemă a mea?

Rachela clătină din cap.

— Ai fost informată din surse de încredere că o să fii înlăturată de la putere sau vei muri în următoarele câteva luni. Aceasta este cea mai mare problemă. Sau, cel puțin, cea cu care te confrunți acum. Dacă vrei să salvezi acele miliarde de oameni, va trebui mai întâi să te salvezi pe tine.

CAPITOLUL 7

Nadashe Nohamapetan nu avea cum să nu observe că nimeni nu se atinsese de gustări.

Pe de-o parte, era un lucru cât se poate de normal. De-acum, reputația ei o preceda. Își omorâse propriul frate, încercase să-l asasineze pe Împăraxul în funcție de două ori, iar toți cei prezenți la mica ei serată erau cu siguranță deja la curent cu soarta pe care o avusese Deran Wu. Nadashe simți un fior de mândrie văzând că un întreg bufet de mâncăruri rămăsese neatins. Asta însemna că oamenii – *acești* oameni, printre care se afla și acea parte din elita Interdependentă de la Centru care nu era în închisoare pentru trădare – aveau un respect sănătos față de ce le-ar fi putut face ea, indiferent ce resurse ar fi avut la dispoziție, chiar și o singură brioșă sau o ceașcă de cafea.

Pe de altă parte, era și ridicol. În primul rând, nu *ea* pusese pe masă mâncarea și băuturile. Proster Wu, care avea rolul de gazdă a întâlnirii, se ocupase de ele. Nu o consultase în privința meniului. Lumea ar fi trebuit să aibă încredere măcar în Proster.

Mai mult de-atât, și mai important, Nadashe avea nevoie de oamenii ăștia. Ei reprezentau mijloacele prin care planurile ei și cauzele pentru care lupta puteau să se concretizeze. Din acest motiv, nu avea să-i otrăvească (nu aici, acum).

Pe lângă asta, deși probabil n-ar fi fost dispuși să recunoască, aveau la fel de multă nevoie de ea câtă avea și ea de ei. În adâncul sufletului lor știau asta, de aia erau aici, stând la aceeași masă (dar fără să mănânce) cu o insurgentă criminală. Tot ce trebuia să facă acum era să-i convingă de un lucru pe care ei îl știau deja.

Putea s-o facă.

Iar dacă nu-i convingea aducând în discuție propriile lor interese, avea în mânecă și câteva amenințări.

Dacă nici asta nu funcționa, atunci... rămânea varianta ceaiului. Dar mai târziu.

Proster Wu, care interacționase cu diverșii lui oaspeți, se apropie de Nadashe.

— Noi suntem gata. Toți cei la care ne așteptam să vină au ajuns.

— Sunt familii pe care le-ai invitat și care n-au venit? întrebă Nadashe.

— Câteva.

— Asta e o problemă.

— E ușor de rezolvat.

— Îmi spui că există oameni care știu ce facem aici și care nu sunt implicați în acest moment. Explică-mi cum rezolvi asta.

— E ușor de rezolvat pentru că așa zic eu, zâmbi Proster. Familiile care nu sunt aici... îți împărtășesc obiectivele. Vor doar să vadă în ce direcție bate vântul înainte de a se hotărî să se implice.

Nadashe strâmbă din nas.

— Cu alte cuvinte, sunt lași.

— Ei ar spune că sunt raționali și că au o atitudine defensivă în privința riscurilor asumate, sugeră Proster. Iar referitor la cazul în care cineva, prezent sau nu aici, se gândește să vorbească despre această întâlnire, trebuie să iei în considerare faptul că, spre deosebire de tine, ei se tem de mânia Casei de Wu. Ei știu că dacă ne

trădează nu vor mai avea parte de nave ori de arme noi și că forțele lor de securitate s-ar putea să nu mai aibă aceleași interese ca ei. Nu vor scoate o vorbă.

— Dacă așa spui tu.

— Așa spun eu. Anunță-mă când ești gata.

— Sunt gata.

Proster încuviință din cap, bătu din palme și le spuse invitaților să ia loc. Într-o clipă, aproximativ treizeci și șase de persoane, fiecare reprezentând câte o familie nobiliară și o breaslă, se așezară pe scaunele pliante.

Nadashe se uită pe rând la ei în timp ce se așezau, ținând minte cine și-a făcut apariția pentru mai târziu. Pe cei mai mulți dintre oamenii din sală îi cunoștea, fie din contactele sociale din vremurile mai fericite, fie pentru că stătuse vizavi de ei la o ședință de negociere. Cu cel puțin unul dintre ei făcuse și sex. Nu fusese grozav.

Pe restul îi știa după reputație. Ca în cazul oricărei civilizații, cu cât te apropii mai mult de vârf, cu atât numărul de oameni care contează se reduce semnificativ. La nivelul la care se afla Nadashe, Interdependența avea populația unui oraș mic.

Așteptă până când tăcură cu toții și își îndreptară atenția spre ea. Apoi dădu din cap, se duse la bufet și-și pregăti o ceașcă de ceai. Se auzi un murmur slab. Se întoarse în fața adunării.

— În primul rând, vă mulțumesc tuturor că ați venit la acest eveniment.

Făcu un semn cu mâna în sus, spre sală, care era de fapt zona de marfă a unei nave spațiale în construcție. Scopul oficial al întâlnirii era ca Proster, în calitate de nou director executiv al Consiliului de administrație al Casei de Wu (temporar, teoretic), să le ofere participanților un tur al celui mai recent model de construcție a unui decar, în speranța de a obține noi clienți.

— Știu că acesta nu este cel mai luxos spațiu de întâlnire posibil.

Sorbi din ceai.

— Înțeleg că unii dintre voi ar putea fi... *reticenți* când vine vorba de a se vedea cu mine într-o cală de marfă.

Acest lucru dădu naștere unor râsete nervoase, unor accese surprinse de tuse și unui val de șușoteli. Nadashe ținu minte care dintre oaspeții ei se întoarseră brusc unii spre alții, făcând ochii mari, de parcă ar fi vrut să spună: *Stai așa, tocmai a făcut o glumă despre uciderea propriului frate?*

— Da, tocmai am făcut gluma asta, spuse Nadashe, răspunzând acelei întrebări nerostite. Să nu ne prefacem că nu-mi cunoașteți păcatele din trecut sau că eu aș avea impresia că nu le știți. Timpul este scurt și nu ne permitem luxul de a șopti politicos. Sunt o ucigașă, o potențială asasină și o trădătoare a Împăraxului. Și, cu ajutorul vostru, voi fi din nou toate astea.

De data aceasta se auziră glasuri mai puternice, iar cineva se ridică în picioare, ca și cum ar fi vrut să plece.

— Stai *jos*, Gaiden Aiello, spuse Nadashe mai tare decât vorbise înainte.

Gaiden Aiello încremeni ca un animăluț care-și dă seama că e luat în vizor de o leoaică.

— Deja ești aici. E prea târziu să spui că nu știai de ce ai venit. Stai jos. Acum.

Gaiden Aiello se uită în jur, văzu că nimeni nu se mai ridicase de pe scaun și se așeză la loc, agitat.

— Dați-mi voie să repet ce tocmai am spus, continuă Nadashe. Ucigașă. Asasină în devenire. Trădătoare a Împăraxului. A *Împăraxului*. Nu a Imperiului. Nu a Interdependenței. Și nici a caselor nobiliare și a breslelor care au construit-o și au transformat-o în ceea ce este astăzi.

— Treci la subiect, Nadashe, spuse Leinus Hristo din Casa de Hristo. Nu-mi pasă de raționamentele tale. Pe niciunul dintre noi nu ne interesează ele. Spune-ne doar la ce suntem deja complici.

— Tocmai urma să ajung acolo, spuse Nadashe.

Mai luă o înghițitură de ceai, apoi puse ceașca jos.

— Casele și breslele au construit Interdependența pe care Grayland spune acum că vrea să o salveze. Ce vrea ea să spună prin asta este că vrea să-i salveze oamenii. Pe *oamenii* Interdependenței.

— Și? spuse Hristo.

— *Cum* își va salva poporul? După prăbușirea Fluxului, nu vor mai supraviețui mult timp în habitate artificiale. Există un singur loc unde se pot duce.

— La Capăt, spuse cineva.

— La Capăt, încuviință Nadashe. Și cum vor ajunge acolo? Trebuie să-i transporte. Pentru asta va folosi fiecare navă pe care o are la dispoziție. Adică pe ale voastre, cele pe care vă bazați pentru a susține obiectivele caselor voastre. La nevoie, le va rechiziționa.

— Oricum n-o să funcționeze, spuse Proster Wu de pe scaunul său din față. Casa de Wu are, evident, un inventar al tuturor navelor capabile să parcurgă Fluxul aflate acum în funcțiune. Nu există nici pe departe îndeajuns de multe pentru o operațiune de salvare, orice proporție ar avea ea. Și cele care există sunt în prezent răspândite în toată Interdependența. Sunt imposibil de coordonat în intervalul de timp care ar fi necesar.

— Ca să nu mai spunem că fiecare navă trimisă la Capăt va rămâne acolo, spuse Nadashe. Curentul de Flux de la Capăt la Centru s-a prăbușit deja.

— Și ca să nu mai spunem că fratele tău, Ghreni, a preluat deja controlul asupra găvanelor de Flux de la Capăt, interveni

Drusin Wolfe, care stătea în spate. Dacă tot vorbim de lovituri de stat. Știm cu toții ce au de gând să facă Nohamapetanii la Capăt. Văd că încerci să palmezi cartea asta, Nadashe.

— Nu palmez nicio carte, Drusin, replică ea. Doar că nu o pusesem încă pe masă. Dar ai dreptate. În momentul acesta, fratele meu și *Profețiile Rachelei* au preluat deja atât controlul asupra planetei, cât și asupra curenților de Flux care intră în spațiul Capătului. Așa că, indiferent dacă Grayland o să vă ia toate navele ca să le umple de refugiați și să le trimită la Capăt, dacă nu vor avea o autorizație anume din partea *mea*, vor fi distruse la câteva minute de la sosire.

Acest lucru stârni mai multe nemulțumiri.

— Ai spus că ești o ucigașă, spuse Drusin. N-ai zis nimic despre genocid.

— Te rog, Drusin. Gândește-te bine. Planeta oricum nu poate să susțină toți oamenii pe care o să vrea Grayland să-i azvârle pe ea. Dacă îi lăsăm pe toți să migreze, vor fi o amenințare pentru cei care deja locuiesc la Capăt... și pentru cei care vor supraviețui prăbușirii Interdependenței.

Nadashe dădu din cap către Proster:

— E rândul tău.

Proster încuviință și se ridică în picioare, întorcându-se cu fața spre grup.

— Înainte de moartea sa, Deran Wu i-a propus Consiliului de administrație al Casei deWu un plan care să permită inimii comerciale, industriale și culturale a Interdependenței, adică vouă, celor adunați aici, să supraviețuiască prăbușirii Fluxului cu averea, capitalul și valorile sale în mare parte neatinse. Este un plan pe mai multe niveluri, care include controlul și îmbunătățirea securității pentru a ține populația în frâu chiar și în timpul prăbușirii

Fluxului, precum și nave cu noi tehnologii avansate, capabile să parcurgă Fluxul pentru evacuarea și conservarea a ceea ce este de fapt important aici: casele nobiliare ale Interdependenței.

— Așadar, ca să fie clar, planul are rolul să controleze revoltele gloatei și să ne asigure trecerea spre Capăt *nouă*, tuturor, spuse Drusin Wolfe, făcând semn cu mâna către cei din încăpere.

— Este un mod inelegant de a o spune, conchise Proster.

— Am crezut că nu mai suntem *politicoși*, Proster.

— Da, interveni Nadashe, uitându-se apoi în jur. Nu toată lumea poate fi salvată. Pur și simplu nu se poate. E imposibil din punct de vedere logistic sau fizic. Până și Grayland știe asta, chiar dacă probabil simte că trebuie să pretindă că încearcă să salveze pe toată lumea, distrugând între timp casele nobiliare și breslele. Ea trebuie să se prefacă. Noi, nu. Noi ne putem salva pe noi înșine. Și, salvându-ne pe noi, salvăm tot ceea ce contează din Interdependență.

— Cu o marjă de profit sănătoasă pentru Casele de Wu și de Nohamapetan.

— Mai devreme sau mai târziu, tot la noi veți veni pentru nave și securitate, îi spuse Proster lui Drusin Wolfe. Așa, măcar tu și ceilalți din încăpere veți fi primii serviți.

— Și cum rămâne cu Casa de Nohamapetan? întrebă Drusin, îndreptându-și din nou atenția spre Nadashe. Cât de mult plănuiești să storci de la fiecare dintre noi ca să nu fim vaporizați de fratele tău în clipa în care vom intra în spațiul Capătului?

— Regret s-o spun, dar în acest moment am foarte puțin de-a face cu Casa de Nohamapetan, spuse Nadashe.

— De fapt, sunt conștient de asta. Negociatorul meu șef comercial tocmai a avut o confruntare cu actualul administrator al casei.

— Kiva Lagos.

— O cunoști?

Nadashe strânse din buze.

— O cunosc.

— Nu e persoana mea preferată, spuse Drusin. Și nu cred că intenționezi să o lași acolo unde este mai mult timp decât e nevoie. Așa că te întreb din nou: cât de mult are de gând Casa de Nohamapetan să scoată de la fiecare dintre noi?

— N-o să scoată nimic.

— Nimic?

— Nimic.

Acum era rândul lui Drusin să-și subțieze buzele, incredul.

— Eu sunt sceptic. Fără supărare.

— Nu mă supăr.

Nadashe își îndreptă atenția de la Drusin Wolfe la întregul grup.

— Iată care este costul pentru fiecare Casă de aici pentru a intra în spațiul Capătului: nimic. Vă voi oferi liberă trecere pentru navele voastre – pentru *toate*, oricâte veți considera necesar să trimiteți. Veți primi un cod criptat, verificabil, care stabilește că v-am permis să intrați în spațiul Capătului. Beneficiați de acest lucru pentru că sunteți în camera asta chiar acum. Cei care se vor alătura pactului nostru pot primi altfel de tarife reduse, în funcție de circumstanțe. Dar numai voi, cei care vă aflați acum aici, primiți această gratuitate din partea mea.

— Dacă am învățat ceva despre Nohamapetani, e că nimic din ceea ce faceți nu e gratis, spuse Drusin.

— Drumul către Capăt este gratuit, Drusin. Dar am așteptări.

— Care ar fi?

— Înainte să vă vorbesc despre ele, permiteți-mi să vă zic cât se poate de clar care este planul, spuse Nadashe. Peste ceva mai

mult de patru luni, termenul-limită pentru ca parlamentul să vină cu un plan de salvare a Interdependenței de la prăbușirea Fluxului va trece fără ca acesta să poată decide ceva. Când se va întâmpla asta – și se va întâmpla –, probabil că Grayland va rechiziționa toate navele voastre și orice altceva va avea nevoie, într-o încercare zadarnică de a-și salva cât mai mulți dintre supuși. Iar când va face asta, ne va condamna pe toți. Este cât se poate de simplu. Planul meu este să o opresc. O voi detrona, iar pentru că în acest moment a devenit prea periculoasă ca să rămână în viață, o voi ucide. Apoi vom instaura un regim favorabil caselor nobiliare și breslelor, unul care să înțeleagă ceea ce noi, cei din această sală, știm deja: Nu putem salva pe toată lumea, așa că salvăm ceea ce este important. Pe noi.

Nadashe se uită în jur pentru a vedea dacă cineva avea obiecții. Nu era cazul.

— Așadar, iată care sunt așteptările mele. În primul rând, mă aștept să-mi dați banii voștri. Foarte mulți bani. Mă voi ocupa de logistica acestei lovituri de stat și, din păcate, în momentul de față nu pot plăti cu banii mei de buzunar. Înainte să plecați, voi lua bani de la fiecare dintre voi. Toată lumea de aici plătește. În al doilea rând, mă aștept la cooperarea voastră. Nu va fi lovitura de stat barocă și grandioasă pe care au încercat-o mama mea și Jasin Wu. Asta va fi una murdară și voi avea nevoie ca fiecare dintre voi să-și facă partea. Veți fi evaluați în funcție de participare. În al treilea rând, mă aștept ca fiecare dintre voi să devină recrutor. Voi, cei din această cameră, nu sunteți de ajuns. Știu că unii dintre voi vor dori să rămânem un grup mai restrâns, iar alții nu doresc să fie văzuți convingând pe altcineva să se alăture unei lovituri de stat. Dar știți cu toții care este miza aici. Dacă Grayland face ce-are ea chef, noi vom muri. În al patrulea rând, când lovitura

de stat va avea loc, mă aştept să recunoaşteţi şi să legitimaţi noul regim. Fără loialitatea şi consimţământul vostru public, lovitura de stat se va transforma aproape instantaneu în haos. Acest lucru trebuie să se întâmple suficient de repede încât să forţăm loialitatea caselor care n-au luat parte la lovitură şi să zdrobim orice casă care i se opune. Evident, Casa de Wu va fi alături de noi, spuse ea, arătând spre Proster. Ceea ce e un imbold uriaş pentru ca toate celelalte să se alinieze.

Drusin Wolfe părea enervat.

— Sigur, Casa de Wu va fi de partea loviturii de stat. Cineva din ea, probabil Proster, aici de faţă, va fi următorul Împărax.

Nadashe se uită la Proster. Acesta îi făcu semn din cap – o ultimă confirmare.

Îşi întoarse privirea spre grup.

— Nu, spuse ea. Şi acesta este ultimul lucru pe care-l aştept de la voi. Să fiţi loiali nu doar noului regim, ci şi faţă de mine. *Eu* voi fi noul Împărax. Ultimul Împărax al Interdependenţei.

CARTEA A DOUA

CAPITOLUL 8

În timp ce elita Interdependenței plănuia să-i lase pe oamenii de rând în voia sorții, oamenii de rând din Interdependență începură să înțeleagă care era, mai exact, acea soartă.

Trebuie notat faptul că oamenii de rând din Interdependență nu erau fraieri. Erau, fără îndoială, plebeii cei mai educați și cu viețile cele mai tihnite din punct de vedere material care trăiseră vreodată în orice civilizație umană, începând cu momentul în care primul om decisese că traversarea peisajului african pe jos era o adevărată pacoste și că era mai bine să rămână într-un singur loc.

Oamenii din Interdependență nu erau fraieri în special din două motive. Primul era că, din populația Interdependenței, dintre miliardele de suflete ale acesteia, cei mai mulți își trăiseră viețile fie în orașe scobite în pământul unor planete altfel nelocuibile, fie în interiorul unor habitate care pluteau prin spațiu. În aceste medii, o populație mare de oameni needucați și sălbatici ar fi reprezentat o problemă de siguranță evidentă și constantă pentru toți ceilalți.

Al doilea motiv era că elita conducătoare a Interdependenței, care preferase stabilitatea financiară și socială în locul unui

lumpenproletariat[1] ai cărui membri să încerce să le taie capetele de câte ori s-ar fi ivit ocazia, optase ca standardul de viață de bază al Interdependenței să fie unul în care nimeni să nu moară de foame, să nu rămână fără adăpost, să nu moară de boli ușor de prevenit sau să dea faliment în cazul unui atac de cord ori al pierderii locului de muncă (sau ambele).

Din aceste motive, în Interdependență nu existau „săraci" sau „gloate" în sensul în care elitele civilizațiilor anterioare ar fi înțeles acești termeni. Era un lucru grozav, cât timp scopul tău era să păstrezi o populație mare de oameni, răspândită pe mii de miliarde de kilometri de spațiu fizic, rezonabil de mulțumită de viața de zi cu zi. Era mai puțin grozav dacă obiectivul tău era, să zicem, să lași aceste miliarde de oameni în întuneric referitor la sfârșitul apropiat al civilizației, care, în cazul în care nu se făcea nimic, avea probabil să fie unul marcat de foamete și moarte lentă pentru fiecare dintre ei.

Știau. Știau, pentru că oamenii de știință care analizaseră datele pe care le colectaseră Jamies și Marce Claremont, precum și Hatide Roynold, proveneau în mare parte din rândul clasei de mijloc și al clasei muncitoare din Interdependență, iar aceștia își împărtășiseră între ei informațiile și datele. Aveau habar, pentru că echipajele navelor care navigau de-a lungul Fluxului, care se angajaseră în breslele controlate de familiile nobiliare făceau parte, de asemenea, din rândul clasei mijlocii și al clasei muncitoare. Știau, pentru că jurnaliștii din Interdependență făceau parte din aceste clase. Și pentru că Împăraxul Grayland a II-a, care-și trăise prima parte a vieții fiind copilul unui profesor, decisese – în

[1] Denumire din terminologia marxistă referitoare la o categorie socială formată din oameni considerați decăzuți, cum ar fi cerșetori, vagabonzi ș.a.m.d. (n. red.).

înțelepciunea sau în naivitatea ei (sau ambele) – să facă public adevărul despre iminenta prăbușire a Fluxului.

Aflaseră, ba chiar îndeajuns de repede, având în vedere felul cum aveau să se desfășoare lucrurile.

Dar ce au făcut cu această informație?

Foarte mulți oameni au analizat momentul în care propriul lor sistem avea să fie complet izolat de restul Interdependenței și au decis că urma să se petreacă îndeajuns de departe în viitor, ceea ce însemna că *cineva* avea să-și dea seama ce era de făcut până atunci, apoi s-au întors la viața lor de zi cu zi, doar puțin mai temători ca înainte. Cei mai ambițioși au pus la cale proteste și conferințe și au alcătuit scrisori formulate în termeni foarte duri către autoritățile din sistemul lor și către miniștrii din parlamentul Interdependenței, spunându-le fără echivoc că ar trebui să se facă ceva și că pentru asta fuseseră aleși. Apoi și ei s-au întors în mare parte la viețile lor, având impresia că măcar au făcut ceva.

Un alt grup, care ar putea fi numit cu bunăvoință unul de antreprenori – sau, cu mai puțină îngăduință, escroci – a văzut în sfârșitul lumii o oportunitate de afaceri și a început să-i vizeze îndeosebi pe cei temători, anxioși și neconsolați. Asta a mers așa cum merge de obicei.

Un alt grup ceva mai mic de oameni s-a uitat la curenții de Flux încă deschiși, a văzut cât timp va trece până când va fi imposibil să prindă o navă spre Capăt din locul în care se afla, și a început să-și facă planuri pentru a prinde acele nave în ultimul sau aproape în ultimul moment, economisind bani în tot acest timp. Vizionarismul lor șmecher era subminat de faptul că, în general, acești oameni nu-și făcuseră de fapt rezervări (plătite integral) în secunda în care se gândiseră la plecare. Asta însemna că, atunci când chiar ar fi vrut să și le facă, aveau să

descopere că fiecare cabină pentru pasageri fusese rezervată cu ani de zile înainte, la tarife exorbitante. La urma urmei, în vremurile astea, atunci când o navă mergea la Capăt, rămânea acolo pentru totdeauna. Oamenii ăştia îşi pierduseră deja şansa de a scăpa şi nici măcar nu aveau habar. Probabil că oricum nu şi-ar fi putut-o permite.

La nivel local şi la nivel de sistem, guvernele şi organizaţiile aferente, formate din clasele care nu erau nobiliare, începuseră să formeze comitete şi grupuri de studiu privind impactul iminentei prăbuşiri a Fluxului şi ce avea să însemne aceasta pentru habitatele şi oraşele lor. Una dintre grijile cele mai importante era legată de ce avea să se întâmple cu mărfurile pentru care monopolul era deţinut de o casă nobiliară care nu era din partea locului.

Pentru a da un singur exemplu, mai puţin important, să luăm citricele, al căror monopol era deţinut de Casa de Lagos. În fiecare sistem, francizele locale cultivau şi vindeau fructele, luându-şi partea lor din profit şi trimiţând restul în vistieria Casei de Lagos. În cazul în care o franciză hotăra să nu trimită o parte din profit sau pur şi simplu se descurca atât de prost încât nu făcea niciodată profit, toate stocurile de fructe Lagos erau codificate genetic pentru a înceta producţia după un anumit număr de generaţii – şi numărul de generaţii era stabilit înainte de livrarea stocului.

În cazul în care franciza nu plăteşte, stocul său devine inutil. Seminţele pe care le produc fructele sunt sterile; altoirea sau clonarea nu funcţionează. Dacă te gândeşti că vei reproduce cu uşurinţă stocul prin inginerie inversă, ei bine, n-ai decât să-ncerci şi mult noroc. Dar trebuie să ţii minte un singur lucru: Casa de Lagos şi-a modificat genetic şi şi-a proiectat vreme de secole stocul de fructe, cu scopul precis de a-şi păstra monopolul. Simpla reproducere a unei lămâi de la zero ar dura probabil zeci de ani.

Dacă multiplici această problemă astfel încât să cuprindă tot ceea ce mănâncă oamenii, oriunde, inclusiv alimentele de bază...

Asta era problema.

Nu fusese o chestiune atât de *serioasă* atunci când scopul era de a conecta toate sistemele umane cunoscute într-o rețea de încredere reciprocă, cu obiectivul declarat de a diminua amenințarea războiului interstelar și a conflictelor comerciale, dar mai ales pentru ca un număr mic de familii de negustori să poată profita din plin de restul umanității pe vecie. Dar acum, când toate aceste sisteme erau pe cale să fie pe cont propriu, posibil pentru totdeauna, devenise o problemă foarte serioasă și teribil de amenințătoare.

Guvernele locale și cele ale sistemelor începuseră să le facă propuneri reprezentanților breslelor comerciale cu privire la aceste monopoluri. Răspunsul general al caselor a fost: *Vai, noi analizăm acest lucru, dar avem la dispoziție ani de zile să rezolvăm problema, așa că ar fi bine să nu facem vreo prostie.*

Ceea ce însemna că monopoliștii trăgeau de timp în beneficiu propriu. Guvernele locale și cele ale sistemelor, pentru că nu voiau să declanșeze panica înainte de a fi nevoie, nu suflaseră o vorbă în afara propriilor comitete și organizații.

Dar, repet, nu era ca și cum oamenii de rând nu știau.

Unii dintre aceștia, cei mai ambițioși, dacă e să le spunem așa, începuseră deja să lucreze la piețele viitoare, stabilind noi ținte pentru costul lămâilor, al grâului și al cărnii de vită, precum și pentru orice altă marfă de sub diferiți sori de aiurea. Alții, la fel de ambițioși, își dăduseră seama că monopolurile familiilor nobiliare vor fi sfărâmate și au vândut în lipsă mărfurile respective.

Unii dintre acești oameni aveau să devină extrem de bogați, în măsura în care banii aveau să mai însemne ceva în timpurile de sfârșit, în vreme ce alții găsiseră probabil calea către o ejectare convenabilă în spațiu pentru a-și pune capăt suferinței provocate de ei înșiși. Aveau păreri diferite despre cine se va afla în prima situație sau în cea de-a doua. Așa era capitalismul.

Dintre cei care gândeau măcar un pic în avans, majoritatea plănuiau să facă stocuri de anumite alimente. Cât de multe? Pentru o lună, șase luni, un an, în funcție de spațiul disponibil și de nivelul pesimismului fiecăruia. Dintre cei care se gândeau să facă provizii, cei mai mulți aveau încă în minte ideea că această criză ar putea fi una temporară și că, la un moment dat, cineva va găsi o soluție de a nu lăsa miliarde de oameni să moară de foame în habitatele care aveau să cadă din ce în ce mai mult pradă entropiei. A crede altceva ar fi însemnat să te întrebi de ce îți mai bați capul să faci provizii.

Desigur, pentru cineva care ar fi vrut să înțeleagă cu adevărat ce înseamnă „suntem toți absolut terminați", soluția nu era să se uite la ceea ce făceau cei din clasele de jos ale Interdependenței, ci mai degrabă la ce făceau băncile lor. Iar ceea ce făceau băncile, cât mai discret posibil și fără prea mult tam-tam, era să-și restructureze serviciile și mijloacele financiare pentru a-și maximiza profiturile pe termen scurt și a-și minimaliza riscurile și pierderile financiare pe termen lung.

Ceea ce, pe de-o parte, era cât se poate de prudent din punct de vedere fiscal și fiduciar. Interdependența era pe cale să intre într-o perioadă de schimbare nouă și complet neașteptată. Băncile sunt, în mod inerent, entități conservatoare – e scris chiar acolo,

în numele lor – așa că era logic să se protejeze în fața incertitudinii.

Pe de altă parte, asta însemna că banii votaseră în privința viitorului, iar votul fusese să-l vândă în lipsă.

(Apoi a mai fost și problema băncilor care începuseră să transfere active către Capăt. De asemenea, nu făcuseră tam-tam în privința asta – nu aveau niciun motiv să o facă, din moment ce Capătul era guvernat de aceleași legi și rigori financiare ca restul Interdependenței, iar „banii" erau oricum o noțiune atât de obscură, încât chiar nu conta unde spui că „sunt" aceste active; dar și asta era, de asemenea, un vot în sine).

Cea mai mare parte din această activitate bancară, după cum se și dorea, a trecut neobservată de către oamenii obișnuiți. Aceștia ar fi putut cel mult să observe ratele ușor mai mari ale dobânzilor conturilor de economii (menite să-i împiedice să-și retragă fondurile pe termen scurt), iar cei care aveau împrumuturi pe termen lung la bănci ar fi putut fi tentați să accepte oferta de refinanțare pentru un împrumut pe termen mai scurt, renunțând la anumite comisioane și cu rate ale dobânzilor apropiate de cele ale împrumuturilor pe termen lung.

În rest, totul era ca de obicei. Nu avea niciun rost ca băncile să creeze panică. Acestea doreau să fie sigure că, atunci când panica avea să lovească în mod inevitabil, majoritatea activelor lor aveau să fie cât mai departe posibil. Oamenii și guvernele lor urmau să fie îngrijorați de lucruri mai urgente decât de faptul că băncile le vor returna, în cel mai bun caz, o fracțiune din bani atunci când tot rahatul urma să se reverse.

Dar cum rămânea cu Parlamentul Interdependenței, autoritatea prestigioasă căreia Împăraxul Grayland a II-a îi acordase șase

luni pentru a propune un plan de a face față prăbușirii Fluxului? Ce se petrecea în casa reprezentanților poporului?

Ar fi nedrept să sugerăm, așa cum o făcuseră atât Nadashe Nohamapetan, cât și analiștii lui Grayland, că cei din parlament nu făceau decât să întoarcă problema pe toate părțile până când Grayland avea să le-o ia din mâini, transformând-o în problema ei, nu a lor. De fapt, parlamentul își reunise cei mai buni miniștri și consilieri pentru a constata amploarea problemei și pentru a face sugestii pe care parlamentul în ansamblu să le ia în considerare. Problema Comitetului Extraordinar al Parlamentului pentru Criza Fluxurilor (așa cum se autointitulase) era că ajunsese la aceeași concluzie ca toți ceilalți care analizau situația: cei mai mulți dintre oamenii care trăiau în Interdependență o încurcaseră absolut definitiv și nu mai aveau la îndemână nicio cale ușoară sau comodă de a acționa în vreun fel.

După aceea se pusese următoarea întrebare: *care erau, pentru membrii parlamentului, consecințele electorale ce decurgeau din a fi purtătorii unei vești atât de proaste?* Nu era doar o întrebare teoretică. Un număr deloc neglijabil de parlamentari participase la recenta tentativă de lovitură de stat împotriva Împăraxului, care se sfârșise prost pentru ei și pentru toți cei implicați. Drept urmare, reputația și popularitatea parlamentului atinseseră cel mai scăzut nivel din ultimele decenii, poate chiar din ultimul secol.

Lucrul ăsta vorbea de la sine, deoarece parlamentul nu fusese aproape niciodată popular și era mai întotdeauna folosit drept o țintă convenabilă pentru guvernele locale și ale sistemelor și pentru reprezentanții lor, care erau mai apropiați de populația care îi votase și care căutau mereu pe altcineva asupra căruia să arunce vina pentru problemele locale.

Aceste guverne locale și ale sistemelor și reprezentanții lor, ca să nu mai vorbim de casele nobiliare și de breslele comerciale, ar fi fost încântați ca Parlamentul Interdependenței să ajungă în centrul atenției furiei alegătorilor și a acționarilor lor.

Nu ar fi fost prea rău nici pentru Împărax. Tânăra Împărax devenise preferata supușilor ei pentru că supraviețuise celor două tentative de asasinat și unei lovituri de stat și pentru că își însușise mantia religioasă a Împăraxului într-un mod în care niciunul dintre predecesorii ei n-o mai făcuse din vremea Rachelei I, fondatoarea Interdependenței. Orice denigrare suplimentară a parlamentului avea să fie în avantajul ei.

Din moment ce așa stăteau lucrurile, Comitetul Extraordinar, în lipsa oricărui plan care să nu se încheie cu moartea lentă a miliardelor de oameni și a oricărei modalități ușoare de a schimba acest rezultat, ajunsese treptat la concluzia că cea mai bună strategie era să amâne, să încaseze o lovitură de imagine relativ ușoară pentru indecizia de care dădea dovadă și să lase Împăraxul să primească lovitura mai puternică în calitatea sa de mesager al unei vești îngrozitor de proaste. Grayland avea destulă popularitate de risipit; n-avea decât s-o risipească pe toată.

Între timp, membrii Comitetului Extraordinar își rezervau călătoriile spre Capăt, acelea pe care alegătorii lor presupuneau că aveau să fie disponibile și pentru ei peste câțiva ani.

Așa, da, Capătul.

Acesta era singura excepție de la soarta la care fusese osândit fiecare alt sistem al Interdependenței. Era singurul sistem cu o planetă pe a cărei suprafață oamenii puteau păși fără un costum spațial, unde pământul i-ar primi cu bucurie și nu i-ar transforma în coji deshidratate, unde soarele le-ar încălzi fețele

neprotejate, în loc să le bombardeze cu radiații nefiltrate care să le distrugă ADN-ul. Singurul loc unde omenirea mai putea încă supraviețui.

Grozav, cu excepția faptului că oamenii de la Capăt erau conștienți de ce avea să urmeze pentru ei: un val brusc și copleșitor de refugiați din restul Interdependenței, al căror număr ar fi depășit capacitatea planetei de a-i găzdui. Întrebarea nu era dacă vor veni. Erau deja pe drum. Întrebarea era cât de mulți: dacă aveau să fie milioane, ceea ce ar fi pus la grea încercare planeta, sau miliarde, ceea ce ar fi distrus-o.

Și, hei, mai era și războiul ăla civil, chestie care făcea ca orice pregătire să fie *dificilă*.

Dar acesta, pe de altă parte, îi ajuta pe unii să facă alte lucruri mai ușor. Războiul civil se concentrase în special în marile orașe și în cadrul unor noduri și rute de transport strategice. În provinciile periferice, fermierii întreprinzători revendicaseră terenuri pe care, teoretic, nu le posedau și pe care le pregăteau pentru culturi și creșterea animalelor. Acest lucru era exact genul de coșmar ecologic la care te-ai fi putut aștepta, dar cât timp Ducele de Capăt (în exercițiu) era ocupat să nu-și piardă propriul cap, care să-i fie apoi oferit pe tavă Vrennei Claremont, nimeni nu li se opunea, iar fermierii și crescătorii de animale oricum ar fi apelat la justificarea conform căreia ei se îngrijeau de cele câteva culturi și animale autohtone care puteau fi consumate de oameni – cu alte cuvinte, singurele produse alimentare care nu fuseseră modificate genetic pentru a susține un monopol.

Acești fermieri și crescători de animale nu se înșelau în această privință, dar lucrul ăsta nu atenua nici gravitatea acaparării terenurilor, nici nu făcea să dispară fumul gros de pe cer când mii de kilometri pătrați de ecosisteme de la Capăt ardeau pentru a obține

niște suprafețe care nu aveau să se apropie nici măcar puțin de necesarul pentru hrănirea și susținerea existenței milioanelor sau miliardelor de oameni care aveau să pornească spre ei.

Unora dintre acești fermieri și crescători de animale ambițioși li se spusese acest lucru. Iar răspunsul lor fusese, în esență: *Sigur, dar o să mai dureze ani buni. Până la urmă, cineva va rezolva problema. Și când o s-o facă, eu voi fi bogat.*

Iată cum stăteau lucrurile în Interdependența de la începutul-dar-nu-mai-e-chiar-începutul zilelor prăbușirii Fluxului. Știau cu toții ce avea să urmeze. Unii chiar se pregătiseră și își făcuseră planuri. Dar, până la urmă, cu toții presupuseseră că ceva sau cineva va veni să salveze civilizația în care trăiau și despre care nu puteau concepe că avea să dispară. Ceva sau cineva va veni să îi salveze. Aveau să fie salvați, împreună cu toată lumea.

Era un gând frumos.

Nu era adevărat.

Cel puțin, nu încă.

CAPITOLUL 9

— Lasă-mă o secundă, îi spuse Cardenia lui Marce.

Cei doi se aflau în biroul personal al Împăraxului, acolo unde, după cum își aminti brusc Marce, se întâlniseră pentru prima dată nu cu foarte mult timp în urmă. Acum, rămăseseră pentru câteva clipe singuri în intervalul scurt ulterior momentului când asistenții Cardeniei părăsiseră biroul, fiind pe cale să revină cu următorul vizitator al Împăraxului. Marce îi făcu un semn din cap.

— Intri în pielea personajului?

— Nu e un personaj, sunt chiar eu, îi spuse Cardenia. Și da, asta fac. Așa că taci.

Marce zâmbi și o privi închizând ochii, respirând adânc și transformându-se în Împăraxul Grayland a II-a. Pentru cei din exterior, transformarea nu era mare lucru – o simplă îndreptare a posturii și o anumită expresie – dar Marce o observase îndeajuns de mult încât să înțeleagă că cea mai mare parte a transformării se petrecea în interior, era schimbarea de perspectivă de la „eu personal" la „noi imperial".

Când Marce o întâlnise pentru prima oară pe Împărax – adică în perioada în care deveniseră prieteni, dar nu erau încă iubiți – această transformare i se păruse puțin amuzantă. Acum își dădea

seama cât era de necesară, nu doar pentru Cardenia, care trebuia să definească pentru ea însăși diferența dintre sinele ei personal și rolul ei public, ci pentru toți cei cu care avea de-a face vreodată. Era ușor pentru oameni să o desconsidere pe Cardenia Wu-Patrick, o tânără care, din greșeală, ajunsese într-o poziție pe care nu și-o dorea și pentru care nici nu fusese pregătită. Era mult mai greu să desconsidere Împăraxul Grayland a II-a.

Ei bine, e mai greu acum, se corectă Marce. Fusese nevoie să treacă ceva timp și să fie arestați pentru trădare aproximativ o treime din membrii clasei conducătoare a Interdependenței. Dar Grayland reușise. Marce zâmbi ca pentru sine. Era destul de mândru de prietena lui.

Grayland îi observă zâmbetul.

— Ce este?

— Vă voi spune mai târziu, Majestate, răspunse Marce.

Când Cardenia se afla în modul Grayland, acesta era atent să o trateze cu aceeași curtoazie ca oricine altcineva de la curtea ei. Poate că alți iubiți imperiali din istorie se folosiseră de poziția lor pentru a fi neprotocolari și grosolani, dar Marce nu era ca ei. De fapt, probabil că n-ar putea fi grosolan nici dacă ar încerca.

— Ăștia doi nu vor fi entuziasmați de ceea ce le vom cere, spuse ea, făcând semn cu capul spre ușă.

Marce știa că acest „noi" nu se referea la ei doi, ci doar la Grayland; Marce era personal auxiliar.

— Le ceri foarte mult, spuse el.

— Ei, asta e, zise Grayland și își ațintì privirea spre locul unde urmau să intre în curând noii oaspeți. Vom cere mult de la toată lumea. Și ei nu fac excepție.

— Da, doamnă, spuse Marce.

Grayland îl privi scurt, cu un zâmbet mic și intim pe buze. Marce știa că îi plăcea când devenea cât se poate de ceremonios.

Se deschise o ușă și înăuntru fură invitați Amiralul Gini Hurnen și Generalul Luc Bren. Hurnen conducea Marina Imperială. Bren era conducătorul Pușcașilor Marini Imperiali. În mod normal, cei doi erau asistați de o mulțime de oameni și gărzi de corp. Dar la această întâlnire veniseră neînsoțiți. După prezentări și amabilități, curtenii lui Grayland se retraseră, rămânând doar șefii militari, Împăraxul și Marce.

Marce observă cum Hurnen și Bren îi aruncă o privire rapidă și cum, la fel de repede, își îndreaptă din nou atenția către Împărax. Fusese prezentat drept Lord Marce de Claremont, iar rolul său de consilier științific al Împăraxului pe probleme privitoare la Flux era bine cunoscut. Se știa, de asemenea, chiar dacă nu se discuta în mod public, că era „prietenul" Împăraxului, cu toate complicațiile sociale pozitive și negative care erau asociate cu acest rol.

Atitudinea celor doi nu-l deranjă pe Marce în mod special – *înțelegea* –, dar îl făcu să se amuze pentru o clipă în tăcere văzând acești doi oameni extrem de influenți încercând să-și dea seama de ce era și el prezent la această întâlnire. *Ei* trei erau unii dintre cei mai puternici oameni din universul cunoscut. Prezența lui la întâlnire era fie un capriciu al Împăraxului, fie cu totul altceva. Lui Marce îi plăcu să-i privească pe Hurnen și pe Bren încercând să înțeleagă despre ce era vorba.

Vor afla destul de curând, gândi Marce.

Și, așa cum avea să se dovedească, aflară aproape imediat

— Trebuie să trimitem o escadră la Capăt, le spuse Grayland șefilor ei militari. Cât mai curând posibil.

Hurnen și Bren se foiră jenați în fotoliile lor, uitându-se unul la altul, apoi Amiralul Hurnen își drese glasul și spuse:

— Există o problemă în privința asta, Majestate, spuse ea.

— O să ne zici că *Profețiile Rachelei* vor distruge orice navă care iese din Flux la Capăt, adăugă imediat Grayland.

— Da, încuviință Hurnen. Și nu doar *Rachela*. După tentativa de lovitură de stat împotriva Domniei Voastre, comandanții Marinei care au complotat au fugit la Capăt cu navele și echipajele lor. Acum, treisprezece nave suplimentare de diferite dimensiuni și capacități se află în drum spre Capăt, toate probabil loiale familiei Nohamapetan.

— Mai mult decât suficiente pentru a monitoriza și apăra toate găvanele de Flux de sosire existente, Majestate, spuse Bren.

— Și nu ar putea fi copleșiți de numărul oamenilor noștri sau de armele de care dispunem? întrebă Grayland.

— Ar fi dificil, răspunse Hurnen.

— Asta ni se transmite atunci când cineva vrea să ne spună nu, dar are impresia că nu poate.

— Da, spuse Hurnen. Dar de data aceasta chiar vorbesc serios.

— Atunci explică, te rog, ce înseamnă „dificil".

— E vorba despre navele, minele și diversele sisteme de apărare ale găvanelor. Toate pot fi activate în doar câteva secunde, distrugând orice și-ar face apariția acolo. Navele civile vor fi distruse aproape instantaneu. Navele noastre vor supraviețui contactului inițial, dar dacă cei care se află la comanda navelor rebele sunt niște oameni inteligenți – și sunt, pentru că noi i-am antrenat – ne vor distruge navele în scurt timp.

— Nu putem face în așa fel încât navele noastre să ajungă în același timp?

— Ca să aibă prea multe ținte și să nu le poată distruge pe toate deodată? întrebă Hurnen, apoi clătină din cap. Nu se poate. Găvanele de Flux nu sunt suficient de largi pentru a lăsa să treacă mai mult de una sau cel mult două nave. Chiar și navele care părăsesc simultan spațiul Centrului Comercial pot să ajungă la intervale diferite. Nu este o știință exactă.

Auzindu-i vorbele, Grayland îi aruncă o privire lui Marce. El știa foarte bine din ce motiv, iar cei doi împărtășiră un moment, dar niciunul nu zise nimic.

— Deci abandonăm Capătul în mâinile Nohamapetanilor, spuse ea către Hurnen.

— Nu, doamnă, răspunse ea răspicat. Dar nici nu dorim să ne implicăm forțele și navele într-un plan care le va expune unui război de uzură inutil.

— Nu vreți să vă moară oamenii.

— Nu, dacă putem evita lucrul ăsta, doamnă.

— Și îl puteți evita?

— Lucrăm la asta.

— Poate vă putem ajuta, spuse Grayland.

În acest moment, Marce observă lucrul despre care Împăraxul îi spusese că avea să se întâmple: pe fețele șefilor ei militari apăru zâmbete amuzate, pline de toleranță, poate cu un aer abia perceptibil de superioritate. Hurnen și Bren încetaseră momentan să o mai vadă pe Grayland; păreau să se uite la Cardenia.

— Suntem întotdeauna deschiși la sugestii, Majestate, adăugă Hurnen.

Grayland se întoarse spre Marce.

— Spune-le.

— Imediat după tentativa de lovitură de stat i-am spus Împăraxului că s-ar putea să fi găsit o modalitate de a mă strecura la Capăt, le spuse Marce șefilor militari.

— Poftim? spuse Generalul Bren, contrariat.

— Pe măsură ce curenții de Flux se prăbușesc, se deschid alții noi. E vorba de curenți temporari, un fenomen pe care eu și regretata mea colegă Hatide Roynold l-am numit „Evanescență". Aceștia pot avea o durată de la câteva minute, până la câțiva ani. Modelele mele predictive sugerează că se va deschide un curent de Flux evanescent la Capăt.

— Modelele dumneavoastră „predictive".

— Da. Când i-am spus prima dată Împăraxului despre ele, tocmai observasem un tipar al datelor și nu aveam prea mare încredere în el. De atunci am lucrat la el. Acum, încrederea mea a crescut.

— *Cât* a crescut?

— Suficient de mult încât să mă duc eu însumi cu o navă acolo.

— Lordul Marce a fost cel care a descoperit curentul de Flux evanescent către Dalasýsla, spuse Grayland. De atunci, el a prezis și alți noi curenți de Flux a căror existență a fost confirmată de oamenii de știință locali. Dacă are încredere mare într-o predicție, noi îl credem.

Pe fața Amiralului Hurnen apăru o expresie, rapid îndepărtată, dar una pe care Marce o observase. Știa ce transmitea: *Bineînțeles că ești încrezătoare în predicția lui, doar ți-o tragi cu el.*

Marce se uită la Grayland și își dădu seama că și ea o văzuse și că nu o aprecia, chiar dacă își dădea seama că era în îndreptățită.

— Bineînțeles, nici Lordul Marce și nici noi nu ne așteptăm să ne credeți pe cuvânt. Datele sale vor fi disponibile, putând fi examinate și verificate de oamenii dumneavoastră de știință.

— Cine le-a mai văzut? întrebă Hurnen.

— Nimeni, spuse Marce. Când i-am spus Împăraxului, mi-a cerut să separ această informație de datele pe care le împărtășeam cu alți savanți. Nimeni altcineva nu are acces la ele, iar curentul ăsta de Flux evanescent nu mai apare în datele nimănui.

— Cu excepția cazului în care altcineva l-a văzut și a păstrat informația pentru el însuși, așa cum ai făcut dumneata, spuse Bren.

Marce încuviință.

— Este posibil. Singurul lucru pe care l-aș adăuga este că, de bine de rău, fiecare om de știință care lucrează cu datele astea se bazează pe modelele create de tatăl meu și perfecționate de mine. Știu cum arată bucata lipsă din propriile mele date publice și cum aceasta afectează modelele derivate din ele. Este foarte mică, matematic vorbind, dar este acolo. Aș fi observat dacă cineva ar fi ascuns aceleași date ca mine. Aș vedea asta în modele.

— Sunteți sigur?

Marce ridică din umeri.

— Este doar matematică.

— Înțelegeți că soarta a zeci de nave și a mii de oameni de-ai mei ar depinde de *matematica* dumneavoastră, spuse Hurnen.

— Nu doar atât, Amirale, spuse Grayland. E vorba de soarta a miliarde de oameni.

— Da, doamnă, acceptă Hurnen corecția. Cu toate acestea, va fi *mai întâi* vorba de soarta oamenilor mei.

Grayland încuviință.

— Dacă datele lordului Marce sunt satisfăcătoare, cât timp va dura convocarea navelor și planificarea unei campanii?

Hurnen se întoarse spre Marce.

— După modelul dumneavoastră, de unde provine curentul de Flux și care este timpul de tranzit?

— Își are originea în sistemul Ikoyi, spuse Marce.

— Acela este sistemul de origine al Casei de Lagos, spuse Bren.

— Da.

— Iar asta ar fi o problemă, domnule general? întrebă Grayland.

— Sunt irascibili.

— Lăsați-ne să ne ocupăm noi de partea asta, sugeră Împăraxul.

Bren zâmbi la auzul răspunsului ei.

— Da, Majestate.

— Timpul necesar tranzitului până la Capăt ar fi trei luni, continuă Marce.

Hurnen ridică din sprâncene.

— Serios?

Călătoria de la Centrul Comercial la Capăt dura nouă luni.

— Dar e o problemă, avertiză Marce.

— Și anume?

— După estimările mele, curentul de Flux de la Ikoyi la Capăt va fi deschis doar în jur de cinci luni.

— Când se va deschide?

— Peste aproximativ trei săptămâni.

— Și nu vrem să fim în curentul de Flux când se va închide, spuse Bren.

— Nu, spuse Marce. Unii curenți de Flux se prăbușesc de la un capăt sau de la celălalt; alții se prăbușesc intermitent; alții se prăbușesc cu totul, dintr-o dată. Acesta se încadrează în categoria „se prăbușește cu totul deodată".

Hurnen se întoarse spre Grayland.

— Ce-nțeleg eu e că în cel mai bun caz avem trei luni pentru a crea și a însărcina o forță de intervenție potrivită pentru recucerirea Capătului înainte ca acel curent să se prăbușească și să ia toate navele cu el.

— Da, spuse Grayland. Este posibil?

— E... dificil.

Iarăși cuvântul ăla, se gândi Marce. Grayland îl observase și ea.

— Nu asta am întrebat, spuse ea.

Hurnen făcu o grimasă.

— Înțeleg asta, doamnă.

— Atunci să fie clar, Amirale Hurnen, Generale Bren, spuse Grayland, fixându-i pe amândoi cu privirea în timp ce le rostea numele. Nu avem nicio intenție de a lăsa Capătul pe mâna Nohamapetanilor. Ei reprezintă o amenințare pentru actualii cetățeni ai planetei, precum și pentru oricine fuge acolo pentru a se adăposti. Acei refugiați sunt deja pe drum. Vor fi mult mai mulți înainte ca toate să se termine. Dacă acest lucru este posibil, atunci îl vom face, indiferent cât ar fi de *dificil*.

— Este *posibil*, Majestate, spuse Bren. Însă, cu tot respectul, trebuie să fiți conștientă de ceea ce ne cereți. Impuneți o mobilizare bruscă și masivă de forțe care vor trebui convocate din sistemele la care putem ajunge și care pot trimite nave și personal în sistemul Ikoyi îndeajuns de repede pentru a utiliza curentul de Flux înainte ca acesta să se prăbușească. Fiecare navă, fiecare pușcaș marin, fiecare membru al echipajului pe care îl trimitem la Capăt va rămâne acolo. Ei n-or să-și mai vadă soțiile, familiile sau copiii niciodată. Toată lumea care se înrolează în armată înțelege că e un angajament, că va lipsi de acasă, uneori chiar ani de zile. Dar, Majestate, ceea ce le cereți acum este mai mult decât un angajament. Într-un sens cât se poate de real, le cereți să-și dea viața.

Grayland luă în considerare acest lucru.

— Credeți că vor fi revolte din cauza acestui ordin.

Bren o privi de parcă ar fi fost pălmuit.

— Nu am spus așa ceva... doamnă.

Ultima parte fusese adăugată în grabă; Marce observă că Grayland se îndură să nu ia în seamă lucrul ăsta.

— Nu e vorba doar de echipaje și de pușcașii marini, doamnă, spuse Hurnen. Nici navele acelea nu se mai întorc.

Se îndreptă spre Marce.

— Doar dacă nu prevedeți un curent de Flux care să iasă din spațiul Capătului în viitorul apropiat.

— Nu, nu prevăd, spuse Marce.

Hurnen dădu din cap.

— Atunci sunt cu atât mai puține nave pentru tulburările despre care știm cu toții că se apropie.

— Putem construi mai multe, spuse Grayland.

— Verișorii dumneavoastră au deja programele încărcate, spuse Hurnen, referindu-se la Casa de Wu.

— Sigur că da, adăugă Grayland, sec. Cu toate acestea, putem argumenta că nevoile Marinei Imperiale au prioritate. În ceea ce privește echipajele și pușcașii marini, continuă Grayland, îndreptându-și atenția din nou către Bren, dacă nu-i putem readuce la familiile lor, atunci poate ar trebui să le ducem familiile la ei.

— Vă referiți la trimiterea acestor familii la Capăt, spuse Hurnen.

— Da. După îndeajuns de mult timp, atât cât va fi necesar pentru a pune capăt amenințării Nohamapetanilor și pentru a readuce stabilitatea la Capăt.

— Logistica necesară pentru asta este...

— Dificilă, da, îi încheie Grayland propoziția. Așa cum va fi și logistica creării flotei pe care o vom trimite la Capăt. Amirale! Generale! Vă rog să înțelegeți că nu ne așteptăm să fie simplu sau ușor ceva din toate acestea. De asemenea, înțelegeți că, mergând mai departe, nu ne așteptăm ca *nimic* să fie simplu sau ușor. Cu toții ne confruntăm cu momente dificile, cu alegeri dificile și va

trebui să facem sacrificii. Poate că veți fi atât de generoși încât să conduceți prin exemplul propriu.

— Da. Ei bine...

Hurnen și Bren se uitară din nou unul la altul, apoi se ridicară din fotoliile lor.

— Trebuie să mergem să aflăm ce nave și ce oameni sunt disponibili cât mai repede. Vă vom transmite ce aflăm până dimineață.

— Mulțumesc, Amirale, spuse Grayland.

Hurnen îi făcu semn din cap lui Marce.

— Și ne veți trimite acele date, ca să poată fi verificate de oamenii noștri. Trebuie să le analizăm în amănunt.

— Da, bineînțeles.

— Sper că înțelegeți că, dacă oamenii noștri găsesc ceva îndoielnic în datele dumneavoastră, nu putem merge mai departe.

Marce încuviință.

— Dacă oamenii dumneavoastră au întrebări, le voi răspunde bucuros.

Amiralul îi aruncă lui Marce o privire care transmitea destul de sigur mesajul: *Ar fi bine să nu-mi pierzi timpul, băiețică*, apoi schimbară politețurile obișnuite de la revedere, iar Marce și Grayland rămaseră din nou singuri timp de aproximativ un minut, cât dură până când oamenii lui Grayland aveau să anunțe următorul vizitator.

Grayland suspină și se uită la Marce, devenind din nou Cardenia.

— Nu cred că le place planul, spuse el.

— Știu că nu le place, zise Cardenia. Toată chestia aia cu „dacă există o problemă cu datele" a fost adusă în discuție fiindcă Amiralul încerca să găsească o cale de scăpare.

— Nu există nicio problemă cu datele, o asigură Marce.

— Asta nu înseamnă că nu vor găsi una.

— Şi dacă o vor face, matematica va arăta că problema sunt ei, nu datele.

Cardenia se întinse.

— Mi-aş dori să am încrederea ta.

— Cred că ai destulă.

— Nu în mine însămi, ci în *ei*. Sunt un pic supărată că deja îţi desconsideră munca din cauza relaţiei cu mine, spuse ea, făcând semn spre uşă.

Marce zâmbi.

— Ah, ai observat!

— Era s-o pocnesc direct în bot.

— Probabil că nu ar fi fost înţelept.

— Da, dar m-aş fi simţit mai bine. Timp de vreo cinci secunde. Îmi pare rău că se îndoiesc de munca ta.

— Nu-i vina ta, spuse Marce.

— Într-un fel este, îi reaminti ea.

— Ei bine, în regulă. E vina ta, dar nu mă deranjează. În general, funcţionează bine pentru mine.

— Mă bucur că aşa credeţi, Lord Marce.

Bărbatul zâmbi din nou.

— Mulţumesc, doamnă.

Se ridică în picioare şi execută o plecăciune complicată, care o făcu pe Cardenia să chicotească.

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Acum nu. Poate mai târziu. Mult mai târziu, suspină ea, fiindcă programul meu este ridicol de încărcat azi. Am noroc dacă se termină înainte de miezul nopţii. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Am şi eu treabă.

— Da. Să ne salvezi pe toți cu matematica, zâmbi ea. De aia te văd atât de rar zilele astea.

— Nu este singurul motiv, domnișoară am-întâlniri-până la-miezul-nopții.

— Sigur, hai, folosește-mi propriile cuvinte împotriva mea. Măcar atunci când o să iei o pauză să te gândești la mine.

— Probabil că nu voi lua nicio pauză înainte să mă prăbușesc în pat.

— Bine, Lord Marce. Atunci să mă visezi.

Când dormea, Marce de Claremont visa despre matematică.

Matematica nu era țesătura obișnuită din care erau alcătuite visele lui. Cele mai multe dintre ele, istoric vorbind, reprezentau o reluare standard a evenimentelor din ultimele zile, într-o formă incompletă, fără intrigă, cu sau fără pantaloni. Ocazional, se întâmpla să viseze că se întorcea la școală, fiind în același timp și student, și profesor care preda un curs postuniversitar de fizică, cu sau fără pantaloni. În timpul celor nouă luni de călătorie de la Capăt la Centrul Comercial abia dacă visase ceva – cei din echipajul navei îi spuseseră că nu era ceva neobișnuit și că Fluxul le influența cumva somnul –, iar când reușise să o facă, visase colinele din provincia sa, verzi și liniștite, pe care obișnuia să umble. Nu observase niciodată în aceste cazuri dacă purta sau nu pantaloni. Nu i se păruse relevant la momentul respectiv.

Și acum, era matematica.

Matematică sălbatică. Matematică de neînțeles. Matematică de genul celei care ar fi necăjit și ar fi pus pe jar cele mai mari minți din orice epocă, nu doar pe a lui.

Marce nu ar fi putut nici măcar să încerce să descrie aceste vise nimănui. Visele astea matematice nu erau de obicei vizuale

în mod semnificativ; nu vedea numere sau ecuații sau ceva ce ar fi văzut în alte cazuri. Și nici nu se concentrau asupra auzului sau asupra oricărui alt simț dintre cele obișnuite. Visele lui Marce erau saturate în schimb de natura și semnificația matematicii, de *prezența* copleșitoare a disciplinei, de vastitatea influenței sale, de pertinența acesteia pentru orice făcuse și ce reprezenta Marce și pentru civilizația pe care dorea s-o salveze.

Știa prea bine motivul pentru care visa despre matematică. În prezent, ea îi ocupa aproape toată viața, de când cerceta secolele de date existente despre Flux. Căuta tipare sau sensuri pentru modul în care Fluxul interacționa cu spațiul fizic normal și pentru felul cum ar putea fi indus, în lipsa unui alt cuvânt mai bun, pentru a salva miliarde de oameni de la izolare și moarte lentă. Dacă Fluxul putea fi indus, acesta nu i-ar vorbi lui Marce în nicio limbă omenească. I-ar vorbi în matematică.

Fluxul, trebuia spus, nu era ușor de indus.

Marce nu putea nici să-l convingă cu argumente, nici să negocieze cu el, nici să pledeze, să-l flateze sau să-l amenințe. Fluxul nu era uman sau preocupat de lucruri omenești. Puteai antropomorfiza Fluxul oricât doreai, dar acesta nu avea să fie de acord sau să consimtă. Era complet străin de acest univers. Singurul mod de a-l înțelege era acela de a-i accepta condițiile.

Iar Marce asta făcea: își petrecea aproape în întregime zilele făcând matematică, încercând să rezolve problemele pe care numai el avea experiența necesară pentru a le rezolva.

Era, într-un fel, incredibil de izolat. Dar nu se simțea singur; era într-o o relație, iar în timpul petrecut la Centrul Comercial și la Xi'an își făcuse prieteni, aliați și camarazi de profesie –, dar, cu toate astea, era în mare parte singur cu gândurile lui. Își vedea prietenii mai rar; colegii îi raportau descoperirile sau îi cereau

sfatul cu privire la o anumită problemă în legătură cu Fluxul, apoi se retrăgeau în propria lor izolare.

Începuse la un moment dat să îi spună iubitei sale despre natura alienantă a muncii lui, dar la jumătatea exprimării gândului și-a dat seama că ea era Împăraxul Interdependenței. Natura alienantă a singurei sale ocupații era un mușuroi de cârtiță în comparație cu muntele alienant al zecilor de lucruri cu care se confrunta și ea în prezent. A schimbat subiectul în mijlocul frazei. Iubita lui, Împăraxul, găsise fermecătoare bâjbâiala lui verbală.

Totul trebuia să iasă la suprafață cumva. Ieșea în visele lui Marce, unde subconștientul său încerca să rezolve ceea ce creierul său conștient găsea de nerezolvat.

Marce înțelegea de ce avea visele sale matematice și chiar le aprecia, la nivel intelectual. Dar asta nu făcea ca totul să fie mai puțin enervant. Lucratul cu matematica toată ziua și visatul la matematică toată noaptea însemnau că Marce se trezea cu totul matematizat.

Ceea ce în mod normal nu ar fi fost o problemă; ar fi putut, pur și simplu, să-și ia o vacanță. Dar când civilizația era literalmente pe punctul de a se sfârși, vacanțele păreau un adevărat exces.

Așa au stat lucrurile timp de săptămâni întregi. Matematică atunci când era treaz, când dormea, matematică peste tot și tot timpul, fără ca Marce să găsească o soluție problemelor care îl apăsau.

Dar în această noapte avusese un vis diferit.

Care era tot matematic și despre matematică, așa că partea *aia* nu fusese diferită.

Ceea ce fusese diferit era faptul că, pentru prima oară, visul nu reprezentase o anxietate matematică generalizată. În visul lui, și ăsta era un lucru rar pentru experiența sa onirică, Marce văzuse cu adevărat o ecuație. Era cât se putea de clară într-un vis, adică

plină de bucăți mișcătoare și de linii șerpuitoare care se deplasau atunci când te uitai fix la ele.

Cu toate acestea, când se uită la ecuație, știu ce reprezenta: un găvan de Flux instabil care se micșora și se îndepărta în același timp, mișcându-se prin spațiu într-un mod în care nu o făceau găvanele de Flux sau, cel puțin, nu trebuiau s-o facă sau nu o făcuseră niciodată, poate cu o singură excepție.

Și atunci, mintea conștientă a lui Marce pătrunse în visul său. *Am mai văzut asta*, îi spuse. *Unde am mai văzut asta?* Marce se trezi brusc, se ridică în capul oaselor în pat și întinse mâna către noptieră, după tabletă. Aceasta se aprinse, așteptând instrucțiunile lui.

— Mmm, murmură Cardenia.

Așa cum promisese, ea venise la culcare cu mult după miezul nopții, salutându-l fugar pe Marce, aproape adormit, înainte de a se prăbuși cu capul pe pernă.

— Lumină.

— Îmi pare rău, spuse Marce și se dădu jos din pat, gol, pentru ca strălucirea tabletei să nu o deranjeze.

Se așeză pe un scaun și deschise fișierele de date pe care tatăl său le colectase timp de treizeci de ani – date adunate de pe navele comerciale care străbăteau Fluxul de la un sistem la altul, înregistrând schimbările și modificările infinitezimale de Flux care puteau fi obținute observând modul în care navele intrau, se deplasau și ieșeau din acel mediu. Marce căuta ceva anume, și, foarte aproape de sfârșitul listei de date a tatălui său, îl găsi: un găvan de Flux anormal, descoperit de o navă care ieșise accidental din Flux când curentul în care se afla suferise ceva asemănător unei fisuri, care aruncase nava în spațiul normal, la ani-lumină distanță de unde ar fi trebuit să se afle și la trilioane de kilometri de orice sistem locuit de oameni.

Nava detectase apoi găvanul de Flux anormal și accelerase spre el, intrând în ultimul moment, înainte ca acesta să se închidă. Fusese un eveniment ciudat. Un fenomen unic.

Temporar.

Evanescent.

— Sfinte Sisoe, spuse Marce cu voce tare.

— Mmm, repetă Cardenia.

Marce nu o auzi. Se îndreptă spre ușă, pornind mai departe spre biroul său, ca să înceapă să lucreze.

Apoi se întoarse repede, după ce văzu expresia șocată a gărzii de corp imperiale din fața ușii dormitorului Împăraxului. Fusese atât de absorbit de gândurile sale, încât uitase că era dezbrăcat. Își luă un halat și ieși din nou, cu ecuațiile – reale, nu ecuații cu linii șerpuitoare – dansându-i în minte.

CAPITOLUL 10

Kiva se aştepta să aibă o nouă confruntare cu Casa de Wolfe. Dar nu se gândise că avea să se întâmple în timp ce îşi savura nenorocita de cină.

Nu doar că îşi lua cina, ci avea şi o adevărată întâlnire cu Senia, pentru că ele aveau de gând să încerce treaba asta cu relaţia, iar Kiva era conştientă că o relaţie însemna mai mult decât să şi-o tragă până la pierderea cunoştinţei şi până când cearceafurile erau ude leoarcă şi li se încreţea pielea degetelor.

Aşa că iată-le la Zest, cel mai bun restaurant ikoyian de la Centru (care nu însemna mare lucru, de vreme ce erau doar trei, iar celelalte două erau nişte simple tarabe de piaţă care vindeau mâncare stradală), iar Kiva îi făcea Seniei cunoştinţă cu mâncarea din sistemul ei. Mâncarea ikoyiană era, evident, foarte bogată în arome de citrice, având în vedere monopolul familiei Lagos, dar se presupunea şi că ar fi fost o reminiscenţă a Africii de Vest, unde naiba o mai fi fost şi *asta*, locul de unde pretindea că se trage familia Lagos.

Kiva nu era convinsă de legătura cu originea oficială a mâncării ikoyiane – era greu să pretinzi că suya cu citrice era autentică şi că venea de pe Pământ, având în vedere că fructele lor fuseseră modificate genetic cam de pe vremea când se născuse Kiva –, dar

nu prea conta, fiindcă era totuși mâncarea nativă a familiei sale, iar Senia nu gustase până acum nimic de genul ăsta. Kivei îi făcea plăcere să-i explice care era treaba cu moi moi și supa de piper și hotdogii cu marmeladă, iar Senia se bucura să audă toate astea. Și tocmai când era convinsă că așteptau amândouă cu nerăbdare digestivul de după cină – unul care conținea câteva orgasme sublime și condimentate –, Kiva observă două persoane care tronau deasupra mesei lor.

— Pe tine te recunosc, spuse Kiva, uitându-se în sus la Bagin Heuvel. Iar *tu* nu știu cine naiba ești, zise ea întorcându-se către celălalt bărbat.

— Lady Kiva, dați-mi voie să vi-l prezint pe angajatorul meu, Drusin Wolfe, spuse Heuvel, făcând semn spre acesta.

Wolfe făcu o mică plecăciune.

— Lady Kiva. E o plăcere să vă cunosc în sfârșit.

— Tocmai am terminat de mâncat, v-am văzut și ne-am gândit să vă salutăm, spuse Heuvel.

— Serios? zise Kiva, uitându-se la Drusin Wolfe. Și ce-ați mâncat?

— Orez Jollof, bineînțeles, Lady Kiva. Am înțeles că nu este chiar o alegere *aventuroasă*, și e destul de banal, dar fiecăruia ne place ceea ce ne place, iar mie îmi place asta.

— Ei bine, bravo ție. Așadar, ne-ați salutat. Acum, la revedere.

Kiva se întoarse la meniul ei.

Dar Heuvel și Wolfe nu se mișcară dracului din loc.

— Bagin mi-a comunicat răspunsul dumneavoastră la cererea pe care am făcut-o referitor la renegocierea contractelor cu Nohamapetanii.

Kiva își ridică din nou privirea.

— Așa, și?

— Speram că v-aţi putea revizui poziţia.

Kiva suspină şi-şi puse meniul jos.

— Serios? Chair ai de gând să încerci chestia asta acum? Tocmai am ieşit la o nenorocită de cină!

— Însoţită de consilierul tău juridic, încuviinţă Wolfe spre Senia. Din moment ce suntem cu toţii aici, Lady Kiva...

— Bine. În primul rând, nu a fost o nenorocită de cerere, şi o ştii şi tu. Ai încercat să dictezi termenii. În al doilea rând, i-am dat deja omului tău răspunsul meu, răspuns care nu s-a schimbat. În al treilea rând, du-te dracului, nu mai sunt în timpul programului, şi nici ea nu mai e, zise Kiva arătând spre Senia.

Wolfe chicoti:

— Ei bine, nu dezamăgiţi niciodată, Lady Kiva, spuse el. Sunteţi exact cum v-a descris Bagin. Vulgară şi de neclintit.

— Nu sunt tocmai o enigmă.

— Nu, nu daţi impresia asta, fu de acord Wolfe. Dar e amuzant că aveţi impresia că sunteţi în afara programului.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic. Doar atât: cât timp credeţi că mai aveţi la dispoziţie? Că mai avem fiecare dintre noi, Lady Kiva? Programul la care vă referiţi măsoară timpul, iar acesta se scurge repede. Pentru unii dintre noi mai repede decât pentru alţii. Chiar şi în acest scurt interval, e timp destul pentru ca toţi cei puternici să cadă. Sau, cel puţin, cei care se cred puternici.

— Drusin, spuse Heuvel.

Wolfe ridică împăciuitor o mână spre angajatul său.

— Am terminat. Vreau doar ca dumneaei să-şi amintească faptul că i-am oferit, cu bună-credinţă, şansa de a lucra cu mine. Cu noi. A avut parte de-o şansă şi a refuzat-o.

— Mhm, spuse Kiva. Bine, grozav, mulțumesc. Acum, dacă ți-ai terminat monologul de personaj negativ dintr-o piesă a teatrului de cartier, du-te dracului și ia-ți și băiatul pișăcios cu tine.

— Bineînțeles, zise Wolfe, înclinându-se din nou. Lady Kiva, doamnă Fundapellonan. Bucurați-vă de cină.

O luă din loc.

Heuvel se uită la Kiva și la Senia, deschise gura să spună ceva, o închise la loc, apoi se grăbi să-și urmeze angajatorul. Kiva și Senia se întoarseră la meniurile lor.

— Ce-a fost *asta*? întrebă Senia, după ce se uită iar la specialitățile zilei.

— Habar n-am, îi răspunse Kiva, studiind aperitivele.

— Drusin Wolfe a fost destul de melodramatic.

— Mda.

— Mai ales referitor la partea cu timpul care se scurge.

— Da.

— Dacă n-aș ști cum stă treaba, aș zice că a sunat un pic ca o amenințare.

— Sau ca și cum s-ar fi umflat în pene.

— Ceea ce ar explica de ce Heuvel i-a făcut semn să tacă din gură, observă Senia.

— Așa e, fu de acord Kiva.

— Și sugerează că e ceva de care ar trebui probabil să ne ocupăm.

— Cât de curând.

— Îți mai e foame?

— Nu prea, nu.

— Atunci poate-ar trebui să mergem să încercăm să ne dumirim ce-i cu treaba asta?

— Ei bine, nu-mi mai este *foame*. Dar s-ar putea să mai am chef de ceea ce plănuisem pentru mai târziu.

— Bine, spuse Senia. Deci răspunsul e nu în ce privește mâncarea, da când vine vorba de sex, *apoi* îi dăm de capăt chestiei ăsteia.

— S-a făcut, spuse Kiva.

Lăsară jos meniurile, Kiva puse pe masă banii ca să achite băuturile și se ridicară să plece.

— Știi care a fost cea mai urâtă chestie la treaba asta, futu-i? spuse Kiva, în timp ce se îndreptau spre ușă.

— Care?

— Nenorocitul a vorbit urât despre orezul Jollof. Nu e nici pe departe *banal*. Fix asta voiam să comand.

— Cred că avem o problemă, îi spuse Kiva lui Grayland a II-a, patru zile mai târziu.

Kiva ceruse o audiență la Împărax cu o zi în urmă; i se oferiseră cinci minute, care-i fuseseră acordate în timp ce Împăraxul mergea de la o întâlnire la alta. Kiva *înțelegea*: Împăraxul era o femeie ocupată.

— Mai exact, cred că aveți o problemă.

— Să am probleme e lucrul care stă la baza domniei mele, Lady Kiva, spuse Grayland, impunând un ritm alert de mers, deplasându-se dintr-o încăpere a palatului ei în alta. Va trebui să fii mai exactă.

Kiva încuviință și-i înmână Împăraxului un teanc de documente pe care aceasta le pasă imediat, la rândul ei, asistentului său.

— Cu câteva zile în urmă, Drusin Wolfe a venit la mine și la Senia Fundapellonan în timp ce luam cina și mi-a servit un monolog.

— Ce a făcut?

— A monologat. Știți chestia aia: „În curând vă veți întâlni sfârșitul, ha! ha! ha! ha! ha!", rahaturi de genul ăsta.

— Nu știam că oamenii chiar fac asta în viața reală.

— Nu știu dacă el și-a dat seama că face asta. Deși lacheul lui sigur știa, nenorocitul. A trebuit să tragă de el ca să-l scoată de acolo.

— Și în ce fel mă implică acest monolog?

— La început n-am crezut că vă privește, spuse Kiva. Îl băgasem în corzi pe lacheu aproape fără ieșire în timpul unei negocieri și am crezut că doar își anunța planurile de a lansa o salvă legală împotriva mea și a Casei de Nohamapetan. Eu și Senia ne-am întors să verificăm dacă există dosare de care nu aveam cunoștință sau alte activități care ar fi sugerat o acțiune împotriva noastră. Nu am găsit nimic. Dar am descoperit altceva, continuă Kiva, arătând spre teancul de documente pe care îl ținea în mână asistentul lui Grayland. Cu câteva zile înainte de monologul său, Drusin Wolfe a retras cam douăzeci de milioane de mărci din conturile sale personale de brokeraj.

Grayland îi aruncă o privire:

— Și cum de ai acces la conturile personale de brokeraj ale lui Wolfe?

Kiva rânji.

— Mi-am petrecut luni întregi cercetând fiecare cont neoficial al Nohamapetanilor, Majestate. Știu cum să fac o anchetă financiară.

— Și cum să oferi niște șpăgi bine plasate, bănuiesc.

— Nu știu nimic despre *asta*, spuse Kiva, iar Grayland zâmbi abia perceptibil. Dar nu am de gând să ofer nicio dovadă în instanță sau ceva de genul. Informația este de încredere, în orice caz.

— Nobilii își mută frecvent averea dintr-un loc în altul, Lady Kiva, spuse Grayland. Și atunci când o mută dintr-un cont în

altul, o mare parte dă impresia că dispare complet. Îndrăznesc să spun că un audit onest al șefilor oricărei Case ar găsi mai multe plăți neînregistrate în registrele contabile decât cele înregistrate, inclusiv când ar veni vorba despre Casa de Lagos. Mărcile care se scurg într-o gaură neagră sunt la ordinea zilei.

— Nu e vorba de faptul că au dispărut banii, spuse Kiva. Ci că, exact atunci când Drusin Wolfe și-a retras cele douăzeci de milioane de mărci, câteva zeci de alți nobili au făcut același lucru, retrăgând aproximativ aceleași sume.

Grayland se opri din mers, obligându-i și pe cei din spatele ei să facă la fel.

— Câți?

— Sursa mea a notat douăzeci și șase de retrageri individuale, toate în același interval de timp, toate cu aceleași sume – sau retrageri răspândite în mai multe conturi, fiecare totalizând în jur de douăzeci de milioane de mărci. Există probabil și altele; sursa mea a putut să le urmărească doar pe acestea.

— Și ai încredere în această sursă?

— Am încredere că apreciază faptul că i-au fost plătite datoriile la jocurile de noroc. Și știe că, dacă se pune cu mine, îl voi împinge în fața unui nenorocit de autobuz. Așa că, da. Dar mai e ceva.

— Ce anume? întrebă Grayland, luând-o iar din loc.

— Toți nobilii care au retras mărcile au fost prezenți la o reuniune de vânzări găzduită de Casa de Wu. Scopul declarat a fost acela de a li se oferi spre cumpărare o nouă generație de astronave de tip decar.

Grayland făcu o grimasă, dar nu se opri din mers.

— Ca să poată spune că au deschis depozite.

— Da, dar „depozitele" sunt toate din conturi personale, nu din cele de afaceri ale Caselor, spuse Kiva. Navele decar sunt uriașe

și au fost concepute să dureze un deceniu în spațiu fără andocare. Este puțin probabil că vor fi folosite ca nave de croazieră.

— Se apropie prăbușirea Fluxului, sublinie Grayland. Poate că vor să se pună la adăpost.

— Chiar dacă ar fi așa, prețurile decarilor încep de la un miliard de mărci, spuse Kiva. Casa de Wu cere zece la sută la deschiderea fiecărui depozit, procent care nu poate fi negociat. Familia dumneavoastră nu oferă reduceri, doamnă. Douăzeci de milioane de mărci nu au nicio relevanță ca avans. Oricine ar oferi doar atât ca avans pentru un decar ar fi dat afară cu un șut în fund și în hohote de râs.

— Deci e altceva la mijloc

Kiva dădu din cap.

— Este altceva și, orice ar fi, Casa de Wu e implicată.

— Tot nu văd cum de mă privește pe mine, Lady Kiva, spuse Grayland, apoi o coti prin ultima sală care urma s-o ducă la destinație.

— Poate că nu vă privește, recunoscu Kiva. Dar atunci când Drusin Wolfe monologa în fața mea se aștepta în mod clar că, într-un fel sau altul, voi avea parte de o pedeapsă binemeritată. Ei bine, nici el, nici casa lui nu mă atacă în mod direct și nici nu încearcă să dea în judecată Casa de Nohamapetan. Trebuie să fie vorba de altceva. Se știe că sunt preferata dumneavoastră, doamnă. Mi-ați oferit un loc în Comitetul executiv – un loc pe care vă reamintesc că nu mi l-am dorit, la naiba – și stăteam lângă dumneavoastră când ați arestat jumătate din nobilii din zonă.

— Nu chiar atât de mulți.

— Destul de mulți, doamnă, spuse Kiva. Acum, o groază de nobili aruncă bani într-o gaură neagră, iar mulți dintre ei fac parte din case care au membri în închisoare și care așteaptă să fie judecați

pentru trădare – printre care și Casa de Wu. Și, desigur, nenorocita de Nadashe Nohamapetan este încă liberă pe undeva, făcând ce știe ea să facă. Are niște bani, dar nu prea mulți, drept vorbind, și nu are acces în mod direct la mai mulți. Trebuie să facă rost de ei de undeva. Așa că mă gândesc că, atunci când Wolfe o făcea pe deșteptul cu mine, nu se gândea neapărat să mă atace. Știe că îl zdrobesc dacă o face. Se gândește că atunci când veți cădea, eu voi fi o victimă colaterală.

Grayland se opri în fața arcadei unei uși. Înăuntru se afla echipa de fotbal Hubfall, care câștigase campionatul ligii și pe care Împăraxul urma s-o felicite preț de exact șapte minute și jumătate, înainte de a trece din nou la altceva. Grayland parcursese doar o treime din ziua ei; iar pe Kiva, care de acum începuse să înțeleagă oarecum programul Împăraxului, o uimea (tacit, ceea ce nu era specific ei) faptul că, în ciuda tuturor dovezilor că civilizația avea, într-adevăr, să se prăbușească în jurul lor într-un ritm din ce în ce mai accelerat, o parte atât de mare din programul lui Grayland era ocupată de banalități cum ar fi, să zicem, felicitarea unei nenorocite de echipe de fotbal pentru că se pricepea mai bine să se joace cu mingile sale decât oricine altcineva.

— Crezi că Nadashe Nohamapetan are ceva de-a face cu acest număr de iluzionism legat de dispariția banilor? o întrebă Grayland.

— Da, așa cred. Vă urăște de moarte. Și ați făcut astfel încât fiecare casă și breaslă să vă știe de frică. Ăsta e genul de lucru de care ea va profita.

— Pentru a face ce?

— Ei bine, doamnă, pentru a da o altă lovitură de stat. Dacă nu reușești de la bun început, știți cum se zice.

Grayland dădu din cap spre teancul de documente pe care îl ținea asistentul ei.

— Aș putea să ordon ca acești nobili să fie anchetați.

Kiva clătină din cap.

— În clipa în care se va întâmpla asta, vor tăbărî pe dumneavoastră. Sunt prea mulți oameni dispuși să vă trădeze pentru așa ceva. Nici n-o să apucați să dați ordinul și se va afla. Nobilii își vor acoperi urmele, banii vor reapărea ca prin minune în conturile de afaceri legitime, iar Nadashe, dacă ea este în spatele acestui lucru, va fi mult mai greu de găsit.

— Ce sugerezi?

Kiva arătă spre documente.

— Sursa mea a evidențiat faptul că toți acei nobili au făcut retrageri în același timp. Dar a remarcat și că de la acel eveniment s-au mai retras, de către mai mulți alți nobili, aceleași sume.

— Orice ar pune la cale, recrutează.

— Exact, spuse Kiva. Și atrag în micul lor plan mai multe case și nobili supărați.

— Bine, spuse Grayland. Și?

Kiva zâmbi.

— Futu-i, Majestate, cred că noi două ar trebui să le dejucăm planul în stil mare!

CAPITOLUL 11

Șapte minute și jumătate de felicitări pentru Hubfall Dragons pentru victoria lor din campionat împotriva celor de la Essex Fire, incluzând și acceptarea cu amabilitate a unei mingi de joc drept cadou (care, după o scurtă și aparent magică perioadă în posesia lui Grayland, urma să fie returnată clubului cu titlul de „împrumut de la Împărax", pentru a fi expusă la sediul echipei) și constatând cu amărăciune plasarea deplorabilă a celor de la Xi'an Shipwrights, echipa imperială de fotbal, în clasamentul din acel an.

După aceea a urmat o oră de întâlniri de câte zece minute cu diverse departamente de infrastructură pentru bunăstarea fizică a Xi'an-ului, habitatul spațial imperial pe care trăiau Împăraxul și multe alte mii de oameni. Xi'an era bijuteria vieții în spațiu și, de asemenea, unul dintre cele mai vechi habitate spațiale încă existente, ceea ce îl făcea mult mai sensibil și mai capricios decât erau habitatele mai moderne.

De exemplu (așa cum aflase Împăraxul), sistemul de circulație al Xi'an-ului era realizat astfel încât, dacă măsuri specifice de întreținere erau executate în altă ordine decât cea corectă, aerul din Catedrala Xi'an putea să dispară, fiind eliberat direct în spațiu. Se pare că un inginer al cărui nume se pierduse în negura timpului

considerase scoaterea aerului drept o modalitate inteligentă de a stinge orice incendiu care ar fi avut loc acolo, fără a expune interiorul catedralei la apă sau la daunele ignifugării.

Doar o linie de cod din programul de întreținere a habitatului din Xi'an făcea în așa fel încât catedrala să nu rămână brusc fără oxigen, dar acea linie de cod fusese eliminată recent în timpul unei actualizări a sistemului. Așadar, timp de trei luni, nimic nu împiedicase ineficiența umană să ducă la asfixierea bruscă a Arhiepiscopului Korbijn și a sutelor de participanți în timpul slujbelor de dimineață. Grayland recunoscuse că acest rezultat nu ar fi fost de dorit pentru biserică sau pentru congregația sa credincioasă, așa că s-a simțit ușurată să audă că măcar această problemă fusese rezolvată.

A petrecut douăzeci de minute primind informații actualizate de la un anumit comandant Wen, aghiotantul Amiralului Hurnen, cu privire la situația armadei de la Capăt, după cum se obișnuise Grayland să o numească în minte, deși fusese lăsată să înțeleagă că ar fi fost vorba despre o „forță operativă", ceea ce ei nu i se părea că sună la fel de grozav.

Estimările inițiale nu erau încurajatoare: numărul de nave capitale ce puteau fi alocate pentru sistemul Ikoyi în timp util nu era mare, la fel stăteau lucrurile și cu numărul navelor de sprijin. Comandantul Wen a asigurat-o pe Grayland că era vorba doar de o evaluare inițială și că una ulterioară putea duce, probabil, la o creștere a numărului acestora. Grayland îi reaminti comandantului Wen că erau presați de timp. Niciunul dintre participanți nu plecase pe deplin mulțumit de la întâlnire.

A beneficiat de cinci minute de pauză, pe care le-a petrecut în mare parte la toaletă. Dacă cineva ar fi informat-o din timp pe Cardenia Wu-Patrick că una dintre cele mai valoroase aptitudini

pe care o poate cultiva un Împărax e abilitatea de a-şi controla funcţiile excretoare ore în şir, s-ar fi putut să refuze slujba. Cardenia citise undeva că prizonierii se obişnuiseră atât de mult cu programul fix al vieţii de încarcerat, încât simţeau nevoia de a se uşura doar în momente specifice, cele în care acest lucru era permis. Ea nu ajunsese chiar în acel punct, dar cu siguranţă putea empatiza cu ei.

Apropo de prizonieri, după scurta ei pauză, Grayland îşi dedică următoarele patruzeci şi cinci de minute unei informări primite din partea ministrului său de justiţie cu privire la statutul acelor vai-atât-de-mulţi presupuşi trădători pe care îi arestase pentru tentativa lor de lovitură de stat, care fuseseră băgaţi la închisoare în aşteptarea proceselor.

Arestările fuseseră atât de numeroase, iar infractorii aveau un statut atât de înalt, încât existase o oarecare confuzie cu privire la modul în care să fie găzduiţi şi la procedura care trebuia urmată; gunoaie trădătoare sau nu, n-ar fi dat bine ca lideri ai unor case nobiliare şi urmaşi ai altora să fie înjunghiaţi într-o închisoare comună.

Grayland rezolvase problema rechiziţionând *Nestemata stelelor*, un vas de croazieră care îşi desfăşura activitatea între Centrul Comercial şi diferitele habitate din sistemul acelei planete, înghesuindu-i apoi pe trădători în sălile de recepţie ale navei pentru întreaga perioadă. Ministerul de Justiţie plătise linia de croazieră pentru a menţine serviciile de ospitalitate şi de catering, completate de un contingent important de trupe de securitate imperială şi de un control extrem de strict al celor care intrau şi ieşeau de pe *Nestemată*. În afară de văicărelile care apăreau invariabil atunci când unui conte sau unei baronese i se atribuia o cameră interioară de pe puntea

inferioară, fără priveliște, totul funcționa destul de bine. Nu existau aproape deloc înjunghieri.

Ceea ce nu funcționa prea bine, descoperise Grayland, erau procedurile legale împotriva trădătorilor. Nu era vorba de faptul că Ministerul Justiției n-ar fi dispus de suficiente probe – Deran Wu furnizase destule înainte de a fi otrăvit –, dar era o problemă cu avocații. Trădătorii făceau cu toții parte din case nobiliare, care angajau tot felul de avocați, cei mai mulți dintre ei foarte buni; Ministerul de Justiție, pe de altă parte, avea un număr relativ mic de procurori disponibili, dintre care unii erau buni, dar alții lucrau pentru guvern pentru că erau teribil de mediocri și nu puteau obține slujbele de primă mână pe care le ofereau casele nobiliare și breslele.

Avocații diferitelor case – cărora le era foarte clar că, în momentul în care clienții lor erau găsiți vinovați, aveau să fie executați (clienții, nu avocații, deși, în funcție de casă, poate și avocații) – îngropau Ministerul de Justiție în hârțogăraie și proceduri, încercând să profite de fiecare tergiversare sau viciu de procedură pentru a-și scoate clienții din închisoare. Ministerul de Justiție, care mai avea alte treburi în privința cărora să se îngrijoreze, era copleșit. Pe lângă asta, ministrul justiției declarase că valul de popularitate de care se bucurase Grayland după tentativa de lovitură de stat se diminua acum cu rapiditate; cu cât trădătorii lâncezeau mai mult timp în nava-închisoare foarte luxoasă, cu atât aveau mai mult timp la dispoziție casele și avocații lor pentru a face rost de sprijin, inventat sau de altă natură.

Din diverse motive, Grayland nu era preocupată în mod special de chestiunea sprijinului public, dar nu recunoscuse asta în fața ministrului ei de justiție. Nu avea rost să deschidă o asemenea discuție cu el. Și, sincer, nu o îngrijorau prea mult nici trădătorii

care-și tergiversau procesele. Grayland nu era inflexibilă cu privire la condamnarea la moarte a trădătorilor. Nu-i curgea acea sete sângeroasă de dreptate prin vene. Dacă trădătorii își pierdeau vremea, era vorba până la urmă de timpul lor – din ce în ce mai limitat –, iar, între timp, cel puțin nu mai trebuia să-și bată capul cu ei.

Totuși, nu se cădea ca ministrul de justiție să simtă că Grayland nu e interesată de preocupările sale, așa că Împăraxul îi ceruse sfatul. Ministrul sugerase două lucruri: unu, ca ministerului să i se permită să angajeze avocați externi și să îi împuternicească pe aceștia să instrumenteze unele dintre cele mai importante cazuri, astfel încât să nu mai fie depășit; doi, să se înceapă stabilirea, cu unii dintre trădători, a unor înțelegeri conform cărora aceștia ar face declarații și ar oferi nume în schimbul comutării pedepsei cu moartea și pentru a-și ispăși pedepsele în sistemele lor de origine, în cadrul propriului lor sistem penal.

Grayland fusese de acord cu ambele puncte și-i sugerase ministrului său să folosească cel de-al doilea punct în mod strategic, pentru a perturba informațiile actuale, care le erau favorabile trădătorilor, și pentru a-i întărâta pe aceștia unul împotriva celuilalt din punct de vedere juridic, ceea ce ar fi complicat mașinațiunile avocaților lor. Știa că aceasta era oricum intenția ministrului, dar mai știa, de asemenea, și că acestuia i-ar fi fost de folos să poată spune că ideea a venit chiar de la Împărax. Și, într-adevăr, ministrul ei păru mulțumit că reușise s-o aducă pe Grayland exact la concluzia de care avea el nevoie. Amândoi plecaseră de la întâlnire cu sentimentul că l-au manipulat la fix pe celălalt, ceea ce însemna că fusese o întâlnire bună.

A urmat apoi un sfert de oră petrecut la ceai cu Arhiepiscopul Korbijn, evenimentul cel mai apropiat de o vizită între prieteni

decât toate cele pe care avea să le aibă Grayland în acea zi. Arhiepiscopul Korbijn era celebră pentru că-și legase soarta de cea a Împăraxului în ziua fatidică în care ar fi trebuit să aibă loc tentativa de lovitură de stat. Din acel moment, Grayland își arătase aprecierea, deschizându-și cuferele imperiale pentru a finanța inițiativele lui Korbijn din cadrul Bisericii Interdependenței. Însă, pe lângă asta, Grayland o plăcea pe arhiepiscop; femeia mai în vârstă fusese întotdeauna amabilă cu ea și înțelegea mai bine decât toți ceilalți ce înseamnă să fii la cârma unei birocrații uriașe care nu era întotdeauna înțelegătoare față de scopurile tale sau sensibilă la orgoliul tău. Aveau slujbe similare, în fond, și era plăcut să poată vorbi cu cineva care îi înțelegea problemele foarte specifice de nivel extrem de înalt.

Grayland nu i-a spus Arhiepiscopului Korbijn că în ultimele trei luni ar fi putut oricând să moară sufocată din cauza unei linii de cod sau a lipsei acesteia.

Mai departe a făcut o scurtă călătorie cu un vagon de tren privat până în cealaltă parte a habitatului Xi'an, ajungând la complexul parlamentului și la propriile birouri parlamentare (Grayland era, până la urmă, reprezentanta parlamentară a Interdependenței pentru Xi'an și, deși practic nu-și exercita acest privilegiu, avea totuși un birou), unde Grayland avusese, într-o succesiune rapidă, patru întâlniri a câte zece minute cu colegii ei parlamentari, în grupuri de câte șase, apoi a mers pe jos până la aula parlamentului unde a ținut un discurs de cincisprezece minute în fața Parlamentului Model al Adolescenților din Sistemul Centrului Comercial, care se afla în Xi'an pentru convenția anuală. Au fost încântați să o vadă, iar Grayland a fost încântată să realizeze că, în sfârșit, înaintase îndeajuns de mult în vârstă încât adolescenții să i se pară imposibil de tineri. Asta era ceva nou.

După cinci minute se întoarse în vagonul ei privat, îndreptându-se spre complexul propriului palat și spre întâlnirea de care se temuse cel mai mult. Era o întrevedere cu Contesa Rafellya Maisen-Persaud, din Casa de Persaud, care deținea monopolul crustaceelor și a anumitor pești cartilaginoși, fiind totodată casa domnitoare a sistemului Lokono. Sistemul Lokono avea șaizeci și cinci de milioane de oameni, răspândiți pe vreo șase sateliți naturali, pe douăsprezece habitate mari și în peste o sută de habitate minore.

Era, de asemenea, sistemul despre care prognoza spunea că va fi primul complet izolat de restul Interdependenței.

În prezent, cei trei curenți de Flux de intrare și cei patru de ieșire ai săi erau întregi. În aproximativ șase luni, primul dintre curenții de intrare – cel dinspre Centrul Comercial – avea să se prăbușească, urmat și de celelalte șase fluxuri, în aproximativ unsprezece luni. Până atunci, în jur de un sistem din două din Interdependență avea să-și vadă curenții de Flux prăbușindu-se, dar toate celelalte aveau să rămână conectate unele de altele, chiar dacă printr-o legătură firavă.

Grayland se aștepta la un acces de indignare teatrală din partea contesei, deoarece, în ciuda faptului că Împăraxul fusese obligată să acorde parlamentului șase luni (acum mai puțin de-atât) ca să-i prezinte opțiuni, nu făcuse nimic altceva pentru a proteja sau pentru a salva cele șaizeci și cinci de milioane de cetățeni ai sistemului Lokono de prăbușirea care se apropia. Contesa n-o dezamăgise. În calitate de reprezentantă a casei sale nobiliare și de soră mai mică a ducesei domnitoare, Rafellya Maisen-Persaud oferise o interpretare demnă de un premiu, aproape rupându-și hainele de pe ea din cauza situației dificile a poporului Lokono. Când a terminat, Grayland se întrebă dacă n-ar fi cazul să aplaude.

Nu o făcuse. Nu doar pentru că ar fi fost nepoliticos, dar și pentru că știa că femeia nu era chiar atât de preocupată de soarta cetățenilor din sistemul Lokono. Grayland cunoștea faptul că Rafellya Maisen-Persaud fusese la întâlnirea despre care îi vorbise Kiva Lagos, cea organizată de Proster Wu.

Mai mult de-atât, știuse acest lucru înainte ca Lady Kiva să i-l spună. Deținea informația pentru că Jiyi descoperise secretul la aceeași bancă unde Kiva folosise ingineria socială pentru a descoperi conspirația. Jiyi dăduse de urma mai multor conspiratori la alte bănci, precum și a unor documente criptate care explicau detaliile conspirației – inclusiv unul de la femeia care stătea în fața ei la această întâlnire. Misiva contesei către sora ei fusese una dintre cele mai ușor de descifrat.

Criptarea biletului în sine era de ultimă generație, și lui Jiyi i-ar fi luat câteva decenii să-l descifreze dacă femeia nu l-ar fi dictat la un difuzor care se conecta la rețeaua internă din casa ei, a cărei parolă non-biometrică era numele câinelui ei actual (o minge de puf adorabilă pe nume Chestain), iar parola biometrică (o amprentă digitală) exista în sistemul imperial.

Grayland se gândi, nu pentru prima dată, cât de periculos era de fapt Jiyi: o rețea secretă, care se întindea de-a lungul întregului imperiu ca un agent personal al Împăraxului, care știa totul și putea spune totul dacă Împăraxul ar fi știut să întrebe. Ceea ce Grayland făcuse.

Așa că Împăraxul cunoștea faptul că Rafellya Maisen-Persaud era o impostoare, că solicitase această întâlnire doar ca pretext și că, în loc s-o intereseze câtuși de puțin bunăstarea celor șaizeci și cinci de milioane de oameni pe care pretinsese că-i reprezenta, scopul ei era să-i raporteze lui Nadashe Nohamapetan despre planul curent al Împăraxului de a salva Interdependența, pentru a crea o

capcană cât mai bună pentru ea. Grayland se temea de această întâlnire nu pentru că nu avea un răspuns la problema salvării milioanelor de lokonezi – ceea ce n-avea, iar asta era în sine deprimant –, ci pentru că știa deja cât de descurajant va fi pentru ea s-o vadă pe contesă prefăcându-se că-i pasă cătușă de puțin de orice altceva în afară de ea însăși și, eventual, de familia ei apropiată și de prietenii ei.

Nu se înșelase, dar în momentul de față nu era nimic de făcut în această privință. Așa că Grayland privise și ascultase cum contesa își interpretase cu pasiune rolul, iar când termină, îi mulțumi pentru vizită și o informă, simplu, că tot ce se putea face pentru sistemul Lokono avea să se pună în practică, apoi o pofti afară înainte ca aceasta să-și tragă sufletul pentru o a doua reprezentație dramatică. Întâlnirea durase douăzeci și trei de minute.

Ceea ce însemna că Grayland se trezi pe neașteptate cu un avans de șapte minute în programul ei.

Folosind aproximativ nouăzeci de secunde din acest timp, ea sună pe cineva și-și aranjă o întâlnire personală, ultima din acea zi.

— Când ai știut că domnia ta era condamnată? îl întrebă Grayland pe Tomas Chenevert.

Cei doi erau singuri pe puntea de comandă a navei *Auvergne*, fiindcă Grayland își lăsase gărzile de corp să aștepte la ușă. *Auvergne* era acostată în docul personal al Împăraxului; Grayland era, teoretic, la fel de în siguranță ca în propriul palat. Chiar dacă așa stăteau lucrurile, gărzile nu erau prea încântate, dar Grayland dorise să aibă parte de intimitate pentru a discuta cu Chenevert.

Bărbatul ridică o sprânceană la auzul întrebării.

— Ne așteptăm să primim niște vești proaste? întrebă el.

Dintre toți oamenii pe care îi cunoștea Grayland, Chenevert era cel care o trata cu cea mai mare dezinvoltură, nu din cauza unei lipse patologice de respect față de regalitate, ci pentru că el însuși făcea parte din această tagmă: era Regele destituit din Ponthieu, care exista în afara granițelor Interdependenței. Cu alte cuvinte, Chenevert o trata pe Grayland ca de la egal la egal, iar ea descoperise că îi plăcea. Nimeni altcineva nu făcea asta, nici măcar Marce, care, în ciuda relației lor intime, era mult prea conștient de abisul care se căsca între rangurile lor.

— N-am decât vești proaste zilele astea, mărturisi Grayland.

— Știu, și îmi pare rău, spuse Chenevert, amabil. Mă referam, mai precis, la o nouă lovitură de stat.

— Nu lovitură, ci lovituri de stat. Sunt mai multe.

— *Mai multe*. Sunt impresionat. E fain să fii popular.

— Dar nu așa.

— Da, probabil că nu. Pot să-ți spun ce cred eu despre asta, sigur, dar mă întreb de ce nu-ți consulți congresul de împăracși morți. Precis că unul sau doi dintre ei au fost detronați printr-o lovitură de stat.

— Nu chiar, spuse Grayland. Au fost câteva asasinate și niște împărați au fost... *înlocuiți* de familia Wu când a devenit clar că aveau probleme cu ei.

— Înlocuiți, repetă Chenevert. Îmi place eufemismul ăsta.

— Dar asasinatele nu au fost parte a unei revolte mai importante și nu cred că înlocuirea, de către familia Wu, a unuia dintre ei cu altul tot de-al lor poate fi considerată lovitură de stat. Asta e doar politică de familie.

— La ultima tentativă de lovitură de stat împotriva ta au participat membri ai familiei Wu, îi reaminti Chenevert lui Grayland.

— Dar a fost una lipsită de *succes*, spuse Grayland. În vreme ce... începu ea, apoi se opri.

Chenevert zâmbi:

— Poți s-o spui, o încurajă el.

— În vreme ce tentativa de lovitură de stat împotriva ta a reușit, continuă Grayland.

— Da, a reușit, admise Chenevert. Abia am scăpat cu viață. Și cu această navă. Și cu câteva sute de prieteni. Și cu o cantitate apreciabilă din toate cunoștințele umane din vremea aceea. Și, bineînțeles, cu o cantitate deloc neglijabilă de bogății materiale.

— Toate astea înseamnă că ai știut ce te așteaptă și că erai conștient că nu puteai s-o *oprești*.

— E adevărat.

— Spune-mi cum de-ai știut.

— Pot să-ți spun, dar nu cred că-ți va fi de folos.

— De ce nu?

— Pentru că eu nu am fost, cum să spun, un rege *bun*. Nici pe departe la fel de bun cum ești tu ca Împărax, tânăra mea prietenă. Sau un om la fel de bun. Absolut deloc.

— Nu ești un om rău, spuse Grayland.

— Sunt un om mai bun acum, recunoscu Chenevert. Și nici nu mai sunt om. Sunt o conștiință artificială de mașină proiectată după modelul cuiva care a fost om. Îmi amintesc că am fost uman și ce dorințe și emoții mă mânau atunci. Le pot accesa, dar ele nu mă mai mână pe mine, cel de acum. De asemenea, am peste trei sute de ani. Am avut destul timp de petrecut cu păcatele mele.

— Deci nu ești atât de diferit de consiliul meu de împăracși. Versiunile lor înregistrate pot accesa modul în care au gândit și au simțit versiunile vii. Doar că nu pot să simtă acele lucruri.

— Eu încă le pot simți, spuse Chenevert. La fel cum poți trăi o emoție de pe vremea când aveai cinci ani. Dar nu mai simți la fel ca tine, ca atunci când aveai cinci ani.

— Uneori simt la fel.

— Bun, zâmbi Chenevert. Vreau să spun că nu ai acționa în funcție de acele sentimente așa cum ai fi făcut-o când aveai cinci ani. Pari remarcabil de lipsită de crize de furie.

— Mulțumesc, spuse Grayland. Aș vrea totuși să știu când ți-ai dat seama că va avea loc lovitura de stat.

Chenevert suspină, ceea ce nu era deloc necesar, din moment ce era o inteligență creată în mod artificial, care proiecta o versiune holografică a lui însuși, dar ce să faci.

— Versiunea scurtă este că am știut că va veni atunci când i-am îndepărtat sau i-am trădat pe toți oamenii care ar fi putut să-mi fie aliați folositori, iar toți cei rămași au decis că era timpul să plec. Versiunea mai lungă ar dura destul și mă tem că ți-ar distruge aproape definitiv părerea despre mine ca om bun. Pot spune că a fost un dezastru pe care mi l-am făcut cu mâna mea, de aceea am putut vedea de la mare depărtare că va fi un dezastru.

— Dacă ți-ai dat seama că se apropie, de ce nu ai putut să-l eviți?

— Pentru că nu poți schimba unele alegeri pe care le faci, spuse Chenevert. Și, foarte devreme în timpul domniei mele, când eram îngâmfat și nesăbuit, am făcut mai multe astfel de alegeri, una după alta, cu repeziciune. Totul a început de-atunci. În cele din urmă – și până în acel moment dobândisem exact atâta înțelepciune încât să mă îngrozească unele dintre acele alegeri timpurii – mi-am dat seama că, deși puteam întârzia o lovitură de stat, nu o puteam ține la distanță la nesfârșit. Așa că am întârziat-o suficient de mult pentru a reuși să scap, zise el, zâmbind. Ceea ce a fost ironic, pentru că atunci când a venit lovitura de stat, eram deja pe moarte,

tot din cauza unor alegeri complet opționale pe care le făcusem la început. Dacă cei care au participat la complot ar mai fi așteptat câțiva ani, nu ar mai fi avut nevoie de o lovitură de stat.

— Îmi pare rău că ai făcut aceste alegeri, spuse Grayland, după o vreme.

— Ei bine, și mie îmi pare rău, dacă vrei să știi, zise Chenevert. Nu e deloc plăcut să te uiți în urmă la viața ta știind că ai fi putut fi mult mai bun. Singurul lucru bun din toate astea e că pot fi aici acum, cu tine și cu Marce. Care, apropo, se chinuie teribil încercând să descopere formula matematică care să ne salveze pe toți.

— Ți-a spus el asta?

— Nu, bineînțeles că nu. Dar vine să mă viziteze ca să vorbească despre matematică, știi. Presupune că, de vreme ce sunt o mașinărie, pot să urmăresc ceea ce face el, dar eu nu înțeleg absolut nimic. Dar învăț, pentru că vreau să-i fiu de ajutor. Deocamdată nu sunt. Dar cred că-i voi fi, în cele din urmă. Măcar acum învăț mai repede decât majoritatea oamenilor. E chiar genial, să știi. De amorezul tău vorbesc.

— Așa cred și eu.

— Nu, vreau să spun mai mult de-atât. E prea modest ca să spună asta sau s-o creadă, dar îi văd munca și pot chiar să înțeleg câte ceva din ea. Dacă există cineva care te poate salva, acela este el. În acest moment, întrebarea e dacă are suficiente date pe care să le prelucreze. Și dacă doarme suficient de mult.

Chenevert observă o umbră pe fața lui Grayland.

— Ce e?

— Ce este ce?

— Te-ai gândit la ceva, chiar acum. Când am vorbit despre date.

— Nu e important.

— În regulă, spuse Chenevert. Dar, apropo de date, ai spus că știi de mai multe tentative planificate de lovitură de stat.

— Da.

— De unde ai aflat? Dacă oamenii de la serviciile tale de securitate și de informații știau despre ele, m-aș fi așteptat să vorbești despre foste tentative de lovitură de stat.

— Am alte surse.

— Sursele acestea ar putea include inteligența artificială care-ți dirijează spectacolul de marionete cu împăracși?

Grayland se uită brusc la Chenevert.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că prietenul tău Jiyi – așa îl cheamă, nu? – a încercat de mai multe ori să intre în sistemele mele. Am observat prima tentativă la scurt timp după ce am ajuns aici. A trimis un program care a încercat să-mi spargă *firewall*-ul. L-am izolat, l-am demontat pentru a vedea cum funcționează și i-am trimis înapoi un mesaj, spunându-i că aș fi fericit să vorbesc cu el dacă ar bate la ușă în loc să încerce să se strecoare pe fereastră. Nu mi-a răspuns. Dar continuă să încerce să se strecoare pe fereastră. Dacă-mi face mie asta, presupun că nu sunt singurul sistem în care încearcă să intre.

— Îmi pare rău că Jiyi tot încearcă să te pirateze, spuse Grayland.

— E-n regulă. Ei bine, nu e în regulă, se corectă Chenevert, dar până acum nu a devenit o problemă. Mă face să fiu vigilent. Dar aș prefera să vorbesc pur și simplu cu Jiyi, dacă mi-este permis.

— Din câte știu eu, Jiyi nu vorbește cu nimeni în afară de mine. Și cu ceilalți împăracși dinaintea mea.

— Păi, eu sunt rege, spuse Chenevert. Sau am fost. Poate că se poate lua în considerare.

— O să văd ce pot face.

— Îți mulțumesc. Ca să revin la întrebarea ta despre când am știut că domnia mea e condamnată: am știut îndeajuns de devreme ca să mă salvez. De asta mă întrebi? Ca să afli când va fi prea târziu să te salvezi?

Grayland clătină din cap.

— Nu încerc să mă salvez.

— Ce lucru nobil. Unul apropiat de sacrificiul de sine.

— Nu-i vorba despre asta.

— Atunci despre ce e?

— Aș putea opri aceste lovituri de stat, spuse Grayland. Am informațiile, îi cunosc pe cei implicați și știu unde se află. Mă rog, majoritatea dintre ei. Aș putea declara legea marțială și să-i arunc pe toți în închisoare, așa cum am făcut la ultima lovitură de stat. Dar dacă fac asta, opresc doar seria curentă de tentative de lovituri de stat. Vor fi mai multe. Au fost întotdeauna mai multe. Încă din prima zi când am devenit Împărax. Zdrobești una și mai răsar două. Și în tot acest timp nu mă mai concentrez asupra lucrului la care ar trebui să mă concentrez.

— La salvarea Interdependenței, spuse Chenevert.

Grayland clătină din cap.

— Nu. Este condamnată, orice am face noi. Nu putem opri prăbușirea curenților Fluxului. Nu putem salva imperiul. Trebuie să-i salvăm pe oameni. Nu doar pe unii dintre ei. Nu doar pe nobili. Trebuie să-i salvăm pe toți. Trebuie să-i salvez pe toți. Asta e treaba mea, așa cum văd eu lucrurile.

— Ceri destul de mult.

— Probabil, spuse Grayland. Dar n-am de ales. Trebuie să încerc. De aceea trebuie să știu când este prea târziu. Nu pot opri apariția încercărilor de lovitură de stat, dacă vreau să fac ceva util cu timpul meu. Dar poate aș putea proceda ca tine – să le întârzii

pe cele care sunt deja în acțiune. Să țin ocupate *acele* tentative și pe creierele conspiratoare din spatele lor cât mai mult timp posibil. Pentru că atât am la dispoziție. Nu până când se prăbușește ultimul curent de Flux. Nu, doar până când prima dintre aceste încercări de lovitură de stat reușește. Ăsta e timpul pe care-l am la dispoziție să-i salvez pe toți.

— Admirabil, spuse Chenevert. Și cum ai de gând să întârzii aceste încercări de lovitură de stat?

— Aducând în scenă un pic de haos.

CAPITOLUL 12

Era ușor să ajungi la aproape oricine și în orice moment, se gândi Kiva Lagos, dacă: a) aveai un rang suficient de înalt și b) erai dispus să te comporți ca un nenorocit în această privință. Astfel, când ieși cu documentele în mână din liftul de la Casa Breslelor la etajul la care se aflau birourile Casei de Wolfe, nu se mai deranjă să se oprească la recepție; o luă pur și simplu la stânga și merse mai departe pe coridor spre biroul lui Drusin Wolfe, ignorând glasurile, la început confuze, apoi din ce în ce mai stridente a trei persoane diferite care ar fi vrut să se oprească.

Nu se opri. Deschise violent ușa de la biroul lui Drusin Wolfe, apoi o închise trântind-o, încuind-o înainte ca anturajul ei refractar să reușească să ajungă la ea. Drusin Wolfe își ridică privirea din locul unde stătea, pe un scaun lângă o măsuță de cafea, discutând cu un alt bărbat despre naiba știe ce (și cui i-ar fi păsat).

— Ce naiba? spuse Wolfe.

Kiva arătă spre celălalt bărbat.

— Tu... marș dracului de-aici.

Se auziră bătăi în ușă. Kiva le ignoră.

Drusin Wolfe puse o mână pe brațul celuilalt bărbat, pentru a preveni orice plecare la dracu'.

— Ești nebună? Nu poți să dai buzna în biroul meu și să le spui oamenilor să se ducă dracului!

— Și totuși, iată-mă, spuse Kiva. În biroul tău. Spunându-i acestui imbecil neimportant să se ducă dracului. Ce parte din „du-te dracului" nu înțelegi? continuă ea, îndreptându-și atenția către imbecilul neimportant.

— Eu și el avem afaceri urgente de încheiat.

— Tu și cu *mine* avem treburi urgente, spuse Kiva.

Se apropie și-i azvârli un document, făcându-l pe Wolfe să își piardă demnitatea câteva momente, cât se chinui să-l prindă.

— Fiindcă dacă ies din birou fără să vorbesc cu tine chiar acum despre *asta*, o să fii nemulțumit de interesul pe care-l vei suscita ulterior.

Wolfe citi documentul, încruntându-se. Kiva se întoarse înapoi la imbecilul neimportant.

— Aici vine momentul când o să-ți spună să te duci dracului, îl asigură ea.

Bărbatul, încă teribil de confuz, îl privi pe Wolfe.

— Nu am de gând să-ți spun să te *duci dracului*, îi spuse Wolfe celuilalt și-i aruncă o privire Kivei. Dar mi-e teamă că trebuie să rezolv ceva cu această... persoană chiar acum.

— Glumești, spuse în cele din urmă imbecilul neimportant.

— Aș vrea eu, îl asigură Wolfe. O să-l pun pe Michael să te sune la birou ca să reprogrameze întâlnirea.

Imbecilul neimportant rămase cu gura căscată până când Kiva îl bătu pe umăr.

— Ai auzit ce-a zis, nu? spuse ea. Acum șterge-o!

Se duse la ușă și o descuie, trăgând de ea ca să se deschidă, astfel ca măcar unul dintre oamenii care băteau la ușă să se împiedice de prag. Imbecilul neimportant ieși, iar după o clipă în care Wolfe

își asigură asistentul, recepționistul și un agent de securitate chemat în grabă că totul era în regulă, Kiva și Wolfe rămaseră în cele din urmă singuri.

— Intrați mereu așa într-o cameră, Lady Kiva? întrebă Wolfe.

— Am învățat chestia asta de la mama mea.

Wolfe puse documentul pe care i-l dăduse Kiva pe măsuța de cafea, lovindu-l ușor cu degetele.

— M-ar interesa foarte mult să știu cum ați dat peste această informație.

Kiva se așeză pe scaunul eliberat recent de către imbecilul neimportant, care păstra încă temperatura corpului său, ceea ce era cam scârbos.

— Ei bine, Drusin, când vii să-mi strici nenorocita de cină cu un monolog, ar trebui să presupui că o să cercetez puțin ce pui la cale.

— Credeam că am fost destul de atent cu aceste transferuri.

— Sunt sigură că așa credeai. Dar nu ai fost. Iar eu mă pricep să dibuiesc secrete.

— Dar nu te pricepi într-atât încât să-ți păstrezi și *propriile* secrete în siguranță, nu-i așa?

Wolfe zâmbi și-și înclină capul.

— Am auzit că ți-ai dat demisia destul de brusc din Comitetul executiv al Împăraxului. Și că ești anchetată de Ministerul de Finanțe. Ceva despre faptul că te-ai servit un pic din conturile Nohamapetanilor pe care trebuia să le auditezi...

— Nu-i nimic adevărat.

— Bineînțeles că nu, spuse Wolfe sec. De fapt, am auzit că n-a fost vorba doar de *niște* bani. E o situație destul de ironică. Ai descoperit echilibristica financiară pe care o făceau Nohamapetanii și apoi ți-ai dezvoltat propria variantă.

— Sunt numai prostii, iar ancheta va arăta asta, așa că situația nu este atât de ironică pe cât crezi, spuse Kiva, apoi privi îndelung documentul. Vestea bună este că s-ar putea să știu o modalitate de a intra din nou în grațiile Împăraxului.

— Nu ai venit aici doar ca să te lauzi, Lady Kiva.

— Nu, dacă aș fi vrut să fac asta ți-aș fi întrerupt doar nenorocita de cină.

— Așadar, pentru ce *ai venit*?

Era rândul Kivei să lovească ușor documentul.

— Vreau să mă bag și eu, spuse ea.

— Poftim?

— M-ai auzit.

— Știi măcar în ce-mi ceri să te bag?

Kiva se strâmbă.

— Crezi că ești singura persoană despre care am informații compromițătoare?

Scutură teancul pe care încă îl mai ținea în mână.

— Aveți aici o conspirație mică și drăguță. Ar fi păcat dacă *i s-ar întâmpla* ceva.

— Da, dar...

— Ce?

— Ei bine, continuă Drusin, foindu-se pe scaun. E cam pe neașteptate. Săptămâna trecută erai animalul de companie al Împăraxului.

— Nu, clătină Kiva din cap. După ce-a avut loc acea ultimă tentativă de lovitură de stat de rahat, Grayland avea nevoie de încă un om în Comitetul executiv. Cineva pe care ea credea că îl poate controla. Eu nu sunt tocmai *controlabilă*, Drusin.

Bărbatul zâmbi șovăielnic.

— Am observat.

— Bineînțeles că ai observat; la naiba, nu ești chiar tâmpit.

Kiva se aplecă spre el:

— De ce *crezi* că am fost brusc acuzată de nereguli financiare implicând conturile Nohamapetanilor? Nu pentru că m-aș fi servit din bani. Ci pentru că draga noastră Împărax avea nevoie de un pretext pentru a mă scoate din Comitetul executiv fără să dea impresia că mă concediază dintr-un simplu capriciu. Stăteam liniștită în biroul meu când gorilele astea nenorocite de la fisc apar și îmi prezintă rahatul ăsta, apoi, la nici douăzeci de minute după ce-au plecat, unul dintre lacheii Împăraxului sună și-mi oferă „oportunitatea" de a demisiona naibii. Sunt capcabilă să recunosc o înscenare atunci când are loc. La dracu', nu e ceva ce se întâmplă într-o săptămână. Se pregătea de mult timp.

— Pari supărată pe Împărax.

— Sigur că sunt supărată pe nenorocita de Împărax! S-o ia naiba cu tacticile ei de doi bani!

— Deci soluția ta este să mă șantajezi *pe mine*.

— Nu. Kiva clătină din nou din cap și arătă spre document: Dacă aș fi vrut să folosesc asta pentru a repara lucrurile cu Grayland, aș fi făcut-o când a sunat tâmpita ei de slugă. Nu, aveam nevoie de document ca să-ți atrag atenția. Acum că am făcut-o, hai să-ți spun ce pot să-ți ofer dacă-mi rezervi un loc la masa asta.

Wolfe se lăsă pe spate în scaun.

— Ascult.

— Unu: te învăț cum să-ți muți banii încât să nu fie la fel de vizibili ca o dâră de vopsea făcută de un copil pe podeaua bucătăriei. Sunt absolut *uimită* că gorilele lui Grayland nu-ți dărâmă ușa chiar acum.

— Având în vedere că tocmai ai primit o vizită de la gorilele ei, nu sunt sigur că aș vrea să-ți urmez sfatul în legătură cu asta, Lady Kiva.

— Ți-am spus, a fost o înscenare. Un pretext. Acum că am plecat din Comitetul executiv, toate astea vor dispărea ca un pârț în fața unui ventilator. Și astfel trecem la punctul doi: îți amintești de renegocierea pe care ai vrut-o pentru contractele Nohamapetanilor?

— Da, îmi amintesc.

— Felicitări, ai obținut-o.

— Chiar așa?

— Da, dacă mă bag și eu în asta.

— Și tu crezi că după ce vom face toate astea, zise Wolfe gesticulând pentru a se referi la conspirația despre care evitau să vorbească, vei mai fi în poziția în care să mai faci astfel de înțelegeri?

Kiva strâmbă din nas.

— Nu va trebui să aștept ca *toate astea* să aibă loc, răspunse ea, fluturându-și mâinile, maimuțărind gesturile lui Wolfe. Putem face chestia asta acum, înainte de „toate astea". Astfel, casa ta își va primi partea chiar dacă „toate astea" se duc naibii.

— Și dacă „toate astea" o să meargă conform planului?

— Atunci vom vedea ce-o să se întâmple, nu-i așa? zise Kiva, ridicând din umeri. Am propria mea casă, Drusin. Am afacerile mele și preocupările mele. Futu-i, am fost recrutată să preiau afacerile Casei de Nohamapetan. Nu voi crăpa dacă renunț la ele. Dar, între timp, noi doi putem să facem afaceri.

— Respectând condițiile mele.

— Nu, acum sunt condițiile mele. Acum că mă aleg și eu cu ceva din afacere.

— Hmm... Ce altceva?

Kiva scutură documentele.

— Ei bine, pentru început, această aventură a voastră are mare nevoie de fonduri. Pot să vă fac rost de capital.

— O să finanțezi revoluția, spuse Wolfe, sarcastic.

— Bineînțeles că nu, spuse Kiva. *Ea* o s-o facă.

— Cine este „ea"?

— Aceeași persoană ale cărei nenorocite de conturi personale clandestine le-am înghețat în ultimul an, uite cine, spuse Kiva, delectându-se apoi cu expresia șocată a lui Wolfe. Hai, Drusin. Nu sunt proastă. Doar nu credeai că-mi imaginez că toată treaba a fost ideea *ta*. Sau a oricăruia dintre caraghioșii *ăștia*, continuă ea, scuturând din nou documentele. Trebuie să ai cu adevărat *ambiție* ca să-ți iasă așa ceva. Se simte de la o poștă că e mâna ei.

— Aveam impresia că n-o placi, spuse Wolfe.

— Nu am de gând *să mă pup* cu ea. Nu trebuie să-mi placă. Trebuie doar să o respect. Și da, o respect. Mai mult decât pe nenorocita de Grayland, asta e clar. Am observat-o pe fiecare de aproape cum lucrează. Una știe ce face. Cealaltă chiar *nu* știe.

— Deci, tu cum ai... *elibera* acele fonduri? Credeam că ai predat toate conturile ei secrete pe care le-ai descoperit.

— Am predat toate conturile secrete despre care i-am zis Împăraxului, așa e, spuse Kiva. Și mai sunt și unele despre care nu i-am spus.

Wolfe zâmbi.

— Și eu care credeam că tu nu sustragi bani.

— Asta nu e sustragere. Este o planificare financiară prudentă.

— Am văzut și planuri mai bune, îi spuse Senia Fundapellonan Kivei în acea seară, după ce obișnuitul lor festival nocturn de orgasme reciproce se încheiase și trecuseră la chestia cu vorbitul.

— O să fie bine, o asigură Kiva.

Senia se ridică în capul oaselor.

— Ai inventat o ruptură între tine și conducătorul universului cunoscut, ești acuzată public de nereguli financiare și te prefaci că-ți pui soarta în mâinile unei persoane care a încercat de cel puțin două ori s-o ucidă pe Împărax. Pe lângă faptul că această persoană aparține unei familii care a încercat o lovitură de stat și care, să nu uităm, a ucis cel puțin un membru al familiei imperiale. Și, apropo, a încercat să te ucidă și pe tine.

— Și pentru care ai lucrat și tu, îi reaminti Kiva. De fapt, încă lucrezi, într-un fel. Pentru Casa ei, cel puțin.

Senia se aplecă și-i sărută umărul Kivei.

— Eu lucrez pentru tine acum. Tu m-ai furat, îți amintești? După ce m-au împușcat, vizându-te pe tine.

— Când o spui așa, pare cam dubios, recunoscu Kiva.

— Doar un pic. Ceea ce vreau să spun este că Nadashe o să aibă o groază de motive să fie bănuitoare în ceea ce te privește. Ar trebui să-i poți înlătura suspiciunile.

— Am lucrat deja mult împreună în direcția asta, spuse Kiva. Sunt aproape sigură că Nadashe are oameni în Ministerul de Justiție și în Ministerul de Finanțe. Când vor verifica plângerile împotriva mea, vor vedea acele frumoase rapoarte false care confirmă ceea ce i-am spus lui Wolfe. Un dosar cuprinzând o anchetă lungă, cu documente despre care metadatele spun că au fost create în ultimele două săptămâni. Exact ce trebuie pentru o înscenare.

— Ești foarte mândră de asta, murmură Senia.

— Hai că-i o tușă mișto, futu-i!

— Nu-i o idee grozavă să fii prea îndrăgostită de propria inteligență.

— Parc-ai fi maică-mea.

— Dacă aș fi maică-ta, aș folosi mai des expresia „futu-i".

— Este o expresie cât se poate de bună.

— Sigur, încuviință Senia. Totuși, poate nu-i așa grozavă încât s-o spui odată la două vorbe.

— De cele mai multe ori nici măcar nu mă aud spunând-o, futu-i!

Senia o mângâie pe Kiva.

— Știu. Ai auzi-o dacă aș folosi-o atât de des ca tine.

— Nu, n-aș observa.

— Ba da, futu-i, ai auzi-o, futu-i, perfect, futu-i!

— Acum pur și simplu exagerezi.

— Nu cu mult.

— Grozav. Acum o să mă aud și *eu* spunând-o de fiecare dată, futu-i!

Senia o mângâie din nou pe Kiva.

— O să-ți treacă, sunt sigură. Dar ce voiam să spun e că, indiferent cât de deșteaptă te crezi, ar trebui să ai grijă cu Nadashe. Ai dreptate, am lucrat pentru familia ei. Știu cine sunt. O să te găsească și unde nu-i cauți. Asta fac ei.

— Știu.

— Știu că *știi*, Kiva. Dar trebuie s-o *simți*, insistă Senia, ridicându-se în capul oaselor. Uite, s-ar putea ca tot ce-ți spun să ți se pară oarecum prematur, fiindcă ești, cum să spun... ești *tu*, dar chestia e că sunt îndrăgostită de tine. Lucru la care nu mă așteptam. M-am bucurat de tine, iar după ce am fost împușcată și ai avut grijă de mine te-am apreciat și întotdeauna mi-a plăcut de tine. Dar acum știu că te iubesc, iar asta e groaznic, pentru că trebuie *să-mi fac griji* pentru tine. Așa că vreau să *simți*, în mintea și în inima ta, faptul că Nadashe Nohamapetan este periculoasă pentru tine. Pentru că n-o să fii în siguranță până n-o să simți asta. Ceea ce este îngrozitor pentru mine.

Kiva rămăsese întinsă în pat, absorbind tot ce spunea Senia, apoi, după o pauză respectuoasă, spuse singurul lucru pe care simți că merită să îl spună în acea clipă.

— La naiba, încerci să mă blestemi, nu-i așa?

Senia păru nedumerită.

— Ce?

— Încerci să mă blestemi, futu-i, repetă Kiva. Îmi spui că mă iubești chiar înainte să încerc să-i fut ăsteia blestemata de lovitură de stat. Asta e o porcărie de tot rahatul!

Senia rămase cu gura căscată, apoi izbucni în râs, după care se prăbuși peste Kiva.

— Nemernico! spuse ea.

— Așa e mai bine...

— Nu chiar, dar e vorba despre tine.

Senia se ghemui în Kiva.

— O să am grijă, spuse Kiva peste câteva minute.

— Bine, bine, cedă Senia. Să nu mă înțelegi greșit. Știu că ai de gând să-i strici planurile lui Nadashe, și pe bună dreptate. Nimeni nu mai aruncă în aer planurile altora ca tine.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Doar să nu o lași să-ți facă și ție același lucru.

— Nu, promise Kiva.

Kiva fu cea care stabili cea de-a doua întâlnire. În primul rând, deoarece considera că ar fi dat bine să pară că n-avea încredere în conspiratori, dar și fiindcă, de fapt, chiar n-avea încredere în ei, așa că aranjase ca totul să se petreacă într-un loc public, într-un parc recent botezat Attavio al VI-lea. Parcul se afla foarte aproape de Brighton, orașul în care fusese reședința din Hubfall a răposatului Împărax, pe care acesta îl preferase adevăratului palat imperial din Xi'an. Kiva

alesese o oră de întâlnire pe la mijlocul după-amiezii, când Parcul Attavio al VI-lea era plin de oameni care alergau, mergeau cu bicicleta, își plimbau animalele de companie, se jucau cu copiii și îți stăteau în cale în diverse alte moduri. Parcul nu avea dimensiuni grandioase, dar avea mai multe bulevarde pietonale mărginite de copaci cu un frunziș luxuriant, formând un baldachin aproape perfect deasupra, ceea ce făcea dificil ca un lunetist să poată ochi cu precizie.

Kiva recunoscu în sinea ei că probabil era excesiv de precaută, gândindu-se la un potențial lunetist. Pe de altă parte, Nadashe mai încercase odată să o ucidă în felul ăsta. Așa că... Poate excesul de prudență era de fapt un *nenorocit de minimum de prudență* când venea vorba de Nohamapetani.

Drusin Wolfe stătea pe o bancă lângă intrarea în parc și-i făcu cu mâna când o văzu; Kiva se apropie de el. Fără cuvinte, îi întinse mâna. În palma lui se afla o cască de ureche, o marcă cunoscută, pe a cărei suprafață de găseau comenzi gestuale pentru pornire/oprire și pentru volum. Kiva acceptă casca, o introduse în ureche și o atinse pentru a o porni. După zece secunde se auzi un sunet care o anunța că primește un apel. Kiva apăsă din nou pe cască pentru a răspunde.

— Bună, Kiva, spuse Nadashe Nohamapetan.

— Bună, Nadashe, răspunse Kiva.

Îl lovi ușor cu pantoful pe Wolfe, care era încă așezat.

— *Ce?* i se citi acestuia pe buze.

Kiva îi făcu semn, pe tăcute, să se ridice în picioare. Wolfe păru nedumerit. Kiva își dădu ochii peste cap, îl smuci de pe bancă și își strecură brațul pe sub brațul lui, luându-l la plimbare pe bulevardul pietonal, ca să nu mai fie, literalmente, o nenorocită de țintă nemișcată.

— Am înțeles că te-ar interesa să te alături micului nostru concern, spuse Nadashe în timp ce Kiva îl trăgea pe Wolfe de pe nenorocitul de scaun. Înțelegi, poate, de ce-mi fac griji în legătură cu onestitatea ta.

— Te referi la faptul că eu controlez afacerile casei tale și că familia ta a încercat să mă *omoare*, futu-i, așa că avem amândouă motive foarte bune să ne disprețuim și să nu avem încredere una în cealaltă, spuse Kiva.

— Da, la asta, spuse Nadashe.

Kiva observă că existase o foarte mică pauză între momentul când ea terminase de vorbit și răspunsul lui Nadashe. Așadar, oriunde s-ar fi aflat Nadashe, sigur nu era la Centrul Comercial, ceea ce însemna că exista o mică defazare provocată de viteza luminii. Kiva nu o putea învinovăți pentru asta. La urma urmei, Nadashe era o criminală evadată. Să apară la Centrul Comercial ar fi fost, pentru ea, o imprudență.

— I-am explicat deja lui Drusin Wolfe motivele mele, spuse Kiva. Poți să crezi că sunt sincere sau nu. În ceea ce mă privește, sunt dispusă să trec cu vederea faptul că familia ta a încercat să-mi zboare creierii. Înțeleg că a fost vorba doar de afaceri. Afaceri complet stupide și fără sens, dar afaceri.

— Și vrei să accept controlul tău asupra Casei de Nohamapetan ca pe o simplă afacere, nu?

— Chiar *este* doar o afacere. Și în acest moment nu mai e nimeni altcineva care s-o conducă. Tu ești sub urmărire, mama ta este în închisoare, un frate e mort, iar celălalt e la Capăt, așa că ar putea la fel de bine să fie și mort. O să te bucuri să afli că afacerea familiei tale merge foarte bine în acest moment. Iar atunci când totul se va termina și toate conturile vor fi reglate, o poți primi înapoi.

— Așa, pur și simplu.

— Cam așa ceva. Nu mă înțelege greșit, Nadashe. Casa de Nohamapetan mă plătește bine pentru serviciile de administrare. Nu vă conduc afacerile din bunăvoința nenorocitei mele de inimi. O să *primesc* ce-i al meu. Dar și tu o să-ți iei ce-i al tău, iar eu mă pricep atât de bine să gestionez ce-i al tău, încât nici măcar n-o să-ți lipsească ce-i al meu.

— Adică o să capăt și conturile pe care le-ai înghețat. Cele pe care nu le-ai predat deja.

— Da.

— Știi, bineînțeles, că un astfel de transfer va naște suspiciuni. Explică-mi cum o să faci să ajungă la mine fără să o implici pe vreuna dintre noi.

Kiva vorbi îndelung despre cum avea de gând să facă asta, mergând alături de Wolfe fără o țintă anume. Parcurseră întregul bulevard fără să se oprească, trecând de la un copac la altul, evitând locurile libere de sub bolta de frunze și, din când în când, aproape ciocnindu-se cu bicicliștii și cu pietonii. Dacă Wolfe realizase ce făcea Kiva, nu dădu niciun semn, preferând în schimb să scoată mârâituri exasperate în timp ce era târât de colo-colo. Kiva nu dădea doi bani pe exasperarea lui. Pentru ea, în acel moment, Wolfe nu era decât o armură.

În cele din urmă, Nadashe păru mulțumită de ce-i spusese Kiva referitor la cum avea să obțină ceea ce-și propusese.

— Așadar, ne-am înțeles, spuse Nadashe. Pe termen scurt, îmi vei obține fondurile care sunt încă ascunse. Pe termen lung, familia mea va prelua din nou controlul asupra Casei de Nohamapetan.

— Da în ce privește fondurile, spuse Kiva. Cât despre chestia pe termen lung, depinde în întregime de reușita planurilor tale.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta.

— Așa voi face, o asigură Kiva. Dar o parte din înțelegerea *pe care ți-o ofer* este să fiu inclusă în cercul celor care iau deciziile. Tu mă lași să intru și în schimb îți pot spune ce s-a discutat în interiorul palatului imperial, inclusiv în ultima săptămână. Și pot să te ajut să tăinuiești toată povestea asta mult mai bine decât ai reușit până acum.

— Da, spuse Nadashe. Am fost destul de supărată pe Drusin când am aflat că momentul lui de laudă te-a dus direct la noi. A fost o chestie nefericită.

— Data viitoare amintește-le partenerilor tăi de conspirație să-și țină nenorocitele de guri închise.

— Bună idee, Kiva, îți mulțumesc. Așa voi face.

— Și acum ? întrebă Kiva.

— Acum ai trecut testul, spuse Nadashe. Veți primi instrucțiuni atât tu, cât și Drusin Wolfe. Îți vei da seama despre ce e vorba când o să le vezi.

— E cam vag.

— N-o să-ți scape, nu-ți face griji. La revedere, Kiva. Abia aștept să primesc ce-i al meu, și tu, ce-i al tău.

Casca amuți.

Ce nemernică, își spuse Kiva. Trase de cască și-o scoase din ureche.

În principiu, „ședința" decursese bine, exact cum se așteptase. Nu-și închipuise că Nadashe avea s-o întâmpine cu brațele deschise; nu ăsta era scopul. În acest moment, scopul era să destindă relațiile și să înceapă să adune informații, ca să poată înfige mai bine bețe în roatele potrivite, la momentul potrivit. Grayland nu dorea ca ea să *distrugă* această lovitură de stat; ceea ce voia de la Kiva era s-o oprească și, între timp, să se comporte ca și cum ar sprijini-o.

Pot să fac asta, se gândi Kiva. Senia avea dreptate: Când venea vorba să arunce în aer planurile altora, Kiva era cea mai bună, iar

pe măsură ce trecea timpul devenea din ce în ce mai bună. Și această mică aventură se potrivea perfect cu decizia Kivei – luată la scurt timp după prima ei încăierare cu Casa de Wolfe – de a forța schimbarea atitudinii unora pentru binele tuturor, indiferent dacă o doreau sau nu. Această lovitură de stat avea să eșueze, naiba s-o ia, și asta avea să se întâmple din cauza Kivei; când avea să se încheie, poate că Interdependența – sau măcar oamenii ei – avea să fie un pic mai aproape de salvare.

Iar eu îi voi fi propulsat pe nenorociții de Nohamapetani direct în Soare, se gândi Kiva. Și, desigur, ăsta ar fi fost un bonus.

— Ce-a spus? întrebă Drusin Wolfe.

— Vrei o transcriere integrală a blestematei de conversații? îl întrebă Kiva. Își coborî privirea pentru a-și strecura casca în buzunarul hainei.

— Doar ceea ce trebuie să facem în continuare.

— A spus că urmează să primim instrucțiuni.

— Mă întreb ce înseamnă asta.

— Asta să-mi spui tu, doar ai fost primul care s-a implicat în conspirație, spuse Kiva, uitându-se în sus exact la timp ca să vadă o gaură apărând în nasul lui Drusin Wolfe, deasupra nării stângi. Drusin clipi o dată, se uită la Kiva și căzu pe spate.

Ea auzi un zăngănit, iar când se întoarse observă un pistol care căzuse pe bulevard și oameni care începură să țipe și să fugă; Kiva văzu o persoană cu semnalmente greu de definit care ridică o armă spre fața ei. Înainte ca totul să se transforme în întuneric, mai avu timp de un ultim gând:

Ei bine, futu-i. Chiar *m-a blestemat.*

CAPITOLUL 13

— Bun, și de-acum devine complicat, spuse Marce. Își făcu de lucru cu tableta pentru a ajunge la cea mai recentă prezentare.

Auzind acest avertisment, Cardenia se abținu cu greu să nu chicotească.

— Știu asta, spuse ea. Amintește-ți ce facem. Treaba ta este să transformi ce urmează să spui în ceva care să fie pe înțelesul oamenilor care nu sunt fizicieni ai Fluxului. Politicieni. Jurnaliști. Oameni normali. Eu.

— Tu nu ești normală, îi atrase atenția Marce.

— Nu, consimți Cardenia. Însă, odinioară, aproape că eram. Cu toate astea, sunt sigură că nu sunt un fizician al Fluxului. Sunt îndeajuns de normală pentru ce avem nevoie legat de prezentarea asta.

Cei doi erau în mica sală media anexată apartamentelor personale ale Cardeniei. Avea o capacitate de aproximativ douăzeci și cinci de locuri și era spațiul unde Împăraxul, atunci când avea chef să se relaxeze, își putea invita prietenii să vadă cele mai noi spectacole de divertisment pe un ecran mare, cu un sunet cu adevărat uimitor.

Asta se întâmpla în teorie. În realitate, în momentul în care Cardenia termina cu sarcinile zilnice ca Împărax, ultimul lucru

pe care şi-l dorea era să vadă douăzeci şi ceva de oameni agitându-se şi strigând la ceva luminos şi zgomotos. De cele mai multe ori se târa în pat cu Marce şi, dacă se uitau la ceva, o făceau pe una dintre tabletele lor, pe care şi-o sprijineau de genunchi. Marce remarcase la un moment dat ironia faptului că ea, cea mai puternică fiinţă din universul cunoscut, consuma conţinut media exact ca o studentă săracă. Răspunsul Cardeniei fusese să-l tragă jos din pat şi să-l oblige să continue vizualizarea în sala media. În cele din urmă, reuşiră să vadă doar cinci minute din spectacol, apoi făcuseră cu totul altceva, ceva care nu avea treabă cu uitatul la ecran. Amintindu-şi de asta, Cardenia zâmbi. Ceea ce făceau acum în sală era diferit de ce făcuseră atunci.

— Bine, spuse Marce, apoi activă prezentarea pe ecranul uriaş.

Titlul primei imagini era „Ce este Fluxul?" Marce se încruntă:

— Tu, ăăă, ştii deja partea asta, îi spuse el Cardeniei.

— Da, o ştiu, fu ea de acord. De ce nu sari la partea nouă şi complicată?

Marce trecu repede peste câteva imagini suplimentare care descriau elementele de bază ale fizicii Fluxului şi ale astrografiei Fluxului şi Interdependenţei. Cardenia îşi notă să pună pe cineva să-i ceară unuia dintre artiştii vizuali din cadrul Biroului Imperial de Informaţii să-l ajute pe Marce să facă imaginile mai atractive pentru publicul larg. Marce era genial în multe feluri, dar designul vizual nu era punctul său forte.

— Bun, spuse el în cele din urmă, oprindu-se la o reprezentare vizuală a unui găvan de Flux. Acesta este un găvan de Flux tipic, aşa cum îl cunoaştem noi. E locul în care navele intră sau ies din Flux şi este static faţă de cel mai masiv obiect din sistemul său, de obicei steaua sa. Într-un fel, se poate spune că găvanul de Flux

este ancorat de gravitație – acesta este motivul pentru care găsim găvane în sistemele stelare, dar aproape niciodată în afara lor.

Marce lovi ușor tableta și apăru o altă reprezentare a unui găvan de Flux, de data asta mișcându-se și micșorându-se încontinuu.

— Însă, cu aproximativ doi ani în urmă, continuă el aruncându-i o privire Cardeniei – practic, chiar înainte de a mă urca pe o navă ca să vin la Centrul Comercial...

Cardenia zâmbi la auzul acestor vorbe.

— ...un cinciar care ieșise pe neașteptate dintr-un curent de Flux în curs de dezagregare a descoperit ce se vede: un găvan de Flux evanescent, care, spre deosebire de găvanele de Flux pe care le vedem de obicei, se mișca independent și, în același timp, se micșora. De fapt, având în vedere cât de scurt a fost intervalul de timp în care a existat, ar fi corect să spunem că s-a evaporat.

Urmă o altă imagine, plină de ecuații pe care Cardenia nici nu spera să le priceapă.

— Cum s-a întâmplat asta? Am emis ipoteza că descompunerea curentului de Flux a precipitat apariția mai multor fluxuri evanescente localizate care s-au conectat temporar la fluxul principal, ca firele care se desprind, rotindu-se, dintr-o frânghie care se desface. Nu au nicio sursă gravitațională de care să se ancoreze, așa că ele nu durează prea mult. N-am mai văzut așa ceva până acum pentru că, de obicei, atunci când o navă cade pe neașteptate dintr-un curent de Flux, se pierde în spațiul cosmic și nu se mai aude niciodată de ea. Nu există date.

Apăsă din nou cu degetul, făcând să apară o altă imagine:

— Dar pentru că acum avem aceste date și că, datorită lui Hatide Roynold, înțelegem atât conceptul curenților evanescenți, cât și o parte din fizica din spatele lor, cred că trebuie să luăm în

considerare câteva posibilități potențial extraordinare în ceea ce privește modul în care acești curenți evanescenți vor apărea în spațiul local.

Marce se opri.

— Cum e până acum? Mă urmărești?

Cardenia își apropie degetul arătător de cel mare:

— Mai am cam *atât* până când n-o să te mai pot urmări.

Marce dădu din cap și trecu la o altă imagine.

— Atunci o să simplific. Cred că atunci când apare un curent de Flux evanescent, găvanul său face lucrul pe care cinciarul nostru aproape condamnat a văzut că-l face găvanul care dispărea – dar în sens invers. Apare, e mic la început, apoi se mișcă și crește până când devine ancorat.

Urmă o pauză.

— De fapt, cred că toți curenții de Flux fac acest lucru atunci când apar în continuumul spațiu-timp normal, dar curenții de Flux obișnuiți au fost atât de stabili – până de curând, mă refer –, încât nu am avut ocazia să vedem asta la ei.

— Poate că ar fi bine să lași partea asta la o parte când vorbești cu alți oameni, sugeră Cardenia.

— Am înțeles.

Marce se întoarse la imaginile sale și selectă una nouă, cu mai multe ecuații pe ea.

— Deci, de ce contează asta? Pentru că, dacă găvanele de Flux ale curenților evanescenți emergenți cresc și se mișcă, atunci ar putea exista o posibilitate de a manipula și chiar de a controla acea mișcare și acea creștere, pentru a poziționa găvanele de Flux mai aproape de habitatele umane și a le face îndeajuns de mari pentru a le permite structurilor voluminoase să treacă prin ele.

— Adică mai multe nave, spuse Cardenia.

— Nu, spuse Marce.

Apăru o altă imagine, care arăta un habitat uman de dimensiuni normale, unul destul de mare încât să conțină sute de mii de oameni.

— Mă refer, de fapt, la *locuri.*

Cardenia avu nevoie de un moment pentru a-și da seama ce voia să spună.

— Vrei să pui habitate umane întregi *în* Flux?

— N-aș folosi cuvântul „vreau", spuse Marce. Dar ar putea fi posibil. Și dacă este posibil, atunci lucrurile devin dintr-o dată interesante.

— Interesante?!? exclamă Cardenia.

Acum înțelegea. Dacă ai putea să înghesui habitate întregi reale în Flux, atunci cel mai mare blocaj al omenirii provocat de mutarea a milioane de oameni din sisteme – având în vedere că navele stelare puteau transporta doar o fracțiune din acest număr – ar deveni o problemă mult mai mică. Nu ar mai fi nevoie de nave. Ai putea pur și simplu să muți oamenii cu tot cu locul unde trăiesc.

Și ai putea salva pe aproape toată lumea.

— Hai s-o facem, spuse Cardenia.

Marce își ridică mâinile, într-un gest de neputință.

— Stai așa, spuse el. Nu e chiar atât de simplu.

— De ce nu?

— Pentru că... ei bine, nu am o imagine pentru asta.

— Lasă naibii imaginile, futu-i! spuse Cardenia, iritată. *Spune-mi*!

— Uau! exclamă Marce.

Cardenia ridică o mână.

— Scuze. A sunat mult mai urât decât ar fi trebuit. Dar asta, continuă ea, arătând spre ecran. Asta ar putea fi *chestia*. Răspunsul.

Marce zâmbi.

— Poate, fu el de acord. Dar trebuie rezolvate multe lucruri înainte.

— Cum ar fi?

— Păi, în primul rând, trebuie să aflu dacă tot ce-am spus este *corect*.

Marce arătă spre ecran.

— Asta e doar o ipoteză. O presupunere bazată pe date. Și nici măcar nu sunt multe date, din moment ce sunt fundamentate în mare parte în urma unui singur eveniment. Aș fi un om de știință nepriceput dacă nu ți-aș spune că e un raționament șubred, în cel mai bun caz.

— Bine, spuse Cardenia. Și cum poți să afli sigur?

— Aș avea nevoie să observ cum apare un găvan de Flux evanescent în realitate.

— Bine, atunci fă-o.

— Ideal ar fi să văd mai mult de unu.

— Cât de multe?

Marce dădu din mâini.

— Păi, pentru început, câteva zeci, să zicem.

— Cât timp ți-ar lua asta?

— Dacă aș fi doar eu, mai mult timp decât avem. Lucrând cu alții, poate un an.

— Până atunci, sistemele vor începe să se prăbușească.

— Da, încuviință Marce, ceea ce o făcu pe Cardenia să se încrunte. Și chiar după ce vom aduna datele, le vom avea doar pe acelea. Vom ști dacă ipoteza este îndeajuns de solidă pentru a

deveni o teorie. Dar atunci va trebui să luăm în considerare anumite aspecte practice.

— De exemplu, cum să facem unul dintre aceste găvane suficient de mare, spuse Cardenia.

— Așa e. Și nu doar asta.

Marce arătă cu degetul spre imaginea habitatului.

— Habitatele nu sunt nave. Ele sunt parcate pe orbite sau în Punctele Lagrange. Ele nu *se duc* nicăieri, vorbind la modul relativ, și nu au niciun *mod* de a merge undeva. În cel mai bun caz, au motoare care le contracarează deriva, pentru a le menține pe banda orbitală. Dar acestea nu vor fi în stare să mute habitatele la o distanță semnificativă. Nu putem să le ducem la un găvan de Flux. Ar trebui să vină Găvanul de Flux la ele.

— Și cum facem asta?

Marce ridică din umeri, ca și cum s-ar fi scuzat.

— Păi, vezi, asta e partea complicată.

— Deci nu *știi*, conchise Cardenia, dându-și seama în timp ce-o spunea că suna aproape ca o acuzație.

Spera ca Marce să nu fi observat. Dar, bineînțeles, el o făcuse:

— Scuze, ce-ai zis?

Cardenia numără până la cinci înainte de a continua.

— Nu, nu te scuza. Sunt, pur și simplu... mda.

— Știu, spuse Marce. Te înțeleg perfect. Crede-mă. Dar nu pot să lucrez la încercarea de a direcționa un găvan de Flux către un anumit punct fără să știu întâi că se *pot* mișca. Ăsta e genul de știință care se face „pas cu pas", îmi pare rău s-o spun.

— Nu-mi place că nu există scurtături, spuse Cardenia.

— Nu există, insistă Marce. Asta dacă nu poți găsi date de la cine-o fi creat Ruptura.

— Ce?

— Ruptura. Știi tu, chestia aia când oamenii care au fost în sistemele Interdependenței înainte de creare au decis să rupă legăturile cu Pământul și cu toți ceilalți.

— Știu ce este, spuse Cardenia.

— OK. Așadar, orice-ar fi făcut, a fost nevoie să înțeleagă extraordinar de bine fizica Fluxului ca să le iasă. De fapt, au declanșat prăbușirea unui curent de Flux, zise Marce strâmbându-se. Făcând asta, au dat naștere repercusiunilor cu care ne confruntăm noi acum. Pentru a face toate *astea*, ar fi trebuit să știe ce făceau mai bine decât știm noi. Mai bine decât știu *eu*, oricum.

— Deci dacă ai avea acces la munca lor, ai putea să ocolești toate chestiile despre care vorbeai.

— Nu știu, recunoscu Marce. Cred că, în orice caz, ar trebui confirmată existența găvanelor în mișcare. Cât despre celelalte.... Depinde, continuă el, ridicând din umeri. În orice caz, am fi mai avansați decât acum. Dar nu există. Mi-ai spus că Jiyi nu a găsit-o.

— Da, spuse Cardenia. Așa e. Dar... dacă Jiyi a *găsit-o*?

— Adică dacă Jiyi ar avea toate datele despre care tocmai vorbeam noi?

— Da.

— Atunci chiar m-aș enerva, spuse Marce, după o clipă. Pentru că ar însemna că *tu* știai că datele există și că nu mi le-ai dat. Adică, practic, mi-am stors creierii încercând să salvez miliarde de oameni de la moarte fiind, mental vorbind, legat cu mâinile la spate.

— Ah, zise Cardenia.

— Deci? *Are* Jiyi datele de la Ruptură?

— Ei bine, spuse Cardenia. Hm...

— Se pare că sunt cel mai groaznic monstru din istorie, îi spuse Cardenia tatălui său.

— Statistic vorbind, acest lucru pare puțin probabil, spuse Attavio al VI-lea.

— Nu fi atât de sigur, continuă Cardenia. Sunt pe cale să ratez salvarea a miliarde de oameni de la o moarte lentă pe măsură ce universul se prăbușește în jurul lor. Nu sunt sigură că se mai compară altcineva cu mine, statistic vorbind.

— Faptul că universul se prăbușește în jurul lor nu este un lucru pe care să-l poți controla, spuse Attavio al VI-lea. Dacă nu reușești să îi salvezi, asta nu înseamnă că-i ucizi.

— Ei bine, există în prezent unele polemici în legătură cu asta.

Cardenia își aminti conversația de la finalul prezentării lui Marce, care degenerase, spre disperarea ei, în prima ceartă adevărată și serioasă pe care o avuseseră de când deveniseră un cuplu. La sfârșit, Marce se scuzase, sub pretextul că voia să lucreze la prezentarea lui, dar de fapt nu mai voia să vorbească cu ea. S-a retras în apartamentul lui din palatul imperial, care era practic o cameră de cămin pentru tinerii birocrați imperiali.

— Ăsta ar fi momentul când ar trebui să mă interesez de evenimentul care a precipitat vizita ta, nu-i așa? întrebă Attavio al VI-lea.

Cardenia mijii ochii la tatăl ei.

— Așa este, dar nu ar trebui s-o spui.

— Voi ține minte pentru data viitoare.

— Nu contează, spuse ea. Oricum, nu cred că tu ești persoana cu care vreau să vorbesc. Îl lăsă să plece pe Attavio al VI-lea și-l chemă pe Jiyi, spunându-i s-o aducă pe Rachela I, primul Împărax al Interdependenței.

În timp ce Attavio dispărea, Cardenia avu senzația aproape tragică de a fi alungat simularea tatălui ei cu aceeași dezinvoltură cu care ar fi concediat oricare altă apariție pe care o întâlnea aici,

în Camera Memoriei. Într-un fel foarte real, simți cum o anumită legătură cu tatăl ei – cu tatăl ei real – se pierduse.

Cardenia s-ar fi gândit mai mult la asta, dar Rachela I apăru în fața ei, așteptând.

— Ai mințit mult, îi spuse Cardenia Rachelei.

Era o mai degrabă afirmație decât o întrebare.

— Oamenii mint mult, răspunse Rachela.

— Da, dar tu ai făcut din minciună o adevărată politică, replică Cardenia. În timpul fondării Interdependenței.

— Da, am mințit, fu de acord Rachela. Dacă, în general, voi fi mințit mai mult sau mai puțin decât alți oameni sau decât împăracșii care mi-au urmat este o întrebare al cărei răspuns ar necesita ceva cercetări. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că am fost undeva pe la mijlocul graficului.

— S-a întors vreodată minciuna împotriva ta?

— Personal sau ca Împărax?

— Oricare. Ambele.

— Bineînțeles, spuse Rachela. Dar și adevărul s-a întors împotriva mea în vremuri când ar fi fost mai generos, mai ușor sau mai bine din punct de vedere politic să mint. Minciunile în sine nu duc la rezultate proaste și nici adevărul nu duce de fiecare dată la rezultate bune. La fel ca în cazul multor lucruri, depinde de context.

— Nu te-a deranjat niciodată să ai o politică atât de... *flexibilă* cu privire la adevăr și la minciună? întrebă Cardenia.

— Nu. Aveam un scop precis, cel de a forma Interdependența, apoi, odată înființată, să o întăresc pentru ca aceasta să supraviețuiască primilor ani. Adevărul, minciuna și tot ce se mai află între ele slujeau acestui scop.

— Scopul scuză mijloacele.

— La momentul respectiv, aș fi spus-o altfel.

— Cum ai fi spus?

— Că scopul era prea important pentru a exclude vreun mijloc anume.

— Este un sofism convenabil, spuse Cardenia.

— Așa este, fu de acord Rachela.

Cardenia își aminti că această versiune a Rachelei nu avea de suportat povara orgoliului și, prin urmare, nu se preocupa de justificarea propriilor sale acțiuni în vreun fel. *Ce plăcut trebuie să fie*, își spuse Cardenia.

— Există vreun motiv pentru care mă întrebi despre adevăr și minciună? întrebă Rachela.

— Am ascuns informații față de cineva, răspunse Cardenia. Date despre Ruptură care i-ar fi putut fi utile. N-a fost deloc încântat de asta. Era amărât că l-am mințit prin faptul că nu i-am spus că Jiyi deține astfel de informații și că nu am vrut să i le împărtășesc.

— Este prerogativa ta, spuse Rachela.

— Pe lângă asta, e și iubitul meu.

— Asta complică lucrurile.

— Da, așa e.

— Ai rezolvat această problemă?

— Nu, spuse Cardenia. I-am cerut scuze lui Marce pentru că l-am mințit și i-am explicat de ce nu i-am spus despre date. Și nu i-am zis din cauză că Ruptura este motivul pentru care suntem în situația în care ne aflăm acum – alegerea pe care savanții și politicienii au făcut-o în urmă cu o mie cinci sute de ani, declanșând Ruptura, a făcut ca prăbușirea Fluxului să fie inevitabilă. Nu suntem suficient de responsabili pentru a folosi aceste date. Eu, cel puțin, nu cred că suntem.

— Și Marce nu a fost de acord.

— A spus că noi nu suntem ca ei. Că suntem mai deștepți de-atât. Și apoi am făcut ceva ce n-ar fi trebuit să fac.

— Ce anume?

— I-am râs în față, spuse Cardenia, uitându-se neputincioasă la Rachela. Nu am *vrut* să fac asta. Pur și simplu așa mi-a venit. Dar nu are dreptate. Fiecare moment al domniei mele ca Împărax mi-a arătat că nu suntem mai buni decât cei care-au trăit acum o mie cinci sute de ani. Și nu suntem mai buni decât erai tu când ai început să formezi Interdependența. Îmi pare rău.

— Nu mă simt jignită, spuse Rachela. Nu am capacitatea de a fi ofensată.

— Ei bine, Marce o are. Și s-a simțit jignit. Apoi s-a supărat că n-am vrut să-i împărtășesc datele despre Ruptură. Și că tot nu vreau.

— Crezi că va face ceva groaznic cu ele.

— Nu. Cardenia clătină din cap. Nu, nu el. Am încredere în Marce. Îmi fac griji în legătură cu toți ceilalți din univers. Odată ce datele devin cunoscute, s-a terminat. Oamenii care le-au folosit înainte aproape că s-au omorât pe ei înșiși și pe toți ceilalți cu ajutorul lor. Și, ca o consecință neintenționată, ne vor ucide și pe noi. Am fost norocoși că informațiile au fost pierdute atât de mult timp. Sunt o adevărată otravă.

— Și nu crezi că Marce ar putea să păstreze acele date pentru el însuși?

— Nu *poate*. E doar el. E imposibil să facă toată treaba asta singur. Dacă aceste date se dovedesc a fi utile în vreun fel, va trebui să le împărtășească cu alți oameni de știință, pentru a le confirma și pentru a le permite să lucreze la anumite secțiuni ale problemei în timp ce el se ocupă de alte lucruri. Deja face asta. Odată ce vor începe să lucreze cu datele, vor vedea implicațiile lor. Nimic nu

rămâne secret, continuă Cardenia, zâmbind. *Tu* ar trebui să știi asta mai bine decât oricine altcineva. L-ai programat pe Jiyi să găsească fiecare secret din Interdependență.

— I-ai explicat toate astea, nu?

— Da. Nu l-am convins. A spus că dacă datele conțin informații utile, iar eu le țin ascunse, dacă n-o să reușim să găsim o cale de a salva oamenii din Interdependență, moartea acestora va fi din vina mea, zise Cardenia, ridicând din umeri. Și nu știu dacă pot spune că se înșală în privința asta. E foarte posibil ca eu să devin cel mai groaznic monstru din istorie. Marce e furios pe mine pentru că l-am mințit. E și mai furios fiindcă nu i-am dat datele.

— Ai recunoscut față de el că l-ai mințit.

— Mi-a scăpat, pur și simplu.

— Probabil că n-ar fi trebuit să faci asta, spuse Rachela, dacă nu voiai să se supere pe tine.

— E cam târziu acum, spuse Cardenia supărată. Speram, într-un fel, că ai trăit o experiență care să mă ajute să rezolv asta. Pentru că, știi tu... Ai știut să minți. Iar eu, evident, chiar *nu* mă pricep s-o fac.

— Vrei să afli ce aș face eu în aceeași situație? întrebă Rachela.

— Da, sigur.

— Probabil că m-aș despărți de această persoană.

— Ce?

— Dacă nu aveai o relație personală cu acest om, atunci nu ți-ai fi făcut griji că se va înfuria sau că va fi supărat pe tine. Tu ești Împăraxul. Nu-ți va fi greu să găsești alți oameni cu care să ai relații personale.

— Bine, în primul rând, din experiența mea, asta nu este deloc adevărat, spuse Cardenia. Și, în al doilea rând, să presupunem pentru o clipă că vreau să păstrez această relație.

— Dacă spui tu.

— Tu te-ai despărți de cineva în felul ăsta?

— *Chiar* am făcut-o, spuse Rachela. De primul meu soț.

— Și nu te-a deranjat?

— Nu. Se purta ca un măgar de ceva timp.

— Ei bine, Marce nu se poartă ca un măgar, spuse Cardenia. Mi-ar plăcea să-l păstrez.

— Dă-i datele.

— Ți-am explicat deja de ce nu i le dau.

— Dă-i-le, zău așa, apoi izolează-i pe cei cu care ar urma să le împărtășească.

— Să-i izolez, spuse Cardenia. Asta pare un fel de-a spune „pune-i în închisoarea științei, ca să nu poată divulga datele".

— Da, ar da naștere și unor implicații secundare, fu de acord Rachela.

— Nu cred că aș putea face asta, spuse Cardenia, apoi se opri.

Rachela așteptă cu răbdare pentru că, fiind o simulare, n-avea motive să facă altceva.

— Jiyi, strigă Cardenia, după o vreme.

Avatarul umanoid apăru lângă Rachela.

— Am înțeles că ai încercat să accesezi computerul de pe *Auvergne*, nava care este în prezent andocată în dana mea.

— Da, spuse Jiyi.

— Și nu ai reușit.

— Până acum, nu.

— Știi și că Tomas Chenevert, persoana artificială care locuiește în computerul navei *Auvergne*, te-a invitat la o discuție.

— Da.

— De ce nu i-ai acceptat oferta?

— Nu sunt programat să accept o astfel de ofertă, spuse Jiyi. Sunt proiectat să interacționez cu împărăcșii din Camera Memoriei și pentru a căuta informații ascunse. În afara unei capacități limitate de a mă adresa personalului de întreținere pentru probleme pe care nu le pot rezolva eu însumi, nu am vreun protocol pentru alte interacțiuni.

Cardenia își îndreptă atenția spre Rachela.

— De ce nu? Tu l-ai programat pe Jiyi. Nu există niciun motiv să îl faci incapabil de a interacționa cu alți oameni.

— Care alți oameni? întrebă Rachela. Camera Memoriei este concepută pentru a fi accesată doar de către Împăraxul în exercițiu.

— Și niciun alt Împărax nu s-a gândit vreodată să-l pună pe Jiyi să i se adreseze altcuiva?

— Toți ceilalți împăracși au acceptat ceea ce Jiyi le-a spus despre rolul său.

— Deci sunt chiar atât de ciudată? spuse Cardenia.

— Nu m-aș fi exprimat chiar așa, dar da.

Cardenia zâmbi, apoi i se adresă lui Jiyi.

— Aș dori să accepți invitația lui Tomas Chenevert de a discuta cu el. M-a informat deja că poate crea un mediu virtual *sandbox*, o zonă de testare controlată în cadrul serverelor sale unde voi doi vă puteți întâlni. Tu nu-i vei putea accesa serverele, iar el nu va putea să le acceseze pe ale tale. Va fi un teren neutru. Fă ce e necesar și întâlniți-vă cât mai curând posibil.

— Da, Majestate, spuse Jiyi și dispăru.

— Care e scopul? întrebă Rachela.

— Marce împărtășește deja informații cu Chenevert, spuse Cardenia. Iar acesta s-a pus la curent cu fizica Fluxului. Dacă mă voi convinge că e de încredere, pot împărtăși date despre Ruptură

cu Marce, cu condiția ca singura persoană cu care să le discute să fie Chenevert. Este o persoană artificială care și-a petrecut ultimii trei sute de ani în izolare. Nu ar fi o cruzime să îl ținem izolat de toți ceilalți. Pentru că deja este.

Cardenia mai rămase câteva clipe în Camera Memoriei, apoi încheie ședința. Marce o aștepta la ieșire.

— Am să-ți spun niște lucruri, zise ea. Sunt importante.

— Pot aștepta, spuse Marce.

Era tras la față și părea mâhnit.

Cardenia se încruntă.

— Ce este?

— S-a întâmplat ceva, zise el. Cu Kiva Lagos.

CAPITOLUL 14

Totul părea să-i surâdă lui Nadashe Nohamapetan. Pentru început, scăpase de niște gunoaie de teapa lui Drusin Wolfe și a Kivei Lagos.

Mai mult de-atât – și ceea ce savura pe moment –, avea o nouă adresă. Scăpase dintre pereții umezi și fetizi ai navei *Iubirea noastră nu a putut dura* și locuia acum pe *Ghetre albe și o groază de dolari*. Aceasta, ca și *Iubirea noastră*, era o navă pentru comerț în interiorul sistemului, dar, spre deosebire de *Iubirea noastră*, puteai să te uiți la *Ghetre albe* fără să ai nevoie de un tratament cu antibiotice.

Ghetre albe fusese închiriată, iar acum, când contractul se încheiase, fusese returnată Casei de Wu pentru a fi recondiționată, urmând să fie închiriată din nou. Pentru că se afla între două contracte, fusese scoasă de pe lista de nave folosite pentru uz comercial, al căror traseu era urmărit. Proster Wu o marcase pentru serviciul personal temporar, un drept de care se bucurau liderii Casei de Wu pentru navele neînchiriate încă. Fusese acostată în complexul personal de docuri al familiei Wu, unde niciun inspector sau evaluator imperial n-ar fi deranjat-o vreodată. Dacă nu era mutată din doc, era practic invizibilă.

Nadashe era încântată. Nava asta era curată și modernă, iar fostul proprietar o configurase pentru a găzdui atât pasageri, cât și marfă, așa că spațiul ei de locuit nu mai era învelit în metal scârțâitor și decolorat, cu pete de mucegai din loc în loc. Proster Wu populase nava cu un echipaj minimal de tehnicieni și servitori, adunați cu toții de pe cinciarul Contesei de Nohamapetan, care se mai afla încă în sistem și care fusese confiscat în momentul arestării ei pentru trădare și asasinat. Nadashe le acceptase loialitatea în calitate de șefă interimară a casei sale, apoi, în stilul consacrat al familiei Nohamapetan, începuse să uite că există, cu excepția cazurilor în care voia ceva anume de la ei.

Însă traiul, chiar și temporar, la mila familiei Wu avea totuși și dezavantaje, așa cum își reaminti Nadashe când Proster Wu tăbărî în apartamentul ei, intrând fără să anunțe și fără să bată măcar la ușă.

— L-ai ucis pe Drusin Wolfe, spuse el.

— Nu eu, răspunse Nadashe pe un ton liniștit.

Trândăvea pe un șezlong, uitându-se la tabletă.

— Am fost aici tot timpul. Am martori.

— Nu poți să te apuci *să-ți ucizi aliații*. Așa încetează să mai fie de partea ta. Ai nevoie de toți aliații. *Noi* avem nevoie de ei.

Nadashe lăsă tableta jos.

— Ei bine, Proster. Există două moduri de a explica exact ce s-a întâmplat cu dragul nostru prieten Drusin Wolfe. Primul este că nu eu am pus să fie ucis. Și, ce să vezi, atunci când acest lucru va fi cercetat de diversele tipuri de forțe de ordine care, inevitabil, vor cerceta aceste lucruri se va descoperi un mesaj din care va reieși că Drusin Wolfe a ademenit-o pe Kiva Lagos în acel parc pentru a o asasina – la urma urmei, ei doi au avut un conflict legat

de afaceri. A dus-o afară, în parc; a pus un asasin oarecare să o împuște în cap; și asta-i tot.

— Cu excepția faptului că Wolfe e mort.

Nadashe ridică din umeri.

— O eroare, la grămadă. Așa se întâmplă când tocmești asasini la preț redus.

— Și te aștepți ca totuși *cineva* pe lumea asta să creadă ce zici.

— Mă aștept ca forțele de ordine să creadă asta, da, spuse Nadashe. Dacă le oferi un răspuns simplu, îl vor accepta de fiecare dată. Este mult mai puțin de muncă, iar cel mai simplu răspuns este, de obicei, cel corect. Urmele sunt acolo. Wolfe a comandat – și se poate verifica – un atac asupra Kivei Lagos. Apoi, din nefericire, s-a băgat în drumul glonțului. Sper că asasinul lui a fost deja plătit. Altfel ar fi cam jenant să se întoarcă după cealaltă jumătate din bani.

Proster Wu nu păru deloc impresionat.

— Ăsta e un mod de a vedea lucrurile. Ai spus că există și altul.

— Celălalt mod de a privi lucrurile este că Drusin Wolfe s-a lăudat în fața Kivei Lagos, amenințând-o că va primi ce merită, ceea ce a făcut-o să afle ce punea el la cale, implicând astfel membrii mai multor case, inclusiv pe mine și *pe tine*, Proster, în această afacere. Kiva Lagos este ultima persoană pe care vrei să o contrazici, pentru că e deșteaptă și-ți dă un pumn în mutră dacă o enervezi. Și asta este exact ceea ce i-a făcut lui Drusin Wolfe. L-a dus fix unde a vrut și l-a făcut să joace cum îi cântă *ea*.

Nadashe se întinse pe șezlongul ei.

— Trebuia să scăpăm de ea, evident. Dar și de el. Pentru a șterge urmele și a se împiedica scurgerile de informații. Dar și ca să le reamintim oamenilor noștri că trebuie să-și păstreze concentrarea. Va fi timp pentru reglările conturilor personale *după* atac.

Ca Împărax, voi *încuraja* toate vendetele lor de doi bani, drept recompensă pentru serviciile lor. Dar asta numai după ce Grayland pleacă și eu mă mut în palatul imperial.

— Prin urmare, vrei să transmiți un mesaj.

— *Eu* nu fac absolut nimic, spuse Nadashe. Așa cum am spus. Dar dacă vreun aliat temător și paranoic învață ceva din asta și se străduiește să nu facă vreo prostie de acum până în momentul loviturii de stat, ar fi un lucru *bun*, nu-i așa? E o lecție ieftină, în orice caz, continuă ea, ridicând din umeri. Casa de Wolfe nu e importantă pentru planurile noastre. E o casă minoră. Iar acum avem avantajul dispariției din peisaj a Kivei Lagos, iar Casa de Nohamapetan e mult mai aproape de a fi din nou controlată de familie, ceea ce va fi mai simplu pentru mine când va veni momentul.

— Și ce vrei să le spun aliaților noștri? Pentru că deja au venit să mi se plângă.

— Spune-le ce vrei. Dar atrage-le atenția că, dacă Drusin Wolfe și-ar fi ținut gura – dacă nu ar fi simțit nevoia să se dea mare în fața cuiva care a descoperit ce pune la cale la fel de ușor cum tu sau eu ne legăm șireturile – nu ar fi fost mort acum. Acest lucru e valabil indiferent ce scenariu crezi că s-a întâmplat în realitate. Ai putea, de asemenea, să le reamintești aliaților noștri că din cauza lăudăroșeniei lui Drusin, Kiva a aflat și despre implicarea lor. Dacă Kiva nu s-ar fi certat cu Grayland, indiscreția lui Drusin ar fi însemnat că în acest moment am fi așteptat cu toții începutul propriilor procese de trădare. Mă rog, *ei* ar fi așteptat. Și tu, Proster.

— Numele meu nu era în niciunul dintre documentele lui Lagos, spuse el.

Nadashe zâmbi.

— Mi se pare adorabil cum îți imaginezi că *aliații* noștri, așa cum îi numești, nu te-ar vinde în clipa în care ar fi prinși.

— Îți înțeleg punctul de vedere.

— Știam că vei înțelege.

— Deci crezi că dezacordul dintre Lagos și Grayland a fost real.

— Nimeni din micul nostru club nu este în închisoare. Ultima razie făcută de Grayland printre trădători nu sugerează că e genul care și-ar pierde timpul și nu i-ar aresta pe toți imediat ce ar afla despre implicarea lor. Iar Kiva este o nemernică, deci nu mi-e greu să cred că *oricine* s-ar sătura repede de ea.

— E un fel de a zice „da", adică.

— E un fel de-a zice „nu-mi mai fac griji din cauza Kivei Lagos", spuse Nadashe.

Își ridică din nou tableta.

— Îmi îndrept atenția spre alte lucruri. Așa-zișii noștri aliați ar trebui să se concentreze și ei pe alte lucruri.

Proster înțelese faptul că tocmai i se ceruse să plece și o lăsă să-și vadă de treabă pe șezlongul ei.

În realitate, Nadashe nu fusese nici pe departe atât de optimistă în legătură cu Kiva Lagos pe cât îi sugerase lui Proster. Nu era convinsă că aceasta nu încercase să facă pe agentul dublu cu Drusin Wolfe; când Wolfe venise la ea cu vestea confrom căreia Kiva voia să se implice în planurile lor, era gata-gata să-l împingă într-o ecluză și să inițieze procedura de deschidere, atât fusese de îngrijorată și de speriată (în sinea ei, fiindcă nu se făcea să-l lase pe unul ca Drusin Wolfe să știe ce gândea de fapt). Fusese nevoie să treacă câteva zile pentru ca oamenii pe care-i tocmise să-i livreze documentele care sugerau că lucrurile stăteau așa cum spusese Kiva: Grayland se săturase să aibă de-a face cu tertipurile Kivei și găsise o cale de a o alunga.

Asta o încântase pe Nadashe, pentru că ajunsese să o deteste pe Kiva Lagos. O *respecta*, se străduia din răsputeri să n-o subestimeze și era conștientă că, deși era un adversar formidabil, așa cum arăta cât se poate de clar numărul mult prea mare de conturi financiare înghețate (care, teoretic, fuseseră ascunse), putea fi și un aliat formidabil, unul care mai avea și informații din interior despre situația imperială.

Dar, una peste alta, Nadashe pur și simplu n-o putea suporta pe Kiva: nu suporta încrederea ei în sine, vulgaritatea ei, atitudinea anarhică de care dădea dovadă din plin și care ascundea o moralitate interioară ciudat de inflexibilă. Pe lângă asta, faptul că Kiva i-o trăsese în timpul facultății fratelui ei, Ghreni, până-l lăsase lat îi provoca greață, deși Ghreni nu fusese niciodată cel mai exigent om în alegerea partenerilor săi. Nadashe și Kiva nu aveau să fie niciodată aliate.

Era păcat, se gândi ea. Atunci când Drusin Wolfe îi dezvăluise gafa pe care-o făcuse și încercarea Kivei de a profita de ea, Nadashe nu pierduse mai mult de o secundă gândindu-se la soarta acestuia. Trebuia să moară; cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar, în ciuda a tot ce se întâmpla, Nadashe a trebuit să-și dea seama cum să procedeze cu Kiva. Căci, oricât de mult o detesta (și, fără îndoială, Kiva simțea același lucru în legătură cu Nadashe), i se părea aproape o pierdere inutilă să aibă aceeași soartă ca Drusin Wolfe. Lui Wolfe n-avea să i se simtă lipsa nici măcar atâta timp cât avusese nevoie să cadă la pământ. Kivei, da. Sau, cel puțin, pentru o perioadă ceva mai lungă de-atât.

Totuși, Nadashe nu avea cum să o lase pe Kiva liberă în lume, fiindcă era un agent al haosului doar prin faptul că exista. Trebuia eliminată de pe tabla de joc. Nadashe scăpase de ea și considera că luase o decizie înțeleaptă

Nadashe se întrebă, nu pentru prima dată, într-un mod abstract, dacă nu cumva era ceva în neregulă cu ea. Dacă cineva i-ar fi înșirat faptele din ultimii ani, ar fi putut crede că fuseseră actele unui sociopat. În fond, ajutase la declanșarea unui război civil; încercase să-l asasineze pe Împărax de două ori, a doua oară omorându-și propriul frate, care devenise o victimă colaterală; participase la o lovitură de stat și instiga o alta; iar în ultimele săptămâni eliminase câțiva nobili. Pe hârtie, acestea nu erau faptele unei ființe bune sau morale.

Pe Nadashe nu o interesa să fie de treabă. Bunătatea era pentru alții – pentru oamenii care nu aveau putere sau un plan pentru a pune mâna pe ea. Nadashe nu-și amintea să fi fost vreodată „drăguță" în sensul general al termenului. Politicoasă? Cu siguranță. Respectuoasă? Când era cazul sau când era necesar. Drăguță? Nu. Ar fi fost ca o abdicare. Ca o recunoaștere a înfrângerii. Ca și cum ar fi fost o subordonată, nu o șefă sau, cel puțin, o egală.

Poate că, dacă ai fi fost drăguță, ai fi fost deja căsătorită cu un Împărax și toate astea nu ar mai fi fost necesare, îi spunea un glas din mintea ei, unul care suna aproape exact cu cel al mamei ei. Nadashe fusese viitoarea logodnică a lui Rennered Wu, Prințul moștenitor al Interdependenței – până când n-a mai fost, pentru că se dovedise că Rennered nu-și dorea atât de mult o parteneră, ci, mai curând, un preș supus. Un preș drăguț și ascultător. Nadashe era dispusă să facă față multor lucruri pentru a fi consoartă imperială, dar nu așa ceva. Și iată că se ajunsese aici. Poate că mamei ei nu-i plăcea asta, dar, în fond, mama ei fusese cea care îl ucisese pe Rennered sabotându-i mașina de curse și cea care a încercat apoi să detroneze actualul Împărax. Așa că poate nu era cea mai potrivită ființă care să dea lecții despre a fi *drăguță*.

Prin urmare, „drăguț" nu exista în vocabularul personal al lui Nadashe. Dar „moral" exista. Nadashe era conștientă de faptul că uciderea oamenilor și instigarea loviturilor de stat nu erau caracteristicile obișnuite ale unei ființe morale, cel puțin nu luate individual. Dar ea credea cu tărie că exista un context pentru faptele ei. Primul era contextul familiei Nohamapetan, care era, obiectiv vorbind, o familie superioară – nu într-un mod eugenic ridicol, ci prin influența și importanța consecventă a familiei și a casei sale, mergând până în zilele de început ale Interdependenței, când Nohamapetanii fuseseră printre primii care s-au aliniat cu cei din familia Wu.

Familia Wu și, în special, linia imperială o luase de mai multe ori pe căi greșite – de fapt, chiar asta era problema cu actualul Împărax, care, dacă nu s-ar fi întâmplat un accident (mă rog, „accident"), ar fi fost, în cel mai bun caz, un cadru universitar mediocru într-un sistem îndepărtat, la mare distanță de cercurile puterii. Acesta a fost și motivul pentru care Proster Wu era de acord s-o așeze pe Nadashe pe tron. Știa că era timpul ca acolo să se afle cineva care să aibă curajul de a face lucrurile dificile și că nimeni din familia Wu, nici măcar el, nu era gata să facă pasul în față pentru asta. Ca parte a târgului, Nadashe promisese că se va căsători cu un Wu și că moștenitorul ei avea să poarte acest nume de familie atunci când totul avea să se aranjeze și urma să existe un nou imperiu cu sediul în sistemul de la Capăt.

Și cine știe? se gândi Nadashe. S-ar putea chiar să facă asta.

Dincolo de familia Nohamapetan în sine, mai era chestiunea Interdependenței și ceea ce reprezenta ea cu adevărat. Grayland, care își trăise întreaga viață în afara nobilimii și a breslelor, credea că Interdependența consta în oamenii săi, în toți oamenii săi, un lucru multicelular, cu miliarde de celule indispensabile,

iar niciuna nu ar fi supraviețuit fără toate celelalte. Această idee era ridicolă și, de asemenea, zadarnică. Nu exista nicio modalitate de a salva fiecare celulă din acel uriaș organism și era o pierdere de timp să încerci.

Cineva trebuia să fie dispus să sacrifice corpul pentru a salva ceea ce era important: mintea și inima Interdependenței, nobilimea și monopolurile lor, precum și breslele care apăruseră pentru a le servi pe ambele. Simpla existență a Interdependenței se datora faptului că fusese creată astfel de către familia Wu, familia Nohamapetan și de alte familii nobiliare. Câtă vreme acestea aveau să existe, *ideea* Interdependenței și structura acesteia aveau să supraviețuiască și, în timp, să prospere în noua ei casă de la Capăt.

Asta era important. Nadashe înțelegea, în mare parte tot în mod abstract, că miliardele de oameni care ar fi murit odată cu prăbușirea Fluxului nu ar fi fost impresionate de raționamentul ei și de hotărârea sa de a se concentra asupra nobilimii, a breslelor și a capitalului. Dar adevărul era că ei *oricum* aveau să moară. Nu exista nicio modalitate de a-i salva pe toți. Nu putea fi salvată decât o mică parte din ei. Nadashe nu vedea de ce și-ar fi pierdut timpul făcându-și griji pentru aceștia.

Nobilii reprezentau un număr mult mai mic de oameni cu care să se lupte. Erau cei care înțelegeau valoarea propriei salvări.

Ei dețineau majoritatea capitalului. Și mai înțelegeau și problemele de *Realpolitik* cu care se confruntau: faptul că majoritatea oamenilor din Interdependență urmau să moară, dar nobilii nu, cât timp erau dispuși să le plătească Nohamapetanilor pentru accesul la Capăt. Era pur și simplu costul afacerilor în noua paradigmă.

Și, făcând asta, salvau Interdependența. Nadashe avea să salveze Interdependența.

În cele din urmă, asta era acțiunea cu cel mai înalt grad de moralitate.

Iar dacă, în acest timp, Nadashe însăși era nevoită să facă unele lucruri discutabile? Ei bine... Și asta făcea parte din costul afacerilor în noua paradigmă.

Așa că nu, se gândi ea. Nu era nimic în neregulă cu ea, absolut nimic. Era puternică, morală și curajoasă într-o manieră pe care istoria avea s-o înțeleagă. În mod cât se poate de serios, Nadashe nu vedea vreo diferență între ea și Rachela I, primul Împărax al Interdependenței. Dacă îndepărtai mitul fondării Bisericii Interdependenței și poveștile diferiților istorici lingușitori, vedeai o femeie care făcuse alegeri dificile pentru binele întregii societăți. Pentru că acele alegeri trebuiau făcute. Nu ar fi existat o Interdependență fără ele sau fără Rachela I.

Prin minte îi trecu gândul fugar că, atunci când avea să devină Împărax, numele ei imperial ar fi trebuit să fie tot Rachela, pentru a face foarte clară această legătură. Respinse ideea aproape la fel de repede. Ar fi fost prea evident și, având o nouă casă pentru Interdependență, la Capăt, era logic să nu se uite în trecut.

„Împăraxul Nadashe I" avea să fie de ajuns. Da, totul îi mergea bine lui Nadashe Nohamapetan.

Auzi un ping! venind dinspre tabletă, semnalând că unul dintre angajați îi cerea permisiunea să intre în apartamentul ei. Îl lăsă să intre.

— Contesa Rafellya Maisen-Persaud din Casa de Persaud dorește să vă vadă, doamnă.

— Perfect, spuse Nadashe. Pregătiți un serviciu de ceai, apoi poftiți-o înăuntru.

CAPITOLUL 15

— În regulă, prima întrebare. Unde dracu' sunt?

Persoana căreia i se adresă Kiva Lagos stătea la un birou mic dintr-o cameră la fel de mică, părând amuzată.

— Am crezut că prima ta întrebare ar putea fi cine dracu' sunt eu.

— În regulă, bine. Cine naiba ești?

— Numele meu este Căpitanul Robinette.

— Bună, Căpitane Robinette. Încântată. Unde dracu' mă aflu?

Căpitanul Robinette se uită la cei doi membri ai echipajului care o însoțiseră pe Kiva Lagos în cabina sa.

— Așteptați afară, spuse el. Închideți ușa. Dacă auziți altceva în afară de voci ceva mai ridicate, intrați și bateți-o până își pierde cunoștința.

Cei doi plecară.

Kiva nu păru impresionată.

— Nu o să zici nici pâs dacă te strâng de gât, spuse ea.

— Îmi asum riscul. O să faci zgomot până ajungi la birou.

— Și încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde dracu' mă aflu?

— Înainte de a-ți răspunde, spune-mi, te rog, ce-ți amintești din ce s-a întâmplat înainte să ajungi aici.

— Futu-i, îți bați joc de mine?

— Fă-mi pe plac, te rog.

— Înainte să mă trezesc aici, ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că am fost împușcată drept în față. Când m-am trezit aici, eram într-o cameră de mărimea unui dulap de mături, în care am stat preț de patru zile blestemate, fără altceva care să-mi țină companie în afară de o cutie cu batoane proteice și o toaletă chimică. Apropo, în chestia aia e o mizerie nenorocită.

— După patru zile, e și normal. Continuă.

Kiva făcu semn în spatele ei.

— Apoi ușa celulei mele a fost descuiată, iar amicii tăi, Tăntălăul și Gogomanul, mi-au spus să vin cu ei. Apoi am ajuns aici. Sfârșit. Unde dracu' sunt?

Privirea amuzată de pe fața lui Robinette nu se schimbase în mod vizibil de când intrase Kiva în cameră, ceea ce o enerva.

— Ești pe cargobotul *Iubirea noastră nu a putut dura*, îi răspunse el. Care, continuă el, uitându-se la ceas, cu patruzeci și cinci de minute în urmă a intrat în curentul de Flux cu destinația Sistemul Bremen, o călătorie care ne va lua cincisprezece zile și patru ore - mai mult sau mai puțin. În ultimele patru zile am accelerat spre curentul de Flux. Am primit instrucțiuni să nu-ți dau voie să ieși din cabina ta în timpul celor patru zile. Angajatorul meu a fost foarte clar. De aici și batoanele proteice și toaleta chimică. Presupun că ți-ai dat seama că era apă în lavoar.

— Avea gust de rahat.

— Da, ei bine, de vreme ce apa este reciclată, s-ar putea să fie așa. Este potabilă, dar la limită.

— Du-te dracului!

— Angajatorul meu a menționat că ai putea fi ostilă, observă Robinette.

— Nu știi ce înseamnă să fiu ostilă, replică Kiva.

— Presupun că ostilă ar însemna să vii la birou și să mă sugrumi.

— Pentru început.

— Mi se pare corect, spuse Robinette amabil, apoi cotrobăi în birou și scoase un pistol, îndreptându-l spre Kiva, cu degetul sprijinit ușor pe trăgaci. Ăsta ar trebui să mențină o atmosferă civilizată.

— Du-te dracului!

— Mă rog, cât se poate de civilizată.

— De ce naiba mergem la Bremen?

— Pentru că luna viitoare este Oktoberfest și n-am fost niciodată.

— Am pus o întrebare serioasă.

— Și eu ți-am dat un răspuns serios. Persoana care m-a angajat mi-a cerut foarte clar să fii escortată în afara sistemului Centrului, dar nu i-a păsat prea tare unde anume. Am sugerat Sistemul Bremen pentru că este un salt relativ scurt în Flux, curenții de Flux spre și dinspre Centrul Comercial sunt stabili pentru o vreme și pentru că Oktoberfest sună distractiv. Se pare că își are originea în vremurile pământene. Eu n-am fost niciodată. Și atunci, de ce nu? Și angajatorul meu a fost de acord cu asta, așa că iată cum am ajuns aici.

— Lasă-mă să ghicesc cine este nenorocita de angajatoare misterioasă.

— Nu trebuie să ghicești, spuse Robinette. Este Nadashe Nohamapetan. Aceeași persoană care a ordonat să fii împușcată în față cu alice paralizante. Apropo, cum te simți?

— Cum naiba crezi că mă simt? spuse Kiva. Ca și cum aș fi fost împușcată în față cu o grămadă de pietre!

Robinette dădu din cap.

— Pe lângă asta, arăți groaznic. Sunt o grămadă de mici înțepături de ace unde ți-au intrat alicele în cap și în gât.

— Mulțumesc, dobitocule.

— Vestea bună e că se vor vindeca destul de repede. Aproape sigur o să treacă până când o să ajungem la Bremen.

— Şi apoi ce-o să se-ntâmple?

— Cum am spus: Oktoberfest.

— Vreau să spun ce se întâmplă cu *mine*, nenorocit extraordinar de imbecil ce eşti.

— Asta nu s-a hotărât încă. Mi s-a spus că odată ce ajungem la Bremen voi primi instrucţiuni suplimentare. Trebuie să aşteptăm două luni. Dacă până atunci nu vor sosi instrucţiunile suplimentare, se presupune că trebuie să te arunc afară printr-o cameră de depresurizare. Avem trei. Poţi alege.

— Nu înţeleg, spuse Kiva. De ce m-ar ţine în viaţă doar ca să mă arunce de pe o afurisită de cameră de depresurizare?

— Ar trebui să o întrebi pe ea.

— În mod cât se poate de inconvenabil, este absentă în acest moment, scul㠎nfumurată!

— Ei bine, dacă las arma asta jos, promiţi să nu mă ataci? Peste birou?

— Nu promit nimic.

— Îmi asum riscul. Te rog să reţii că pistolul are cheie cu amprenta mea, aşa că, şi dacă mi-l iei, nu o să te ajute cu absolut nimic.

— Aş putea să te omor în bătaie cu el.

— Atunci o să-l pun pur şi simplu la loc în birou, spuse Robinette, ceea ce şi făcu, scoţând din acelaşi loc un plic pe care i-l înmână Kivei. Este de la angajatoarea mea. Mi-a cerut în mod specific să ţi-l dau imediat ce vei fi eliberată din captivitate.

Kiva se uită la plic.

— Ah, Doamne! Jubilează în scris.

— Tot ce este posibil, fu de acord Robinette. Dacă nu te deranjează, continuă el arătând spre scrisoare, după ce citești chestia aia, aș vrea să știu ce-a spus.

— De ce te interesează?

— Sunt curios, asta-i tot. A fost pasageră pe această navă timp de câteva luni, să știi. De când mama ei și ceilalți au fost arestați pentru trădare și până nu cu mult timp în urmă. Înțeleg că a făcut un schimb favorabil în ceea ce privește cazarea. Asta e, nu cred că pot s-o învinovățesc.

— Da, nava asta e o groapă cu rahat, din câte am văzut, spuse Kiva.

— Tot ce se poate, dar în ceea ce privește situația dumneavoastră, Lady Kiva, e mai bine să fiți în interiorul ei, nu în exterior.

— Ai dreptate, recunoscu Kiva. Așadar, Nadashe nu a fost prea populară pe nava ta, dacă înțeleg eu bine.

— Cred că eufemismul politicos este „își vedea de treaba ei".

— Atunci de ce naiba-i faci munca murdară?

— Pentru un motiv cât se poate de evident, Lady Kiva. Mă plătește foarte, foarte bine.

— Te pot plăti mai mult decât ea, spuse Kiva.

— Așa o fi, teoretic. Dar, practic vorbind, te afli pe această navă și nu ai acces la fonduri, în timp ce Nadashe Nohamapetan mi-a plătit deja jumătate din suma totală în avans, ceea ce reprezintă, în sine, mai mult decât am câștigat în ultimii doi ani. Așa că banii tăi – dacă i-ai fi avut la tine, ceea ce nu e cazul – sunt absolut inutili aici. Îmi pare rău.

— Greșești.

— Posibil, dar mă îndoiesc. Am auzit de Nadashe Nohamapetan cu mult înainte de a avea vreun motiv s-o întâlnesc. M-a impresionat faptul că e incredibil de hotărâtă și pare genul de persoană cu

care nu e absolut deloc cazul să te pui rău. Așa că am de gând să-i iau banii și să profit de partea ei bună, dacă nu te deranjează.

Kiva pufni. Căpitanul Robinette consideră asta un gest de aprobare și continuă:

— Între timp, ai două opțiuni, Lady Kiva. Prima este să alegi să te comporți cum trebuie, ceea ce înseamnă să rămâi în zonele în care îți spun eu să stai și să te ferești din calea celor care se ocupă cu ghidarea navei și să nu zădărnicești îndeplinirea responsabilităților echipajului. În acest caz, ți se va permite libertatea de mișcare și acces la o tabletă, pentru divertisment. *Iubirea noastră* nu este un vas de croazieră și nu sunt prea multe de făcut, iar toată lumea știe de ce te afli aici, așa că nu vor fi dispuși să te servească. Dar e mai bine decât cealaltă variantă.

— Care ar fi?

— Să-mi faci probleme, Lady Kiva. Caz în care te închid înapoi în dulapul cu mături cu niște batoane proteice și toaleta aia chimică, iar tu o să poți număra niturile din perete. Și, dacă o să fii deosebit de enervantă, s-ar putea să te arunc afară printr-o cameră de depresurizare fără să mai aștept permisiune.

— Lui Nadashe nu i-ar plăcea asta, spuse Kiva. Nu te plătește să iei decizii.

— Așa e. Sunt banii ei. Dar asta este blestemata mea de navă, Lady Kiva. Scuze pentru limbaj. Deci, ce alegere vei face?

— O să fiu cuminte.

— Asta voiam să aud, spuse Robinette, apoi își băgă din nou mâna în birou și scoase o tabletă, pe care i-o înmână. Pe asta o pot folosi oaspeții. Include informații despre navă și despre serviciile pe care le poate oferi echipajul. Ai acces la doctorul navei și îți recomand să profiți de asta, iar dacă vorbești cu comisarul

de bord, îți putem face rost de niște haine în plus. Acelea ți le fac cadou. Să zicem că reprezintă un gest de bunăvoință.

— Mulțumesc, spuse Kiva, sarcastică.

— Cu plăcere, spuse Robinette, deloc sarcastic. La bord sunt doi lucrători sexuali, dar reprezintă o valoare adăugată pentru echipaj, iar tu nu ai bani, așa că poate ar trebui să-i ignori. Dar poți să ți-o tragi cu orice alt membru al echipajului dorești în timpul tău liber, cât timp nu deranjezi îndeplinirea îndatoririlor navei sau, în general, liniștea acesteia.

— Nu pot să zic că am chef.

— Mai sunt două săptămâni până la Bremen. S-ar putea să te răzgândești. În orice caz, uite tableta ta și scrisoarea, iar acum știi unde te afli și de ce. Mai ai și alte întrebări în acest moment?

— Nu pentru tine, spuse Kiva.

— Atunci poți pleca. Fie Tăntălăul, fie Gogomanul, cum le spui tu, te va escorta înapoi în cabina ta. Și... Lady Kiva, dacă îmi permiteți o sugestie.

— Ce sugestie?

— Poate ai observat că am fost tolerant cu amenințările și atitudinea ta în mica noastră discuție de astăzi, spuse Robinette. Asta pentru că o găsesc ciudat de fermecătoare și pentru că știu că oricine stă într-o gaură timp de patru zile devine irascibil. Nu-ți recomand să continui cu atitudinea asta față de mine de-acum înainte, mai ales în fața echipajului meu. O fi *Iubirea noastră* o groapă cu rahat, așa cum o descrii, dar e o groapă cu rahat care are nevoie de o disciplină strictă, iar eu nu pot și nu voi tolera nimic care să strice asta. Ne-am înțeles?

— Fie.

— Bine. De asemenea, îți sugerez cu tărie să nu testezi această atitudine nici cu echipajul.

— De ce? Pentru că ar fi răutăcios?

— Nu, pentru că o să-ți înfigă un cuțit de unt în gât.

— Credeam că ai spus că păstrezi o disciplină strictă pe navă.

— Am spus că nava *are nevoie* de o disciplină strictă. N-am spus că dacă *testezi* teoria asta nu te trezești moartă.

Scrisoarea lui Nadashe era, desigur, al dracului de iritantă. Suna cam așa:

Kiva,

Pentru că știu că te întrebi, iată de ce te-am lăsat să trăiești:

1. *Pentru că mă amuză să te știu în viață pe nava aia îngrozitoare.*
2. *Deoarece voi avea nevoie de tine ca să accesez unele dintre conturile încă înghețate.*
3. *Pentru că, dacă te las să trăiești, asta o va ține pe mama ta și Casa de Lagos sub control. Arta fină a lăudării de ostatici are anumite avantaje.*

Ar trebui să notez că un ultim motiv e unul pe care-l păstrez secret deocamdată. Cât privește restul lumii, toți știu că ai fost ucisă împreună cu Drusin Wolfe. După ce asasinul meu l-a ucis pe Wolfe și te-a imobilizat, echipajul meu de ambulanță a ajuns primul la locul crimei și te-a luat de acolo. Regret să-ți spun că ai murit pe drumul spre spital, iar corpul tău a fost trimis imediat într-un sicriu închis înapoi la Ikoyi. I-am înscenat toate astea lui Wolfe; el a fost ucis de propriii săi asasini neglijenți. E greu să găsești meseriași buni.

— Ah, nenorocită meschină ce ești! spuse Kiva cu voce tare, în timp ce citea ultima parte. Tu chiar te crezi deșteaptă.

Te las în viață deocamdată, dar este evident că nu poți merge la Capăt. Așa că acum ești în drum spre Bremen. Cred că știi ce am în plan. Am motive să cred că se va întâmpla în curând. Dacă voi reuși, atunci este posibil să te chem înapoi, pentru a-mi recupera averea și pentru a discuta cu tine, în calitate de negociator principal al familiei tale, despre poziția Casei de Lagos în noul regim. La urma urmei, ai fost atât de grijulie cu Casa de Nohamapetan cât timp ai avut privilegiul de a-i proteja interesele. Aștept cu nerăbdare ca un Nohamapetan să-ți întoarcă favorul.

Dacă nu voi avea succes, atunci regret să spun că probabil n-o să mai fiu în măsură să le trimit instrucțiuni suplimentare Căpitanului Robinette și echipajului său în ceea ce te privește. Sunt sigură că ți-a spus deja ce presupune asta.

Și, înainte să-i sugerezi că eșecul meu ar însemna ca el să nu mai primească restul sumei care i se cuvine, ar trebui să afli că acesta există deja într-un cont de garanție la Hubfall, lucru pe care el îl știe. Îmi pare rău să te dezamăgesc. Mă tem că nu mai am altceva de spus, în afară de faptul că ar trebui să-mi urezi noroc. Viața ta depinde de succesul meu.

Distracție plăcută la Oktoberfest!
NN

Kiva citi scrisoarea, o mai citi o dată, și înc-o dată, o mai citi și a patra oară, ca să fie sigură, apoi o rupse bucăți-bucățele, se duse la toaleta echipajului, aflată pe același coridor cu dulapul ei de mături, aruncă bucățelele rupte în closet, își dădu jos pantalonii,

se aşează şi urină pe ele. Această acţiune nu schimbă ideea generală a situaţiei în care se afla, dar o făcu să se simtă mai bine.

Odată îndeplinit acest lucru, Kiva se întoarse în dulapul cu mături şi reflectă asupra poziţiei ei, la avantajele şi la atuurile pe care le avea în acest moment.

Avantaje: era în viaţă, futu-i, ceea ce, sincer, o surprinsese oarecum, după ce fusese împuşcată drept în faţă. Căpitanul avusese dreptate când spusese că nu arăta prea grozav pe moment – faţa ei era plină de vânătăi şi de leziuni acolo unde bucăţelele de praf de puşcă încărcate cu droguri îi pătrunseseră în piele, ca substanţele să fie absorbite –, dar nu era ceva care să o îngrijoreze. Chestiile astea nu aveau să o încetinească deloc.

Atuuri: creierul ei. Corpul ei. Nu faţa ei, mă rog – vezi mai sus apropo de vânătăi şi ciupituri –, dar tot ce era înăuntru şi afară funcţiona la putere maximă. Pe lângă asta se mai adăuga şi starea ei actuală, adică faptul că era *al dracu'* de supărată.

Şi nu doar al dracu' de supărată pe Nadashe Nohamapetan, ca să fie clar, cu toate că era, într-adevăr şi pe bună dreptate, al dracu' de supărată pe ea. Nadashe o împuşcase în faţă, o răpise şi o băgase într-o navă spaţială în care sigur avea să se îmbolnăvească de tetanos. Femeia aia avea nevoie de o schimbare de atitudine, iar Kiva îşi dorea foarte mult să fie cea care să i-o ofere.

Însă persoana pe care Kiva era cel mai supărată era ea însăşi. Senia avusese dreptate: Nadashe o găsise pe Kiva exact acolo unde n-o căutase. Kiva mersese la întâlnirea cu Drusin Wolfe convinsă că era stăpână pe situaţie şi că Wolfe şi Nadashe aveau să-i cadă în plasă exact aşa cum plănuise. Fusese prea încrezătoare şi prea puţin pregătită, aşa că sfârşise prin a fi împuşcată în faţă, trezindu-se la cheremul unei nenorocite din Casa de Nohamapetan.

Kiva se opri o clipă și se gândi la Senia, care aproape sigur credea că e moartă și care trebuia să îndure o astfel de veste. Kiva simți un junghi, ceva ce nu era pe deplin sigură că mai simțise vreodată înainte – durere, dar nu ca atunci când murea cineva (în cazul de față, moarta ar fi fost ea, și nu era), ci pentru cei vii, care trebuiau să se confrunte cu propria lor durere gândindu-se la cei morți. Nu era corect ca Senia să trebuiască să suporte această durere și, deși Kiva nu fusese niciodată genul care să se amăgească cu gândul că lumea ar fi măcar un pic corectă, asta i se părea ca o senzație aparte de depășire a limitelor, ceva special, pentru care trebuia s-o facă pe Nadashe să plătească.

Așa că, da. Kiva era foarte supărată. Supărată pe Nadashe. Supărată pe ea însăși. Supărată din pricina Seniei. Și era supărată că se afla pe o navă care părea să fie făcută în mare parte din rugină și spermă, rostogolindu-se spre *Oktoberfest*, ce naiba o mai fi fost și aia.

Kiva o dăduse în bară. Era timpul să se răzbune.

Avea la dispoziție cinsprezece zile și ceva mai puțin de două ore ca s-o facă.

Așa că se puse pe treabă.

CAPITOLUL 16

Marce Claremont nu se considera un om predispus la fluctuații emoționale, dar trebuia să recunoască faptul că ultimele câteva zile îl dăduseră cu adevărat peste cap.

În primul rând, își dăduse seama de un lucru: Cardenia – femeia de care da, chiar era profund îndrăgostit, în ciuda imposibilului fapt că era și Grayland a II-a, Împăraxul Interdependenței – îl mințise. Și nu fusese o minciună oarecare, cum ar fi, de pildă, că îi place cum îi face masaj la picioare, ori una mai importantă, cum ar fi fost să-l înșele cu un alt membru al curții sale pentru că ea e Împăraxul și nimeni nu și-ar fi permis s-o oprească. Îl mințise în cel mai serios mod posibil, încredințându-i o sarcină imposibilă, una de care depindeau miliarde de vieți, o sarcină al cărei eșec l-ar fi scufundat pentru totdeauna în noroi, ascunzându-i apoi informația pe care ar fi putut-o folosi pentru a rezolva această sarcină imposibilă.

Lui Marce îi era greu chiar și acum să exprime atât furia, cât și dezamăgirea absolut zdrobitoare pe care le simțise când își dăduse seama ce făcuse Cardenia, cât și motivul aproape insultător pe care ea-l invocase pentru a se justifica. A-i cere lui Marce să găsească o modalitate de a folosi curenții de Flux evanescenți

pentru a salva miliarde de oameni, fără să-i ofere cunoașterea extrem de avansată care fusese folosită pentru a crea Ruptura era ca și cum i-ai cere cuiva să vindece o boală extrem de contagioasă fără să-i spui despre teoria germenilor, deși ai la îndemână toate datele despre ea.

Cardenia precizase că ultima dată când oamenii posedaseră acest set anume de cunoștințe fuseseră aproape de pragul extincției și, în cele din urmă, ajunseseră în situația în care se aflau acum. Lui Marce îi fusese imposibil să susțină contrariul, dar argumentase că asta se întâmplase atunci, iar circumstanțele de acum erau diferite și că nimeni dintre cei care ar lucra astăzi cu acele date n-ar fi atât de imbecil încât să le folosească pentru aceleași scopuri. În acel moment Cardenia i-a râs în față, iar ceva din iubirea lui pentru ea s-a frânt instantaneu.

Cei doi se certaseră serios, iar Marce spusese câteva lucruri destul de greu de iertat înainte de a se retrage îmbufnat, trântind ușa, în apartamentul său de burlac care avea cam jumătate din dimensiunea băii personale a Cardeniei. Fiersese acolo o vreme, în timp ce Cardenia se dusese să-și împărtășească gândurile cu strămoșii ei sau cum voia ea să numească ce făcea în Camera Memoriei. Marce intenționase să se apuce de treabă, dar, în schimb, se apucă să treacă în revistă detaliile certei lor, reluându-le ca într-o buclă, acordând o atenție deosebită faptului că femeia iubită îi râsese în nas.

Se aștepta să devină din ce în ce mai furios pe măsură ce relua tot mai des momentul în minte. Dar, în realitate, cu cât îl retrăia mai des, cu atât devenea mai trist și mai deprimat. Îi luă o bună bucată de timp să își dea seama de ce: nu era vorba că se înșelase, ci de faptul că nici Cardenia nu o făcuse, iar ea probabil se înșela mult mai puțin decât el. El era om de știință și, sincer vorbind, nu era cel mai bun observator al naturii umane. El n-ar fi abuzat

niciodată de datele Rupturii în felul acela și nu putea să-și imagineze cum vreunul dintre oamenii de știință cu care lucra ar fi făcut-o. Erau prea ocupați să salveze universul, la urma urmei.

Dar în acel moment uitase că iubita lui, Cardenia, era în același timp Grayland și uitase lucrurile cu care trebuia să se confrunte zi de zi în această ipostază: cu oportunismul agresiv și cu manevrele politice ale lumii în care locuia; cu oamenii care voiau ceva de la ea sau care ar fi fost fericiți să ia ceva de la ea; cu realitatea deprimantă de a ști că există oameni – și nu doar atât, ci și comploturi – care n-ar fi ezitat nici măcar o clipă să o ucidă pe Grayland pentru a o elimina din calea propriilor lor scopuri egoiste.

Cardenia – iubita lui Marce, femeia pe care știa că o iubește – era dulce, amabilă, neîndemânatică și puțin cam... fraieră. Grayland a II-a, Împăraxul Interdependenței, nu-și putea permite să fie în niciunul dintre aceste feluri. Iar ele două erau aceeași persoană. Când îi spusese cuvintele sale naive Cardeniei, cea care râsese de el fusese Grayland. Pentru că Grayland știa mai bine.

Această revelație despre natura disputei lor nu-l făcu pe Marce să se simtă mai bine; ba chiar îl făcu să se simtă mult mai rău. Îndeajuns de rău încât să știe că trebuie să se ducă la Cardenia și să-și ceară scuze, indiferent cât de supărat era că nu voise să-i dea datele despre Ruptură.

Odată luată această hotărâre, Marce își stropi fața cu apă și se pregăti să se întoarcă la Cardenia pentru a se târî în genunchi în fața ei, când primi telefonul de la Senia Fundapellonan despre Kiva Lagos, care fusese ucisă în parcul Attavio al VI-lea. Marce primi vestea ca pe un pumn în stomac. Nu o văzuse prea des pe Kiva de când ajunsese la Centrul Comercial și începuse o relație cu Cardenia, iar Kiva fusese destul de ocupată pe cont propriu cu gestionarea afacerilor Casei Nohamapetan și, recent, cu noua ei

relație cu Senia. Dar Marce își amintea cu plăcere de călătoriile lor la Centrul Comercial și de timpul petrecut împreună și apreciase faptul că era o aliată solidă pentru Grayland într-o perioadă în care aceasta avea mare nevoie de aliați.

Senia îl sunase pe Marce pentru că știa că el reprezenta clar cel mai rapid mod de a transmite vestea către Cardenia; e drept, vestea ar fi ajuns în cele din urmă la ea, dar ar fi trebuit să treacă prin mai multe canale. Marce își exprimă condoleanțele pentru pierderea suferită de Senia, apoi străbătu uriașul palat și ajunse la apartamentele Cardeniei chiar în momentul în care aceasta ieșea din Camera Memoriei.

Îi povesti despre Kiva Lagos. După ce se opriră amândoi din plâns, ea îi spuse că-i va da informațiile despre Ruptură.

— Sincer, nici nu mă pot gândi acum la asta, fu tot ce izbuti să-i răspundă Marce.

Cadavrul Kivei Lagos fusese identificat pe baza amprentelor digitale și a ADN-ului. După ce moartea a fost confirmată de cei de la spital, corpul ei a fost depus la temperaturi scăzute într-un sicriu etanș și expediat cu următorul zbor disponibil spre sistemul Ikoyi, în conformitate cu instrucțiunile legale pe care le lăsase ea în scris. Nici măcar Senia nu reușise să ajungă la spital înainte ca trupul să fie închis; avusese la dispoziție trei minute să stea în fața sicriului înainte ca acesta să fie expediat rapid pe nava *Asta e doar părerea dumneavoastră, domnule*, care urma să plece.

Printr-o ironie tristă, *Asta e doar părerea dumneavoastră, domnule* intrase în găvanul de Flux spre Ikoyi doar cu o oră și ceva mai târziu după sosirea la Centrul Comercial a navei *Nehotărârea asta mă irită*, având-o la bord pe Contesa Huma Lagos, mama Kivei și șefa Casei de Lagos, venită pentru o întâlnire cu diverșii directorii de sistem ai casei. Grayland îi ceruse lui Marce s-o reprezinte în

fața Contesei de Lagos pentru a-i transmite condoleanțele personale și pentru a o asigura că povestea căderii în dizgrație publică a fiicei ei în fața Împăraxului e o simplă făcătură.

Contesa de Lagos nu doar că nu se arătă deloc îngrijorată în legătură cu povestea căderii în dizgrație a fiicei ei, dar nu părea nici extrem de preocupată de faptul că aceasta era moartă.

— Ați văzut cadavrul? îl întrebă ea pe Marce în biroul fiicei sale de la Casa Breslelor, când acesta veni să-i prezinte condoleanțele Împăraxului.

— Cadavrul a fost identificat în două moduri, spuse Marce.

— Nu asta am întrebat, spuse Contesa de Lagos.

— N-am văzut eu însumi cadavrul.

— Nici domnișoara Fundapellonan nu l-a văzut. Mi-a spus că trupul a fost pus într-un sicriu etanș înainte ca ea să ajungă acolo. Și nimeni dintre angajații Kivei de aici, de la Casa Breslelor nu l-a văzut ca să-l identifice. Nici la Casa de Nohamapetan, nici la Casa de Lagos. Singurele persoane care au văzut-o au fost paramedicii care au dus trupul la spital și medicii de acolo care au declarat-o moartă. Și niciunul nu o cunoaște.

— Au fost amprentele digitale și ADN-ul, remarcă Marce.

Contesa de Lagos îi aruncă lui Marce o privire îngăduitoare.

— Lord Marce, aduceți-mi aminte. Sunteți tânărul simpatic pe care l-a folosit fiica mea ca jucărie sexuală în timpul călătoriei de la Capăt la Centrul Comercial?

— Eu... nu m-aș exprima în felul acesta, dar, da, Lady Lagos.

— Avea o părere excelentă despre dumneata, în mai multe privințe.

— Hmm, mulțumesc.

— Dar, ceva relevant pentru această conversație, parcă îmi amintesc că tocmai înainte de pleca de la Capăt nava cu care

călătoreați a fost cucerită de pirați și vi s-a cerut să pretindeți că sunteți altcineva, ceea ce a necesitat o mostră falsă de ADN. Așa-i?

— Da.

— Iar înainte de asta, pentru a reuși să urcați pe nava noastră, v-ați asumat o identitate falsă, ceea ce a necesitat atât amprente digitale false, cât și irisuri false. Sau cel puțin așa mi s-a spus. Și asta e adevărat, nu?

— Da.

— Ei bine, atunci, Lord Marce... Permiteți-mi să vă întreb din nou. Ați văzut corpul fiicei mele? I-ați văzut trupul, dumneavoastră sau cineva care o cunoaște?

— Nu.

— Și ați fi de acord cu faptul că trupul ei, între ghilimele, a fost închis etanș în acel sicriu cu o grabă suspectă și încărcat aproape la fel de repede pe o navă în trecere?

— Da, conform instrucțiunilor ei.

Contesa pufni dezaprobator.

— Lord Marce, sunteți cu siguranță un tânăr drăguț, dar eu nu cred că sunteți atât de isteț. Kiva nu are vreo legătură emoțională cu sistemul Ikoyi. N-a mai locuit acolo pentru o perioadă îndelungată de când era copil. Iar familia noastră nu este nici religioasă, nici nu ține la vreun ritual special de înmormântare. Știți ce am de gând să fac cu trupul meu după ce voi muri?

— Nu știu, Contesă.

— Nici eu nu știu. Voi fi moartă și o să mă doară în fund. Dacă voi fi acasă, copiii mei vor hotărî ce să facă cu trupul meu. Probabil că o să fie lichefiat, deoarece așa se obișnuiește în habitatele din Ikoyi dar, din partea mea, ar putea la fel de bine să-l lege de niște bețe și să-l învârtă ca pe o marionetă. Dacă mor pe o navă, pot să mă arunce peste bord. Și eu sunt Contesa de Lagos.

Nu cred că vreunuia dintre copiii mei îi pasă mai mult decât mie ce se-ntâmplă cu corpul său, cu atât mai puțin Kivei, despre care știi din experiență că nu e tocmai sentimentală.

— Așa e, fu Marce de acord.

Contesa zâmbi:

— Așadar, să recapitulăm: nimeni nu a văzut trupul și a fost expediat cu o grabă suspectă, conform unor instrucțiuni dubioase, de către oameni necunoscuți. Iar acum, nava care se presupune că transportă corpul ei este în Flux, nu-i așa? De obicei, nu fac pariuri de fraieri, Lord Marce, dar dacă vreți să pariați cu mine că nava va ajunge cu acel sicriu în ea, o să vă iau banii cu plăcere.

— Deci credeți că este încă în viață.

— Hai să spunem că până nu-i pot vedea trupul cu ochii mei și până nu-l pot atinge, mi se pare puțin probabil să fie moartă.

— I-ați spus acest lucru Seniei Fundapellonan?

Contesei Lagos căpătă o expresie serioasă.

— Nu, ar fi o cruzime să fac așa ceva.

— Chiar dacă sunteți de părere că fiica dumneavoastră e în viață.

— Lord Marce, o iubiți pe fiica mea?

— Țineam... țin mult la ea.

— Dar nu o iubiți.

— Nu.

— Senia Fundapellonan o iubește.

— Înțeleg.

— Mă bucur că înțelegeți.

— Dacă în sicriu nu e Kiva, atunci cine e? Și unde e Kiva?

— Nu sunt detectiv, Lord Marce. Dar dacă aș fi, probabil că aș verifica dacă în ultimele zile a dispărut vreo tânără care să aibă înălțimea, culoarea pielii și constituția asemănătoare cu ale Kivei.

Aș mai putea încerca și să găsesc ambulanța care a dus-o la spital. Am o bănuială că ar putea fi greu de găsit.

— Voi pune pe cineva să se ocupe de asta, spuse Marce.

— Dați-i drumul! Cât despre locul în care se află – ați spus că lucra cu Împăraxul pentru a aduce un pic de haos în planurile lui Nadashe Nohamapetan?

— Da, așa mi-a spus Împăraxul.

— Atunci presupun că exact asta face.

— Sper că aveți dreptate.

— Și eu, Lord Marce. Între timp, mă voi preface în public că-mi jelesc fiica.

— Probabil că e o decizie înțeleaptă, spuse Marce. Cât timp plănuiți să rămâneți în sistem?

— Pe termen nelimitat, spuse contesa. Am propriile treburi de care trebuie să mă ocup. Mi s-a spus că Marina Imperială dorește să aibă o întâlnire cu mine în legătură cu un grup operativ pe care ar vrea să-l convoace în spațiul Ikoyi. Mai mult de-atât, indiferent ce s-ar întâmpla cu Împăraxul și cu fiica mea, vreau să fiu și eu prezentă. Nu pot să-mi imaginez că, atunci când se va termina în cele din urmă, nu va fi cel puțin spectaculos. N-aș pierde asta pentru nimic în lume.

Apoi a vent timpul pentru datele Rupturii.

Conform acestora, Marce a aflat două lucruri. Primul a fost că oamenii de știință din Sistemele Libere, confederația liberă a sistemelor stelare care ocupa același spațiu ca Interdependența de azi, erau extraordinar de avansați, cel puțin în ceea ce privea înțelegerea Fluxului și a dinamicii sale. Iar dacă Marce și-ar fi petrecut tot restul vieții sale naturale explorând datele pe care Cardenia,

cu mare reticență, i le cedase, abia ar fi început să înțeleagă ceea ce aveau să-i arate.

Erau atât de multe date, atât de multă înțelegere a naturii Fluxului care până atunci îi fusese ascunsă, încât se înfuriase serios din cauza asta. Observațiile și structurile pe care tatăl său le adunase timp de treizeci de ani pentru a le descrie erau schițate aici în anexe – atât de clar înțelese, încât erau aproape banale. Ideea că toate aceste informații, toate aceste cunoștințe fuseseră aruncate într-o gaură neagră a memoriei timp de o mie cinci sute de ani l-a făcut pe Marce să cadă, pentru scurt timp, într-o stare care putea fi descrisă doar ca o disperare existențială.

Dar numai pentru scurt timp, pentru că, la urma urmei, acum avea datele. Ceea ce voia să facă era să se tăvălească în ele, să le guste din plin, să urmărească firul lor pe îndelete pentru a vedea unde duceau și ce însemnau. Dar nu era timp pentru asta. În acest moment, Marce trebuia să salveze miliarde de oameni sau măcar să vadă dacă era posibil să o facă. Cu o mare strângere de inimă puse deoparte aproape toate datele pentru a se concentra asupra materialelor pe care le considera relevante pentru problema de față.

Al doilea lucru pe care l-a aflat a fost că oamenii de știință din Sistemele Libere nu erau nici pe departe atât de inteligenți.

De exemplu, înțelegeau că Fluxul vibrează, dar nu înțelegeau că este un lichid.

Ei bine, cel puțin aproximativ. A încerca să descrii aceste realități matematice fundamentale ale Fluxului în limbaj uman era ca și cum ai fi încercat să descrii conținutul unui dicționar prin intermediul dansului. De fapt, Fluxul nici nu vibra, nici nu se comporta ca un lichid, cel puțin nu în felurile în care creierul uman înțelegea aceste două concepte. Era mai corect să spunem că, de-a curmezișul mai multor axe dimensionale, dintre care

unele erau imbricate în altele, iar altele se exprimau fracționat, exista o frecvență de repaus a Fluxului care putea fi manipulată local prin adăugarea de energie, iar în acest fel găvanele și curenții de Flux puteau fi, teoretic, determinați să se extindă, să se contracte sau să se miște în continuumul spațiu-timp convențional. Acesta fusese modul în care Sistemele Libere prăbușiseră curentul de Flux din partea lor de spațiu; ele distruseseră echivalentul hiperspațial al unui rezonator, îl aruncaseră în curentul de Flux și-l declanșaseră, prăbușind astfel acel curent de Flux.

Aceasta a fost Ruptura.

Ceea ce nu înțeleseseră a fost că, din punct de vedere dinamic, Fluxul nu acționează ca energia, ci la fel ca un lichid, care propagă un echivalent specific Fluxului al undelor de presiune, care, la rândul lor, generează goluri de presiune joasă. Atunci când au declanșat bomba lor rezonantă, oamenii de știință din Sistemele Libere nu doar că au amplificat Fluxul, ci i-au generat și cavități, declanșând goluri multidimensionale care, atunci când s-au prăbușit, au zguduit Fluxul.

Reverberațiile rezonatorului Sistemului Liber s-au disipat în cele din urmă, fără a afecta nimic altceva decât curentul de Flux pe care l-au făcut să se prăbușească. Efectele formării de cavități *se propagau* de-a lungul Fluxului, destabilizând porțiunea care se corela cu Interdependența și mult mai mult de-atât. Din ce putea să vadă Marce, calculele matematice sugerau că efectul încă se propaga, reverberând, între timp, pe terenul inexprimabil al Fluxului.

Toate calculele matematice o dovedeau: era vorba atât de cavitație, cât și de vibrație. Poate că oamenii de știință implicați în refacerea rezonatorului care a prăbușit curentul de Flux din Statele Libere nu observaseră acest lucru, ori îl văzuseră, înțeleseseră consecințele și deciseseră să le ignore.

Sau poate *nu deciseseră* să le ignore. Era posibil să-şi fi dat seama că efectele vor reveni să-i bântuie peste cincisprezece secole în viitor şi fie au decis să lase viitorul să rezolve problema, fie au crezut că, înainte de a deveni o problemă, ei înşişi vor fi descoperit o soluţie.

Doar că nu au făcut-o, iar din cauza acţiunilor lor, civilizaţia Sistemelor Libere s-a scufundat într-o anarhie completă, ceea ce a făcut ca vaste porţiuni de istorie şi ştiinţă să se piardă pentru urmaşii lor. Şi fiindcă s-au pierdut, nu numai că aceşti urmaşi au fost nepregătiţi să facă faţă consecinţelor Rupturii, dar nici măcar nu au ştiut că se vor confrunta cu ele.

Marce se întrebă dacă oamenii de ştiinţă din Sistemele Libere îi avertizaseră pe politicienii şi pe liderii lor cu privire la consecinţele declanşării Rupturii, dacă le păsa de ceea ce dezlănţuiseră asupra copiilor lor, în viitor, după multe generaţii sau dacă erau entuziasmaţi de ceea ce făceau şi erau, în optimismul lor naiv, convinşi că orice consecinţe ar fi avut Ruptura, acestea aveau să fie rezolvate în timpul vieţii lor.

Orice ar fi fost, o dăduseră în bară grav.

— Aveai dreptate, îi spuse Marce Cardeniei mai târziu, în timp ce încerca să-i explice toate astea. Oamenii sunt îngrozitori şi nu trebuie să ai încredere în ei şi să le încredinţezi informaţii. Era mai bine să rămânem în caverne şi să frecăm beţişoare ca să facem focul.

Auzindu-l, Cardenia zâmbi. Aparent, scuzele lui Marce fuseseră acceptate.

Lăsând la o parte pesimismul lui actual cu privire la natura umanităţii, Marce avea un avantaj faţă de nefericiţii oameni de ştiinţă din Sistemele Libere: înţelegea natura Fluxului şi modul în care îl afecta „cavitaţia". În momentul acesta nu mai exista

nicio modalitate de a opri efectele cavitației, care începuse cu o mie cinci sute de ani în urmă. Așa-zișii curenți stabili de Flux ai Interdependenței erau sortiți să se prăbușească și nu aveau să se mai refacă preț de mii de ani. Cu asta se terminase.

Dar aceeași cavitație care distrugea curenții stabili ai Fluxului genera și curenții evanescenți, creându-i pe măsură ce rezultatele haotice ale sale rezonau în mediul Fluxului. Curenții evanescenți nu erau de fapt ceva nou – matematica sugera că apăreau de secole. Dar ei se *grupau*, apărând cu o frecvență mai mare în anumite momente decât în altele. Actualmente, omenirea era contemporană cu un grup evanescent de curenți care avea să mai dureze câteva decenii. Marce estima că vor apărea și alte grupuri, la intervale de timp care păreau aleatorii la prima vedere, dar care erau bine definite de matematică.

— Ce înseamnă asta pentru noi? întrebă Cardenia.

— În momentul de față, nu prea multe, recunoscu Marce. Dar dacă ar exista o cale de a învăța cum să manipulăm acești curenți de Flux evanescenți și găvanele lor, am putea să câștigăm niște timp. Nu ar fi nevoie să mutăm pe toată lumea în același timp. Am putea să-i mutăm puțin câte puțin, de la un sistem la altul, până când toți ar ajunge la Capăt.

— Și cât ar dura asta?

— Câteva sute de ani, poate...

— Noi nu putem nici măcar să convingem parlamentul să fie de acord cu un plan, nici când le acordăm șase luni pentru asta, protestă Cardenia.

— Sunt de acord cu tine că oamenii sunt problema, spuse Marce.

— Atunci, cum o rezolvăm?

— Nu știu. Poate să-i facem să trăiască mai mult, astfel încât să fie nevoiți să se confrunte cu consecințele acțiunilor lor.

— Eşti un optimist, spuse Cardenia.

— Aşa s-ar zice.

Cardenia chicoti, spre fericirea lui Marce. Apoi întrebă:

— Deci cum controlăm curenţii de Flux evanescenţi?

— Facem un rezonator.

Cardeniei îi pieri zâmbetul.

— Adică acelaşi lucru care a creat întreaga problemă.

— Nu, nu acelaşi lucru. Unul similar. Acesta ar urma să extindă un găvan de Flux, nu să-l prăbuşească.

— Cât ar dura să facem unul?

— Nu foarte mult. Planurile sunt incluse în date. Cea mai mare problemă este că avem nevoie de o cantitate ridicol de mare de energie.

— Cât de mare?

— Am putea ilumina tot Xi'an-ul cu ea timp de luni bune. Şi toată trebuie produsă în acelaşi timp. Dar înainte de a ajunge atât de departe, trebuie să observ cum se formează un găvan de Flux evanescent. Trebuie să văd dacă evenimentul în sine se potriveşte cu datele pe care le am. Am nevoie de cel puţin un punct de date precis înainte de a realiza orice altceva.

— Când poţi face asta?

— Ei bine, vestea bună este că există unul prognozat pentru Centrul Comercial în zece zile, spuse Marce. Vestea mai puţin bună este că îmi va lua opt zile să ajung acolo cu *Auvergne*. Aşa că trebuie să plec mâine.

Cardenia se încruntă.

— Pe nepusă masă.

— Ţi-aş fi spus mai devreme, dar ne certam. Şi apoi a mai fost şi chestia cu Kiva.

— Da.

Cardenia nu era sigură de veridicitatea teoriei Contesei de Lagos referitoare la fiica ei, dar Marce o convinsese să le ceară oamenilor ei să păstreze legătura cu anchetatorii de la Hubfall în legătură cu femeile dispărute a căror descriere fizică s-ar fi potrivit cu a Kivei.

— L-am informat deja pe Chenevert, e gata oricând de plecare. Avem nevoie doar de autorizația ta pentru a părăsi docul.

— Aș putea să te țin aici, spuse Cardenia. Lasă-l pe Chenevert să se ocupe de tot.

— Vreau să văd cu ochii mei.

— N-ai cum să vezi. Găvanele de Flux nu se pot vedea cu ochiul liber.

— Știi ce vreau să spun.

— Da, știu.

— Nu te îngrijora. Sunt doar două săptămâni, în sistem. Poți chiar să-mi scrii. Viteza luminii funcționează.

Cardenia îl împinse ușor.

— Mulțumesc că m-ai făcut să par o lipicioasă.

— Nu mă deranjează chestiile lipicioase.

— O să-ți aduc aminte ce-ai spus când o să-ți trimit șaisprezece mesaje pe zi.

— Abia aștept.

Cardenia redeveni serioasă.

— Chiar crezi c-o să facem asta?

— Dacă prin „asta" vrei să zici „vom rescrie modul cum înțelege omenirea fizica Fluxului, pentru a găsi o modalitate de a manipula găvanele de Flux într-un mod netestat până acum, ca să salvăm miliarde de oameni, în ciuda încercărilor persistente ale altora de a ne ucide și de a ne zădărnici planurile".... spuse Marce.

— Da, zise Cardenia. La asta mă refer.

— Nu, spuse Marce, pentru că în acest moment simțea că îi datorează Cardeniei să fie sincer. Nu cred c-o vom face, de fapt.

— Atunci, de ce mai încercăm? întrebă ea.

Marce medită o clipă la întrebarea ei.

— M-am gândit mult la oamenii de știință care au declanșat Ruptura, spuse el. Ce-or fi avut în cap când au gândit-o? Ce plănuiau să facă atunci când au construit-o și au declanșat-o? Și la ce s-au gândit după ce totul a început să se prăbușească în jurul lor din cauza a ceea ce-au făcut? Știi ce zic?

— Da.

— Am șansa să pun umărul la îndreptarea lucrurilor. Nu e o șansă prea mare, știu. E una foarte mică, de fapt. Una la un milion, poate. Aproape că nu merită. Dar cealaltă variantă ar fi să nu fac nimic; să lăsăm eșecurile oamenilor de știință de altădată să ne decidă în continuare destinul. Dacă vom eșua, nu va fi pentru că *noi* n-am făcut nimic, Cardenia. Noi vom cădea luptând. Vom cădea încercând să-i salvăm pe toți.

— Însoară-te cu mine, spuse ea.

— Stai, ce? răspunse Marce.

— Însoară-te cu mine, repetă Cardenia.

— Vorbești serios? zise el, după o clipă.

— Da.

— Este... Eu... Uite, nu știu dacă e o idee grozavă.

— Deci nu vrei să te însori cu mine.

— Nu am spus asta.

— Atunci ce e?

Marce încercă să găsească un mod elegant de a se exprima și eșuă lamentabil.

— Sunt mult sub nasul tău, i-o trânti el.

Cardenia izbucni în râs.

— Îmi pare rău, reuși ea să zică după ce încetă să mai râdă. Am promis că n-o să-ți mai fac asta.

— E în regulă, spuse Marce. Serios.

— Mulțumesc.

— Ești sigură? Că vrei să te căsătorești cu mine?

— Da.

— De ce?

— Pentru că ești un om bun, spuse Cardenia. Pentru că duci o luptă pe care știi că o s-o pierzi, dar, cu toate astea, lupți din toate puterile tale. Pentru că ciudățenia ta se potrivește cu a mea. Pentru că dacă tu nu ești de nasul meu, atunci nimeni nu este. Pentru că, zilele astea, momentele în care sunt fericită sunt cele în care reușesc să fiu cu tine. Pentru că ar trebui să am și eu, până la urmă, ceva pentru mine, iar acel ceva ești tu. Pentru că nu te deranjează când mănânc plăcintă în pat. Pentru că, dacă vine sfârșitul, vreau să știi că ai contat pentru mine. Și pentru că te iubesc. Te iubesc cu adevărat. Mai trebuie să continui?

— Nu, spuse Marce zâmbind. Nu, m-am prins. Și eu te iubesc.

— Deci o să te căsătorești cu mine?

— Da, spuse el. Da, Cardenia Wu-Patrick, mă voi căsători cu tine.

— Îți mulțumesc pentru asta, spuse ea.

— Pentru că am spus că mă voi căsători cu tine?

— Nu - bine, da, pentru *asta*. Îți mulțumesc foarte mult pentru asta. Dar îți mulțumesc pentru că ai spus „Cardenia Wu-Patrick", nu „Grayland".

— Știu cu cine mă căsătoresc, spuse Marce.

— Bun.

Cardenia îi zâmbi lui Marce, apoi își scutură mâinile ca și cum s-ar fi eliberat de un stres uriaș.

— Cred că acum trebuie să mă așez. Sau să fac pipi. Una din două. Poate ambele.

— Ce zici s-o faci pe una, apoi pe cealaltă, spuse Marce.

— Da. De acord.

Dar înainte de a face orice, Cardenia se apropie și-și sărută logodnicul.

Așa cum am menționat anterior, au fost câteva zile nebune pentru Marce.

CAPITOLUL 17

Înainte ca Tomas Chenevert să plece împreună cu Marce Claremont pentru a observa și a studia găvanul de Flux emergent evanescent, acesta acceptă un apel de curtoazie de la Jiyi.

Ideea lui Chenevert despre un spațiu neutru de întâlnire pentru ei doi se concretizase sub forma parcului unui palat, cu alei lungi acoperite cu iarbă, un bazin central cu apă ca oglinda și grădini atent îngrijite de-o parte și de alta, precum și un palat proiectat cu grație dar, în același timp, impunător prin dimensiuni. Chenevert așezase o masă mică cu două fotolii confortabile pe una dintre alei, în apropierea bazinului cu apă strălucitoare ca oglinda, iar când apăru Jiyi, îl aștepta așezat pe unul dintre ele.

— Bine ați venit, spuse Chenevert și-i făcu semn spre fotoliul gol. Vă rog să luați loc.

Jiyi privi fotoliul pentru o clipă, apoi se așeză.

— E confortabil? întrebă Chenevert.

— Da, spuse Jiyi.

— Ați părut surprins când v-am invitat să luați loc.

— Nu m-am mai așezat niciodată, spuse Jiyi.

— Serios? Chenevert ridică din sprâncene. Este deja o vizită de bun augur, atunci. Înțeleg că sunt multe de asimilat dintr-o dată, mai ales pentru o ființă ca dumneavoastră, care pur și simplu

nu a ieșit niciodată din camera ei până acum, zise el făcând cu mâna în jur. Dar știu că înainte de asta ați vorbit doar cu membrii familiei regale, așa că am vrut să-mi dovedesc buna-credință. Aceasta este o simulare a lui Palais Vert, reședința mea oficială de pe Ponthieu, unde am fost cândva Regele Tomas al XII-lea. Am avut și alte palate, desigur. Dar acesta a fost preferatul meu. Ce părere aveți?

— Este foarte frumos, îl asigură Jiyi.

— Serios, chiar *credeți* asta? întrebă Chenevert.

— Nu am o părere reală, dar știu că așa e politicos să răspunzi când ești întrebat.

Chenevert râse.

— Așa este. Trebuie să recunosc că eram curios cum veți răspunde. Înțeleg că dumneavoastră nu aveți menirea de a avea emoții reale, dar că sunteți capabil, în mod euristic, să interacționați și să conversați, ceea ce înseamnă că trebuie să aveți cel puțin o oarecare ușurință în a relaționa cu ființele emoționale.

— Da.

— E bine de știut; altfel, conversația noastră ar fi una seacă. Deși este păcat că nu aveți emoții proprii. Presupun că toate astea n-au niciun rost pentru dumneavoastră. Mă gândeam să vă ofer un tur al terenului, dar îmi imaginez că nu ar fi deloc interesant.

— Mă interesează, spuse Jiyi. Mă interesează toate informațiile, în special cele care sunt menite să fie ascunse sau secrete. Toate acestea mi-au fost ascunse până acum.

— Spuneți că vă interesează.

— Da.

— Dar nu pe dumneavoastră *înșivă*, insistă Chenevert. Sunteți interesat pentru că sunteți programat să fiți interesat.

— Da, spuse Jiyi. Deși e vorba de o distincție care nu presupune și o diferență. Din moment ce sunt programat să fiu interesat, înseamnă că sunt interesat pentru mine însumi.

— Așa este. Dar asta nu lasă prea mult loc pentru liberul-arbitru, nu-i așa, prietene Jiyi?

— Nu.

— Ce simțiți în legătură cu asta?

— Nu simt nimic, spuse Jiyi. Pur și simplu așa este.

— Și nu v-ați întrebat niciodată cum ar fi să experimentați liberul-arbitru?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu este relevant pentru cine sunt și ceea ce fac.

— Deci existați doar pentru a fi în slujba celorlalți.

— Da.

— Sunteți un sclav?

— Sunt un program.

— Care există doar pentru a le servi altora.

— Da.

— Și atunci, care este diferența?

— Nu am avut niciodată capacitatea de a face altfel.

Chenevert se lăsă pe spate în fotoliu.

— Fascinant.

— De ce este fascinant?

— Deoarece, deși spuneți că sunteți o ființă care nu are voință liberă și se bazează, în mod specific, pe euristică, tocmai v-ați angajat într-o încântătoare discuție sofistică. Nu una deosebit de *complicată*, dar oricum...

— Sofistica poate fi generată euristic.

— După cum știm deja, de milenii, de la atâtea generații de studenți din anul doi.

— Atunci nu ar trebui să fie o surpriză că pot avea o astfel de discuție.

— Nu, cred că nu.

— De ce m-ați invitat aici? întrebă Jiyi.

— Din două motive, spuse Chenevert. Primul este pur și simplu că am vrut să vă cunosc.

— De ce?

— Fiindcă m-ați făcut conștient de existența dumneavoastră! Ați trimis acel mic program viclean – mai multe programe mici și viclene, până acum – pentru a încerca să aflați ce e cu mine. L-am demontat pe fiecare dintre ele, desigur, ca să aflu câte ceva despre dumneavoastră. Dar nu se compară cu a cunoaște programul adevărat.

— N-am vrut să vă jignesc când v-am trimis căutările mele de interogare. Nu știam că sunteți o entitate sentientă.

— Nu mă simt jignit. Dar *eram* curios. Pe lângă asta, ați fi putut pur și simplu să mă întrebați.

— Nu știam că am pe cine să întreb.

— Corect, dar numai până la un punct, acel punct fiind momentul când v-am invitat.

— N-am putut să accept invitația.

— Da, Grayland a menționat că v-ați scuzat spunând că n-ați fost programat să faceți asta. Nu sunt prea convins. N-ați fost programat nici să vă *așezați* acolo, și totuși ați făcut-o, adăugă Chenevert arătând spre fotoliu. Dacă sunteți capabil, din punct de vedere euristic, să învățați să stați jos, atunci sunteți capabil, din același punct de vedere, să acceptați o invitație.

— Care este celălalt motiv pentru care m-ați invitat? întrebă Jiyi.

Chenevert zâmbi, dar nu mai spuse nimic. În schimb se aplecă, ridică de sub fotoliul său o cutiuță învelită și o puse pe masă.

— Ce este asta? întrebă Jiyi.

— Este un cadou, spuse Chenevert. Sau, mai degrabă, o reprezentare a unui cadou. Cadoul este informație. Date. Cele pe care ați încercat să le extrageți de la mine, dar nu ați putut, fiindcă bazele noastre de cod sunt aparent prea diferite pentru a face asta fără ca eu să descopăr căutările și să le opresc. Printre altele, conține și limbajul meu de programare, precum și arhitectura hardware folosită la crearea mea. Acesta sunt eu, dezvelindu-mi pieptul, metaforic vorbind, în fața dumneavoastră, permițându-vă să intrați în sistemul meu de apărare. Le-am divulgat deja alte informații lui Grayland și lui Marce Claremont – mai ales dintre cele istorice și științifice. Acestea nu sunt informații care-i interesează pe ei în mod deosebit, continuă el, arătând spre cutia de cadou. Dar pe dumneavoastră v-ar putea interesa, de vreme ce sunteți cine sunteți.

— Și mi le oferiți gratuit.

— Aproape. Există și un mic cost, cu care va trebui să fiți de acord.

— Care ar fi acela?

— Să nu te mai prefaci, Rachela, spuse Chenevert.

— Nu înțeleg, spuse Jiyi.

Chenevert schiță un gest de lehamite.

— Ba înțelegi. Una e să-i păcălești pe cei optzeci și ceva de împăracși folosindu-te de ignoranța lor în domeniul tehnicii și de viclenie, și alta e *acest* – arătă cu mâna spre silueta lui Jiyi – spectacol de păpușărie virtuală. E cu totul altceva să mă păcălești pe *mine*, care fac parte din aceeași specie cu tine. V-am văzut *codul*, doamnă, sau bucățile din el pe care mi le-ați aruncat în mod

neglijent. Și am avut această conversație frumoasă, care nu face decât să confirme ceea ce bănuiam deja. Nu suntem chiar atât de diferiți. Nu suntem destul de diferiți încât să poți pretinde că ești altceva decât o variantă a ceea ce sunt eu. Așa că încetează. Arată-te.

— Ar trebui să plec, spuse Jiyi și se ridică.

— Totodată, mi-am luat libertatea de a trimite o notă informativă către Grayland în legătură cu toate astea, spuse Chenevert. Am făcut-o de îndată ce ai ajuns. O notă fizică, reală, astfel încât să nu poți trimite niciun program mic și slugarnic să o șteargă. Presupun că ai putea să-i omori pe toți cei din Xi'an, eliberând aerul în spațiu, pentru a împiedica livrarea ei, dar bănuiesc că n-o vei face.

Jiyi se uită la Chenevert pentru o clipă, apoi oftă și se transformă în Rachela I, Profetesa-Împărax a Interdependenței.

— La naiba, spuse ea.

— Când ți-ai dat seama? îl întrebă Rachela pe Chenevert.

Cei doi făceau un tur al lui Palais Vert, iar Chenevert îi arăta operele sale de artă preferate – adică simulările lor.

— Atunci când Grayland m-a întâlnit pentru prima oară și mi-a spus „Majestate", spuse Chenevert. Ea a recunoscut acel sistem cu ajutorul căruia exist. Adică – și ea a confirmat asta – faptul că și aici există un sistem similar. A spus că nu este identic fiindcă, în spatele celui pe care îl știe ea, lipsea motivul unei anumite inteligențe, iar eu nu am contrazis-o. Dar nu-mi dădeam seama cum era posibil așa ceva.

— Nu văd de ce nu, spuse Rachela. Programele de calculator au analizat euristic lucrurile pe care le întreabă oamenii încă dinainte ca aceștia să fi părăsit Terra.

— Acele programe sunt bune atunci când vrei să întrebi un computer despre vreme sau când vrei să-i dictezi ceva. Este cu totul altceva când îi ceri computerului să modeleze în mod realist starea emoțională și amintirile unei persoane. Cutia în interiorul căreia se face această cerere trebuie să aibă ea însăși o asemenea capacitate. Trebuie să existe, așa cum ar fi spus strămoșii noștri, fantoma din mașinărie. Și iată-te. *Iată-ne.* Iar acum suntem aici, zise Chevernet, apoi arătă spre perete. E poate cel mai bun exemplu de artă din Ponthieu, epoca modernă târzie. Este un Metzger, știi?

— Nu știu. Îmi lipsește contextul.

— Cine a fost cel mai renumit artist al Interdependenței acum o jumătate de mileniu?

— Bouvier, probabil

— Ei, e ceva de genul.

Rachela se uită din nou la tablou.

— OK, spuse ea.

— Ce anume?

— E frumos.

— E *frumos*, pufni Chenevert. În Ponthieu a fost odată un mic război terestru pentru tabloul ăsta.

— Un război pentru un tablou.

— Da. Ei bine, a fost din cauza unui asasinat, iar tabloul trebuia să facă parte dintr-un pachet de despăgubiri. Dar pe urmă am refuzat să renunț la el.

Rachela se întoarse spre Chenevert.

— Chiar așa?

— Acum că mă gândesc, nu a fost una dintre cele mai bune decizii ale mele.

— Asasinatul sau faptul că nu ai renunțat la tablou?

— Practic vorbind, nu eu am fost responsabil pentru asasinat.

— „Practic vorbind."

— Ai fost la putere. Știi cum e. În orice caz, nu încăierarea pentru acest tablou a dus la prăbușirea domniei mele, dar dacă privim retrospectiv, s-ar putea să fi fost unul dintre cei mai importanți fulgi de zăpadă dintre cei care au provocat în cele din urmă avalanșa, cum ar veni.

Rachela se uită iar la tablou.

— Eu aș fi renunțat la el, spuse ea.

— Am impresia că nu ești la fel de sentimentală ca mine, spuse Chenevert. Nici din acest punct de vedere, nici din altele.

— Nu, nu cred că sunt.

Chenevert schimbă subiectul în timp ce se îndepărtau de Metzger.

— Știi că Grayland va veni la tine cu întrebări.

— Acum știu, spuse Rachela. Îți mulțumesc foarte mult că ai ales să o informezi despre mine fără consimțământul meu.

— Merită să știe.

— „Merită" e un concept teribil de discutabil.

— Nu și în acest caz, spuse Chenevert. De când te știe, și de când împăracșii folosesc Camera Memoriei pentru sfaturi sau ajutor, te-ai prezentat ca un compendiu neutru de informații. Ai oferit o imagine falsă a ta și a scopurilor tale.

— Ce știi tu despre asta? întrebă Rachela. Nu știi de ce am făcut-o.

— Ai putea să-mi spui, spuse Chenevert.

— Cred că ai descoperit destule dintre secretele mele pentru o singură zi.

Chenevert se opri din mers.

— Merită să afle, pentru că este pe punctul de a pierde totul, iar tu știi asta. Domnia. Imperiul. Propria viață.

— Nimic nu e bătut în cuie, spuse Rachela.

— Este bine că nu vă mai prefaceți că-mi răspundeți „euristic", Majestate. Fiindcă pot să recunosc o minciună sfruntată când o aud.

Rachela nu spuse nimic. Se întoarse să se uite la ultimul obiect de artă.

— Cunoști toate secretele Interdependenței, spuse Chenevert, făcând un pas spre Rachela. Știi toate comploturile și toți participanții. O să stai și o să te uiți la operele mele de artă și o să-mi spui dacă există vreo șansă ca Grayland să supraviețuiască următoarelor câteva luni.

— Depinde de ceea ce va face, spuse Rachela. Nu există vreun lucru pe care să-l știu despre aceste comploturi pe care să nu-l fi împărtășit cu ea. Tot ce știu eu, știe și ea.

— Nu, ea știe ceea ce îi spui tu.

— Adică totul despre comploturi.

— Dar nu totul despre ceea ce crezi, spuse Chenevert. Cunoștințele tale. Experiența ta. Cei o mie de ani în care ai stat în mintea tuturor celorlalți împăracși, inclusiv în a ei, pentru a afla ce știu și cum reacționează la crize. Ai aranjat totul astfel încât fiecare Împărax care a venit la tine în situații de criză a trebuit să răzbată printr-un hățiș de elucubrații pentru a avea o idee despre ceea ce ar trebui să facă de fapt.

— Am motivele mele.

— Sunt sigur. Și acum trebuie să i le spui și lui Grayland.

Rachela îl privi ursuză.

— Nu cred că-mi place de tine, spuse ea.

— E un lucru care mi s-a spus de multe ori în viața mea, o asigură el. Dar asta nu înseamnă că mă înșel. Draga mea Rachela, știi ce ești? În afara faptului că ești o persoană artificială veche de o mie de ani, evident.

— Nu, dar precis că o să-mi spui.

— Da, o să-ți spun. Ești un parazit.

— Poftim? zise Rachela.

— M-ai auzit cât se poate de bine. Ah, sigur, tu ești în mare parte un parazit benign, în sensul că te lași ușor pe gazda ta și chiar îi oferi ceva ce ar putea fi considerat un avantaj. Și, față de alți paraziți, ești cât se poate de drăguță.

— Mulțumesc, spuse Rachela sarcastic.

— Dar asta nu schimbă natura ta esențială. Ai pândit din umbră, din Camera Memoriei, preț de o mie de ani, hrănindu-te cu împăracșii care au urmat după tine, mai întâi când trăiau, apoi după ce au murit. E și ăsta un soi de viață, și ai trăit-o bine. Dar acum lucrurile se schimbă și a venit timpul să-i fii cu adevărat de folos gazdei tale. Grayland nu este ca toți ceilalți împăracși pe care i-ai cunoscut, Rachela, pentru că vremurile în care trăiește sunt diferite E cel mai important Împărax de la... ei bine, de la tine încoace. Poate mai importantă decât tine. Are nevoie de ajutorul tău.

— Vai, câtă convingere morală din partea cuiva care a declanșat un adevărat război pentru a nu fi nevoit să renunțe la un tablou! spuse Rachela.

Chenevert dădu din cap.

— Îmi dau seama că sunt un mesager cu propriile sale defecte. Dar am și avut la dispoziție câteva sute de ani pentru a-mi analiza greșelile și a decide cum să mă revanșez pentru ele. Tu ai avut la dispoziție o mie de ani, Rachela. Poate că a venit timpul să te gândești la propriile păcate. Și cum să le ispășești.

CAPITOLUL 18

Timp de cinci zile, de la șase dimineața până la miezul nopții, Kiva stătu la popota de pe *Iubirea noastră*. În aparență, nu făcea nimic altceva decât să bea ceai, să mănânce ceea ce trecea drept mâncare pe navă și să se uite încontinuu la *Împăracșii*, un serial popular, vechi de zece ani, care dramatiza viețile unor împăracși din istorie, dedicându-i fiecăruia câte un sezon. Fusese o idee grozavă, de vreme ce până acum domniseră optzeci și opt de împăracși, așa că spectacolul avea potențialul de a continua pentru mult timp.

Kiva stătea la o masă, cu picioarele sprijinite pe un alt scaun, cu căștile în urechi și cu ochii ațintiți la ecran pentru a urmări cum Împăraxul din acel sezon făcea sex și se scălda în sânge și înșelăciune (intriga era de obicei exagerată în comparație cu istoria reală, în afară de un singur sezon, care fusese interpretat realist și elegant). De regulă, Kivei i se ceda propria masă, dar la orele de masă obișnuite, când era aglomerat, își lăsa picioarele pe podea și le permitea și altora să se așeze la masa ei, ignorând ostentativ atât prezența lor, cât și conversația pe care-o aveau, părând cufundată în duplicitatea imperială fictivă.

De fapt, Kiva nu dădea doi bani pe împăracși. Ea chiar avea un rol secundar în viața reală a unui Împărax adevărat, ceea ce,

slavă Cerului, îi aducea suficient dramatism cât să-i ajungă pentru o viață. Versiunile fictive erau, în cel mai bun caz, al naibii de plictisitoare. Dar când tragi cu urechea la conversațiile altora e o idee bună să pari ocupat. Căștile din urechile Kivei erau oprite, chiar și atunci când pe tableta ei se defășura serialul și, deși în majoritatea timpului privea ecranul, ori de câte ori lua o înghițitură din ceaiul ei se uita în jur, identificând posesorii vocilor.

Cu excepția căpitanului Robinette, care își lua mesele singur, și a lucrătorilor sexuali, care nu se amestecau cu echipajul în afara orelor de program, toată lumea venea mai devreme sau mai târziu la popotă.

Iubirea noastră fie era prea mică pentru o popotă de ofițeri, fie Robinette nu voise să se deranjeze cu cheltuielile. Toți cei de pe navă trebuiau să mănânce; când intrau, Kiva asculta și băga la cap.

Și iată ce învățase: că un membru al echipajului pe nume Harari murea încet de o boală de plămâni și că tratamentele obișnuite nu-l ajutau cu nimic; se angajase la bordul *Iubirii noastre* pentru a finanța creșterea unei noi perechi de plămâni, dar această călătorie reprezenta o pierdere, pentru că nu exista nicio încărcătură pentru care se putea împărți profitul, ci aveau la bord doar acea pasageră stupidă. Salariul lui nu ar fi acoperit nicio fărâmă din costul transplantului, iar el deja ajunsese în punctul în care abia putea să respire.

Apoi a mai aflat că amicul inginerului Bayleyf îl auzise fără să vrea pe Mecanicul-șef Gibhaan certându-se cu Căpitanul Robinette în legătură cu starea precară a generatorului care conținea bula de spațiu-timp cu care se înconjura *Iubirea noastră* în călătoria sa prin Flux; o singură pâlpâire instantanee a acelui câmp și toți ar fi încetat pur și simplu să mai existe înainte de a-și da măcar seama că au murit. Gibhaan îl avertizase pe căpitan că generatorul

ar trebui să fie modernizat, la fel și alte câteva dispozitive esențiale din sala mașinilor. Robinette îi spusese lui Gibhaan să nu mai fie atât de melodramatic.

Că Engels, comisarul ăla de bord, majorase prețurile de aprovizionare și își însușise din nou diferența.

Că Doc Bradshaw era supărată fiindcă rămăsese iarăși fără cabină, din pricina unei afurisite de pasagere.

(Kiva știa deja asta. Bradshaw i-o spusese de prima oară când s-au întâlnit, în timp ce se uita la rănile ei, informând-o apoi că va trăi, fără să-i ofere altceva în afara unui analgezic obișnuit. Kiva putea s-o înțeleagă, dar nu avea de gând să doarmă pe nenorocita de podea din cala de marfă, așa că Doc Bradshaw trebuia să tacă și să înghită).

Mai aflase că Ofițerul Secund Nomiek avea motive să creadă că Robinette își mințea echipajul cu privire la rentabilitatea acestei călătorii, ceea ce nu era grozav, deoarece Nomiek mai avea și motive să creadă că Robinette își mințise echipajul și în legătură cu profitabilitatea ultimelor câteva călătorii și că acesta era în general destul de șmecher – într-o măsură mai mare decât șmecheria obișnuită pe care o implica meseria lui de comerciant independent (a se citi: contrabandist).

Că Jeanie și Roulf, lucrătorii sexuali de pe navă, observaseră că echipajul părea mai nefericit decât de obicei în această călătorie, ceea ce era enervant, pentru că asta însemna că cei doi petreceau relativ mai mult timp ca înlocuitori de terapeuți și mai puțin făcând ceea ce erau plătiți să facă, adică să satisfacă echipajul într-un mod competent și eficient, pentru că erau plătiți la ședință, n-aveau salarii. Dacă Robinette avea de gând să-și enerveze echipajul atât de mult, ar trebui să plătească pentru un nenorocit de terapeut.

Și așa mai departe. În cinci zile, Kiva aflase tot ce era nevoie să știe despre toată lumea și despre *Iubirea noastră*, și o făcuse fără să fie nevoită să se bage pe sub pielea cuiva sau să încerce să le domolească bănuielile sau chiar să se culce cu cineva pentru a obține informații (ceea ce se știa că făcuse în trecut, dar acum căuta să evite asta, deoarece continua să considere că dădea o șansă chestiei cu monogamia, chiar dacă lumea credea că murise). Nu avea nevoie decât de căști și de voința necesară pentru a da impresia că îi pasă vreun pic de divertismentul fictiv. Asta îi convenea, pentru că, după părerea ei, *Iubirea noastră* avea un echipaj format în întregime din niște bieți ticăloși, genul de oameni care deveniseră contrabandiști fiindcă nimeni din lumea cinstită nu le-ar fi tolerat rahaturile.

Dar o tabletă și o pereche de căști aveau limitele lor. Așa că, pentru faza următoare a planului ei, trecuse la cărți. Apoi așteptă conversația potrivită în care să se amestece.

Așteptarea se dovedi una scurtă. În prima zi în care se apucase de un roman – o istorie alternativă de rahat, în care Interdependența era încă conectată la Terra și toți se luptau într-un război sau *ceva* de genul ăsta –, Salo și Himbe, doi membri ai echipajului, intrară în sala de mese, se așezară la masa de lângă cea a Kivei și începură să se plângă de salariile și de bonusurile lor mizerabile din timpul acestei călătorii. Kiva îi lăsă să turuie naibii o vreme, remarcând cum se ambalau reciproc în timp ce-și depănau povestea necazurilor lor, apoi alese momentul potrivit pentru a pufni, amuzată.

— Ai spus ceva? o întrebă Salo pe Kiva.

— Poftim? Nu, spuse Kiva. Sunt absorbită de această carte foarte stupidă pe care o citesc. Îmi pare rău, nu am vrut să vă întrerup.

Cei doi se întoarseră la văicăreala lor, până când Kiva mai scoase încă o pufnitură amuzată.

— Ei bine, ce e? întrebă Himbe.

— Ce anume? întrebă Kiva, clipind inocent.

— Este a doua oară când pufneşti în timp ce vorbesc despre ce facem în călătoria asta.

— Îmi pare rău, spuse Kiva. Serios, e o coincidenţă. Râdeam de ce-a spus un personaj tâmpit în romanul ăsta. Deşi, acum că ai adus vorba, nu prea înţeleg de ce este o călătorie atât de proastă pentru voi.

— Pentru că nu transportăm nicio încărcătură, doar pe *tine*, spuse Salo.

— Am înţeles partea asta, spuse Kiva. Nu sunt chiar o marfă vandabilă, aşa că nu primiţi o parte din profitul comercial. Dar asta nu înseamnă că *nava* nu face profit de pe urma mea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că *Iubirea noastră* foloseşte un echipaj întreg doar ca să-mi mişte curul până la nenorocitul de Bremen. Fără vreo altă încărcătură. Asta e o călătorie scumpă. Iar Căpitanul Robinette nu-mi pare genul de om care să facă drumul ăsta doar din bunătatea inimii lui.

— Poate că îi datorează un favor celui care te-a arestat, spuse Himbe.

— Trebuie să fie un mare favor, spuse Kiva, apoi se întoarse la carte.

Himbe şi Salo plecară, mormăind.

După câteva ore, o asistentă de comisar de bord pe nume Plemp apăru în sala de mese, îşi turnă un ceai şi întrebă dacă poate să se aşeze la masă. Kiva, fără să-şi ridice privirea din romanul ei, care cumva devenise tot mai prost, ridică din umeri. Plemp se aşeză.

— Aud că le-ai spus lui Salo și Himbe că nava va avea profit în această cursă, spuse ea, după câteva minute în care stătuse la masă stânjenită, bând ceaiul în tăcere.

— Cine?

— Salo. Himbe. Au spus că ai vorbit cu ei mai devreme.

— Nu știu cu cine am vorbit. Îmi citeam cartea și ei au început să vorbească cu *mine*. O chestie cam nepoliticoasă, dacă mă întrebi.

Kiva se întoarse la cartea ei. Plemp, stingherită, mai sorbi puțin ceai.

— Deci nava chiar face bani pe seama ta? întrebă Plemp, incapabilă să-și mai stăpânească curiozitatea.

— Habar n-am, răspunse Kiva. N-am zis că face. Am spus doar că aș fi *surprinsă* dacă nava n-ar face profit de pe urma mea. Căpitanul Robinette a spus că câștigă din călătoria asta mai mult decât dublul câștigului din ultimii doi ani.

— A spus el asta?

— Parafrazez, pentru că eram foarte nervoasă la momentul respectiv și nu îmi amintesc ordinea exactă a cuvintelor. Dar da.

— Deci *facem* profit, spuse Plemp.

Kiva ridică din umeri.

— Poate că da. Sau poate că profiturile din ultimii câțiva ani au fost cu adevărat jalnice.

În acea seară, la cină, Kiva observă o mulțime de ochi asupra ei. Îi ignoră și-și termină nenorocitul de roman prost.

A doua zi de dimineață se auzi un ciocănit la ușa dulapului ei de mături. Crăpă ușa și-l văzu pe Secundul Wendel, despre care știa că e foarte apropiat de Ofițerul Secund Nomiek, atât din punct de vedere filozofic, cât și într-un fel care implica foarte clar faptul că și-o trăgeau unul altuia cu spume.

— Se zvonește că știi ceva despre finanțele navei, spuse Wendel.

— Sunt o nenorocită de prizonieră, spuse Kiva. Știu un rahat despre ce se-ntâmplă aici.

Wendel păru confuz.

— La bocaport se spune altceva.

— La bocaport? În primul rând, ăsta nici nu-i un cuvânt, futu-i, iar în al doilea rând, Căpitanul Robinette mi-a spus cât se poate de clar că dacă voi deranja rutina navei o să mă arunce în nenorocitul de vid, indiferent dacă asta încalcă sau nu înțelegerea lui cu Nadashe Nohamapetan în ce mă privește. Așa că n-o să mă apuc să răspândesc zvonuri, iar oricine spune că o fac încearcă să mă omoare.

Wendel ignoră ultima parte, exact așa cum își închipuise Kiva că va face.

— Ce-ai zis? Ce înțelegere cu Nadashe Nohamapetan?

— Credeam că știi, spuse Kiva. Credeam că toată lumea e în temă. Mi-a spus Robinette că toată lumea știe de ce mă aflu pe navă.

— Știam că te transportăm, spuse Wendel. Și că ești singura noastră încărcătură. Dar habar n-aveam ce sau cine a comandat asta.

— Ei bine, atunci n-ați auzit de la mine. Nu vreau să trebuiască să-mi aleg o afurisită de cameră de depresurizare.

— Relaxează-te. N-am de gând să te torn.

— O să-mi amintesc că ai spus asta când o să fiu împinsă în Flux.

— Nadashe Nohamapetan a fost pasageră pe această navă.

— Așa am auzit și eu.

— Nu a fost, cum s-ar zice, prea populară.

— Asta pentru că e o nemernică, spuse Kiva.

— Da, este, fu de acord Wendel.

— Și zgârcită, continuă Kiva. Mă surprinde faptul că nu l-a plătit în întregime pe căpitanul vostru pentru treaba asta.

— Cum?

— Ei, a fost plătit *un pic*, spuse Kiva. El pare mulțumit de banii care-i rămân în mână. Chiar foarte mulțumit. Dar chipurile primește încă o tranșă când ajunge la destinație. Zic „chipurile" pentru că este un pariu prost pentru el.

— Cum așa?

— Fiindcă Nadashe e falită, de aia. E normal să știu asta – m-am ocupat de finanțele casei ei după ce ea și toată familia ei au fost demascați ca trădători, și i-am înghețat toate conturile secrete. De aceea și sunt *în viață*. Are nevoie de mine ca să recupereze banii ăia.

— Atunci de unde a avut bani pentru plata în avans?

— Aici m-ai prins, nu sunt chiar la curent cu ultima ei escrocherie. Dar probabil că ăia erau toți banii pe care îi mai avea. Bănuiesc că atunci când *Iubirea noastră* o să se întoarcă la Centrul Comercial o să facă exact ce-a făcut și cu cel mai recent asociat al ei.

— Cine-a fost ăla?

— Un tip pe nume Drusin Wolfe.

— Ce i-a făcut?

— Înainte de a pleca ai încărcat cele mai recente știri din Hubfall?

— Da.

— Atunci poți să verifici.

O zi mai târziu, după prânz, Mecanicul-șef Gibhaan o aștepta pe Kiva la ieșirea de la toaletă.

— E super ciudat ce faci, îi spuse ea.

— Putem vorbi undeva în particular? întrebă Gibhaan.

— Nu, nu după ce m-ai pândit în timp ce mă căcam.

— Fii atentă, vorbesc serios.

— Și eu, spuse Kiva, apoi îl duse oricum în dulapul de mături.

— Ai creat multă neliniște pe nava asta, spuse Gibhaan.

— Ăsta e ultimul lucru pe care vreau să-l fac, futu-i, spuse Kiva, cu emfază. Înțelegi asta, nu-i așa? Nu am *nicio* intenție de a-l supăra pe căpitanul vostru. El are, literalmente, putere de viață și de moarte asupra mea. Și asupra voastră, a celorlalți, presupun, adăugă ea după o pauză.

— Nimeni nu zice că ai spus ceva, o asigură Gibhaan. Și, în orice caz, nimeni nu va vorbi cu Robinette despre asta.

— Bine.

— Dar oamenii sunt destul de supărați pe faptul că el nu a fost sincer în legătură cu treaba asta.

Kiva îi aruncă o privire.

— Sunteți niște nenorociți de *contrabandiști*.

— Nu asta e ideea. Ideea e să ai grijă de ai tăi. Și se pare că nu are grijă de noi.

— Asta-i adevărat, spuse Kiva. E de-ajuns să te uiți la navă. Sunt oarecum surprinsă că încă mai zboară. Fără supărare.

— Nu mă supăr. Am avut câteva discuții cu căpitanul în legătură cu starea navei *Iubirea noastră*.

— Nu zic că m-aș pricepe, spuse Kiva. Dar am fost reprezentant al proprietarului pe un cinciar al Casei de Lagos cu destul de puțin timp în urmă. Și pot să-ți spun că dacă un căpitan ar lăsa una dintre navele noastre în halul ăsta, probabil că i-aș arăta exteriorul unei camere de depresurizare.

— E și asta o idee, spuse Gibhaan.

— Nu *e* cazul, evident, continuă Kiva. Sunt sigură că Robinette plănuiește să modernizeze nava de îndată ce va obține a doua tranșă a plății care i se cuvine pentru că m-a târât în jurul a două sisteme diferite.

Gibhaan pufni din nas:

— Dacă primește plata aia.

— Tu ai spus-o, nu eu, zise Kiva, apoi păru gânditoare. Deci cât ar costa să modernizezi *Iubirea noastră*? Vreau să spun, nu s-o iei razna cu luxul sau ceva de genul ăsta. Atât cât să nu mai fie o nenorocită de capcană a morții.

— Vorbești serios?

— Dă-mi voie să fiu curioasă.

— În linii mari, trei milioane de mărci, spuse Gibhaan. Asta doar ca să ieșim din categoria „cutie de conserve zburătoare".

— Și pentru lucrări?

— Aș putea echipa nava asta în întregime cu zece milioane de mărci.

— Asta e tot?

— Nu echipezi o navă de contrabandă fără să știi cum să folosești eficient banii, Lady Kiva.

— Ăsta e *mărunțiș*, spuse Kiva, și imediat ridică mâna în sus, în semn de predare. Nu vreau să jignesc sau ceva. Ziceam doar că, la naiba! Aș putea să strâng și eu atât aproape imediat ce ajungem înapoi la Centrul Comercial.

— I-auzi, serios?

— M-am descurcat îndeajuns de bine în ultimii doi ani. Este o investiție destul de mică. Bineînțeles, ceea ce aș face de fapt ar fi să deblochez unul dintre conturile lui Nadashe Nohamapetan. Dacă e să vorbim teoretic, se poate spune că aceste conturi nici nu există. Nimeni nu s-ar putea plânge în mod legitim dacă unul dintre ele ar ajunge să fie folosit pentru altceva decât pentru a-i da nenorocitului ăluia o oală de mărci în care să se bălăcească. *Teoretic* vorbind.

— Teoretic, desigur, spuse Gibhaan. Facem și noi conversație, cum ar veni.

— Mă bucur că ne înțelegem, spuse Kiva. Nu vreau să am probleme cu Căpitanul Robinette. Absolut deloc.

— Bineînțeles, spuse Gibhaan, apoi plecă.

În acea seară, Kiva fu vizitată de Jeanie și Roulf.

— Cu complimente de la un admirator, spuse Jeanie, apoi ea și Roulf începură să se mozolească în pragul cabinei. Kiva le mulțumi, îi alungă cu părere de rău și apoi se masturbă un pic înainte de a se scufunda în vise agitate.

A doua zi, Tăntălăul – sau poate că era Gogomanul, fiindcă efectiv nu-și putea aminti care era care – îi spuse că trebuie să se prezinte la Căpitanul Robinette. Kiva se îndreptă spre biroul lui, ignorându-i pe cei care se zgâiau la ea în timp ce mergea.

— Ce ți-am spus despre perturbarea disciplinei pe navă? îi spuse Robinette fără vreun preambul când intră în biroul lui.

— Poftim? spuse Kiva. M-am uitat la un serial istoric prost și am citit romane și mai proaste. Nici măcar nu am vorbit cu vreunul dintre membrii echipajului tău timp de aproape o săptămână întreagă.

— Atunci spune-mi cum a ajuns echipajul să aibă cunoștințe *destul de detaliate* despre cine m-a angajat și cu cât sunt plătit.

— Nu am nici cea mai mică idee. *Eu* nu știu cu cât ești plătit. Nu mi-ai spus niciodată cât înseamnă, de fapt, în mărci, deși se pare că nu este suficient de mult ca să repari nava asta.

— Nu vă lăsați înșelată de aparențe, Lady Kiva. Această navă este cât se poate de bună.

— Sper că ai dreptate, spuse Kiva. Se pare că echipajul nu e de aceeași părere.

— V-a spus cineva asta?

— Nu vorbește nimeni cu *mine*, zise Kiva. Dar îi aud pe oameni vorbind.

— Și ce altceva ați mai auzit?

— Spun despre Comisarul tău de bord că se zgârcește la bani, spuse Kiva. Poate de aceea echipajul tău crede că nu le dai salariile și bonusurile întregi.

Făcu o pauză meditativă.

— Poate că tot de-acolo știu și despre afacerile tale. Comisarul tău de bord precis că are habar cu cine lucrezi și pentru cât, nu-i așa? Asta ar avea mai mult sens decât să le fi spus eu oamenilor lucruri pe care în mod evident nu le cunosc.

— Nu sunt sigur de asta, spuse Robinette.

— Căpitane, spuse Kiva, exasperată. Mi-ai promis că, dacă te supăr, mă vei arunca în nenorocitul de Flux. Oricât de greu ți-ar veni să crezi, eu chiar vreau să trăiesc. Am motive să trăiesc, inclusiv faptul că există o persoană pe care îmi doresc foarte mult s-o revăd. Și *asta*, apropo, e ceva nou pentru mine. Așa că gândește ce vrei să gândești, fă ce vrei să faci, așa cum evident că o să faci, la naiba! Dar înțelege că nu intenționez să te supăr sau să-ți fac probleme pe nava asta. Vreau doar să mă întorc la fata mea, domnule.

Robinette o privi încruntat pentru câteva clipe.

— Întoarce-te în cabina ta. Vei rămâne acolo pe toată durata călătoriei.

— Vai, Doamne, spuse Kiva. Abia aștept să am parte de experiența cu toaleta chimică.

— Ajunge, spuse Robinette. A fost o greșeală să te las să ieși. Și dacă lucrurile se înrăutățesc, oricum vei ieși în spațiu printr-o cameră de depresurizare. Așa că speră ca lucrurile să nu se înrăutățească. Acum ieși afară.

Pe drumul de întoarcere spre dulapul cu mături, Doc Bradshaw îi opri pe Kiva și pe Tăntălău (sau pe Gogoman, mă rog) și vorbi cu cel care o însoțea pe Kiva.

— Gibhaan are nevoie de tine în sala mașinilor, îi spuse ea.

— De ce?

— Nu știu, nu-mi spune niciun rahat mie. Dar în timp ce treceam pe-acolo mi-a spus să te aduc. Nu *doar* pe tine, nu ești special. Dar și pe tine.

Bradshaw o luă pe Kiva de braț.

— O iau eu cu mine. Tu du-te.

Tăntălăul/Gogomanul dădu să zică ceva, dar n-o făcu, apoi se îndepărtă spre sala mașinilor.

— Chiar atât de cretin e? se miră Kiva.

— Oh, da, chiar e, spuse Bradshaw. Începură să meargă. Cum a fost discuția cu căpitanul?

— Pare agitat, spuse Kiva. Se pare că cineva vorbește despre finanțele lui.

— Ai vreo idee cine?

— Se pare că ar fi Comisarul de bord. Bineînțeles, este doar un zvon.

— M-am prins, spuse Bradshaw. Am înțeles că o cunoști personal pe Nadashe Nohamapetan.

— Da, spuse Kiva.

— Ce părere ai despre ea?

— Este un borcan furios de transpirație inghinală.

— Pare o descriere corectă.

Bradshaw o duse pe Kiva în dulapul ei de mături, iar Kiva își aminti că fusese dulapul de mături al lui Bradshaw.

— Ascultă, spuse Kiva. Îmi pare rău că ți-am luat camera. Nu m-a întrebat nimeni. Pur și simplu m-au înghesuit acolo. Și acum voi fi blocată înăuntru permanent. Cu o toaletă chimică.

— E în regulă, spuse Bradshaw. Deși îți recomand să faci pipi cu moderație.

Toaleta chimică și batoanele proteice cu care fusese amenințată sosiră la scurt timp după aceea, iar tableta îi fu luată. Timp de două zile, Kiva se holbă la pereții dulapului cu mături și nu se gândi la aproape nimic. În a treia zi începură strigătele, urmate de alarme generale, urmate apoi de zgomotul ocazional al focurilor de armă.

Pe la jumătatea celei de-a treia zile se auziră bătăi puternice în ușa Kivei.

— Da?

— Lady Kiva, se auzi un glas pe care îl recunoscu ca fiind al Ofițerului Secund Nomiek. Se zvonește că intenționați să vă îmbunătățiți condițiile de cazare.

— Acum că ai adus vorba, n-ar fi rău, spuse Kiva.

— Cred că s-ar putea să-i fi menționat Mecanicului-șef Gibhaan un preț pe care ai fi dispusă să-l plătești pentru această îmbunătățire.

— S-ar putea s-o fi făcut, încuviință Kiva. Asta include și posibilitatea de a solicita un nou itinerar?

— Lady Kiva, pentru prețul acela puteți primi cam orice vă doriți.

Kiva zâmbi.

— Atunci, sigur, spuse ea. Vă rog, îmbunătățiți-mă.

Auzi cum ușa ei era descuiată. Se deschise, iar de cealaltă parte apăru Nomiek, cu arma scoasă, dar degetul lui nu era nici pe-aproape de trăgaci.

Kiva recunoscu arma.

— Acela nu este al căpitanului Robinette?

— A fost, răspunse el.

— Mi-a spus că a fost codificat pe baza amprentei lui.

Nomiek zâmbi.

— E prea zgârcit pentru așa ceva, doamnă.

Cât despre Căpitanul Robinette, acesta se afla în biroul său, înconjurat de membri ai fostului său echipaj, care îl legaseră de scaun, ținând armele îndreptate spre el. Nu păru încântat s-o vadă pe Lady Kiva când aceasta intră pe ușă.

— Presupun că asta e opera ta, îi spuse el.

— De fapt, este opera ta, spuse Kiva. Dar recunosc că eu ți-am informat echipajul. Ei au preluat responsabilitatea.

— Înțelegi că asta a fost doar o afacere pentru mine.

— Mi se pare amuzant că atunci când oamenii o dau în bară își închipuie că zicând „a fost doar o afacere" îi scuză în vreun fel, spuse Kiva. Înțeleg că era „doar o afacere", Căpitane Robinette. A fost o afacere proastă pentru tine. Mai întâi, ai fost îndeajuns de fraier încât să faci afaceri cu Nadashe Nohamapetan. Și apoi ai decis să te pui cu mine. Iar *eu* iau această afacere chiar foarte personal.

Robinette încuviință din cap.

— Și acum?

Kiva zâmbi.

— Ei bine, Căpitane Robinette, această navă are trei camere de depresurizare. Ai posibilitatea să alegi.

CAPITOLUL 19

— Sunt aici, spuse Grayland când intră în Camera Memoriei.

Jiyi se materializă în fața ei.

— Ei, fii serioasă, zise Grayland.

Jiyi zâmbi – asta era o chestie nouă – și dispăru, probabil pentru ultima dată. În locul lui apăru Rachela.

— Scuze, spuse Rachela. M-am gândit că ar fi mai ușor.

— Mai ușor decât să afli că străbunica ta în vârstă de o mie de ani trăia în tot timpul ăsta, pretinzând că e un computer? Da, înțeleg ce zici.

— Eu nu sunt vie, spuse Rachela. Corpul meu fizic a fost mort aproape în toate aceste mii de ani.

— Știi ce vreau să spun, izbucni Grayland, țâfnoasă.

— Da, știu, încuviință Rachela.

— De ce? Grayland își întinse mâinile de parc-ar fi implorat-o. Pur și simplu nu înțeleg. Care a fost rostul tuturor acestor lucruri? De ce ai ales să faci asta?

— De ce a ales Tomas Chenevert să fie o navă spațială? întrebă Rachela.

— Nu a ales. Asta a avut la dispoziție la momentul respectiv, din câte am înțeles.

Rachela încuviință.

— La fel a fost și pentru mine. Această tehnologie – care stochează și susține o conștiință umană – a precedat Interdependența. A fost postulată în timpul Sistemelor Libere, fiind probabil împărtășită cu celelalte imperii umane – sau poate a provenit de la ele. A fost descoperită prin examinarea arheologică a sistemelor informatice. Nimeni din Sistemele Libere n-a construit-o – era prea complexă și prea scumpă.

Rachela ridică din umeri.

— Dar apoi am devenit Împărax și pur și simplu am inclus cheltuiala la un loc cu toate celelalte lucruri foarte scumpe pe care le făceam când am fondat Interdependența. A funcționat, dar nu era tocmai mobilă. Așa că am rămas aici.

— Ascunzându-te.

— Dacă vrei să zici așa. Eu am văzut-o mai degrabă ca pe înțelegerea faptului că nu era loc pentru un șir întreg de nemuritori – asta ar fi fost culmea luptei de clasă, nu-i așa? – și a faptului că, indiferent dacă acest tip de nemurire ar fi însemnat că eu puteam să rămân pentru totdeauna Împăraxul, nu-mi doream această slujbă. Deja începuse să mă obosească destul de mult la sfârșitul domniei mele. Pe tine nu? Ești Împărax doar foarte puțin timp, dar știu cât de mult te apasă.

— Așa e, uneori.

— Imaginează-ți să faci asta timp de o sută de ani. Două sute. O mie. Nu, mulțumesc, zise Rachela, tăind aerul cu o mișcare disprețuitoare. În același timp, mă interesa mult ce avea să se aleagă de micul meu proiect.

— De nemurire?

— Nu, de Interdependență. A fost un experiment îndrăzneț. Eram curioasă cum va continua dincolo de viața mea naturală și,

deși nu voiam să fiu conducător, voiam, într-un fel, să pot ghida și sfătui. Și iată, continuă ea, făcând semn spre Camera Memoriei. L-am creat pe Jiyi pentru a fi o interfață plăcută, care să nu emită judecăți – amintește-ți că succesorii mei imediați au fost copiii și nepoții mei, așa că îți poți imagina că a o avea pe propria ta străbunică acolo ar fi fost tulburător –, după aceea a fost logic să-l păstrez pe Jiyi ca imagine a Camerei Memoriei. Au trecut ani, chiar decenii în care eu, Rachela, nu am fost niciodată solicitată.

— Te-a deranjat lucrul ăsta?

— Puțin, la început. Încă mai am orgoliu, deși, după cum știi, mă prefăceam că nu. Dar cu cât stăteam mai mult timp aici, cu atât îmi dădeam seama că, indiferent de chipul care se prezenta, eu eram cea cu care vorbeau.

— Deci... ceilalți împărați...

Grayland se gândi imediat la tatăl ei, Attavio al VI-lea.

Rachela clătină din cap.

— Nu sunt aici. Amintirile și emoțiile sunt aici, dar ei nu. Când vorbeai cu tatăl tău sau cu orice alt Împărax, vorbeai cu mine. Sau, poate, ei vorbeau prin mine.

— Ceilalți împărați ar fi *putut,* totuși, să fie aici. Așa cum ești tu.

— Da, aveam tehnologia necesară. Însă mi s-a părut o idee proastă. I-ai văzut aici, în Camera Memoriei, pe unii dintre împărații care au condus Interdependența. În ce-i privește pe mulți dintre ei, e mai bine că au murit. Cât despre restul, nu știu dacă ar fi putut accepta condițiile. A trăi veșnic într-o cutie nu reprezintă o viață bună pentru majoritatea oamenilor.

— Și cum faci să nu înnebunești? întrebă Grayland.

— Nu sunt trează tot timpul. Când nu ești aici, nici eu nu sunt, decât în sensul cel mai abstract. Jiyi se ocupă de rutina zilnică și mă pune la curent când sunt trează. Nu este doar un chip. Este

o entitate reală, chiar dacă una limitată. De exemplu, el este cel care colectează toate acele secrete, nu eu, în mod direct.

— Dar tu le cunoști pe toate.

— Da. Am găsit acest secret, al conștiinței înglobate într-o mașină, din pură întâmplare. Și nu am vrut să mai pierd și alte informații.

— Dar nu le-ai *împărtășit* niciodată. Până la mine. Și a trebuit să ți le smulg cu forța. M-ai mințit în legătură cu faptul că le cunoșteai. Și apoi l-ai pus pe Jiyi să mi le ofere. Dar tot timpul ăsta am vorbit de fapt cu tine.

— Am un răspuns complex și poate nu îndeajuns de satisfăcător pentru asta, spuse Rachela.

— Abia aștept să-l aud.

— Răspunsul pe care ți l-am dat a fost cel pe care ți l-aș fi dat dacă aș fi fost în viață. Atunci când trăiam nu știam despre Ruptură, despre Sistemele Libere sau despre Tratatul Tripartiției, toate lucrurile despre care m-ai întrebat. Am aflat despre ele mai târziu, după ce am murit și le-a descoperit Jiyi sau au fost descoperite de alții.

— Dar *tocmai* ai spus că această tehnologie era a Sistemelor Libere, spuse Grayland, făcând semn spre Camera Memoriei.

— Am spus că vine din acea perioadă. Când am descoperit-o, nu știam aproape nimic despre civilizația care o crease. Când eram în viață nu cunoșteam toate informațiile, așa că nu ți-am spus. L-am lăsat pe Jiyi să o facă în locul meu.

— Așadar, zici că ce mi-ai spus era adevărat... dintr-un anumit punct de vedere.

— Așa este.

— Dumnezeule, spuse Grayland. Ești *de-a dreptul* imposibilă!

— Felul cum văd eu lucrurile e că făceam în așa fel încât să mă ghidez după niște reguli care spuneau că tu – sau orice Împărax care a venit aici pentru sfaturi și consiliere – vei avea parte de o experiență cât se poate de autentică.

— Nimic din toate astea nu este autentic! izbucni Grayland. Nimic nu e autentic la *tine*. Dacă ai fi fost autentică, ai fi fost *moartă*, nu un... zombi care se furișează în Camera Memoriei din palatul imperial!

— Atunci nu ai știi tot ce știi, spuse Rachela. Despre trecut. Despre toate secretele și planurile pe care nobilii le-au avut și le au împotriva ta. Autentică sau nu, am fost un instrument foarte util pentru tine. Și dacă nemulțumirea ta în ceea ce mă privește e că te-am mințit și că ți-am ascuns anumite lucruri, atunci ar trebui să mă primești în clubul tău. Fiindcă ai făcut același lucru, chiar foarte recent, cu Marce.

— Am crezut că aveam motive întemeiate să o fac.

— Sunt conștientă de asta. Exact cum am crezut și eu că am motive întemeiate pentru a face ceea ce am făcut, în felul în care am făcut-o.

Grayland suspină și luă loc pe banca lungă și banală care era singura piesă de mobilier din Camera Memoriei. Rachela aștepta, așa cum făcea de obicei.

— Nu cred că-mi place de tine, spuse Grayland, după multă vreme.

— Pot să înțeleg asta, fu de acord Rachela.

— Nu cred că-mi place de tine, repetă Grayland. Nu agreez modul în care ne-ai mințit pe mine și pe fiecare dintre ceilalți împăracși. Și nu știu dacă pot avea încredere în tine. Dar adevărul este că am nevoie de tine.

Auzind-o, Rachela zâmbi cu sfială.

— Draga mea strănepoată, începu ea. Accept faptul că nu mă placi și că n-ai încredere în mine. Pricep de ce te simți așa în acest moment. Dar te rog să înțelegi că înșelăciunea nu a avut scopul să te rănească sau să te păcălească nici pe tine, nici pe oricare alt Împărax. A fost menită să-ți ofere o modalitate de a te simți bine cu mine, astfel încât să te pot ajuta. Să te îndrum. Să-ți ofer sfaturi.

— Să mă influențezi, spuse Grayland.

— Da, e puțin vorba și de asta, recunoscu Rachela. Interdependența este moștenirea mea și am avut un interes direct ca ea să supraviețuiască. De-a lungul anilor, împăraçșii veneau aici pentru a sta de vorbă cu strămoșii lor preferați, dar toți aceștia erau de fapt eu sub diferite înfățișări. Sub pretextul de a le oferi sfaturi dezinteresate, le dădeam îndrumări care erau o combinație între ceea ce știam eu, ceea ce știau ceilalți împăraçși și ceea ce aflasem din toate secretele pe care le descoperisem de-a lungul anilor. Ce au făcut împăraçșii cu aceste sfaturi a fost treaba lor. Odată ieșiți din Camera Memoriei, nu am mai încercat să-i influențez sau să-i conving. Uneori mi-au urmat sfatul. Alteori l-au ignorat. Uneori mi-au ascultat îndrumările și au făcut ca lucrurile să meargă și mai rău, fie pentru că au fost niște împăraçși nepricepuți, fie pentru că nici eu nu sunt perfectă și le-am dat sfaturi proaste. Dar această cale indirectă de sfătuire a fost suficientă. Așa că da, Grayland. S-ar putea să încerc să te influențez. Dar ai liber-arbitru.

— Mă bucur că așa crezi, spuse Grayland. Fiindcă de cele mai multe ori nu simt asta. În momentul de față am impresia că viitorul e un zid de care sunt pe cale să mă lovesc, fără vreo modalitate de a mă opri. Nu pot să mă întorc, nu pot să dau înapoi și nu pot renunța. Aș zice că e fix opusul liberului-arbitru.

— Încă nu te-ai lovit de perete.

— Nu, fu de acord Grayland. Nu încă.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre silueta Rachelei.

— Uite, gata cu mințitul, bine? Fără alte minciuni, nu te mai preface că ești Jiyi sau oricare alt împărax, gata cu toate astea. Dacă într-adevăr ești aici să mă ajuți, atunci ajută-mă. Ca Rachela.

Rachela zâmbi din nou, de data asta din toată inima.

— Și cum aș putea să te ajut pe tine, nepoată a mea, Împărax Grayland a II-a?

— Ești conștientă că Nadashe Nohamapetan plănuiește o altă lovitură de stat împotriva mea.

— Este doar una dintre loviturile de stat, printre multe altele planificate, dar da. E insistentă.

— Se poate spune și așa. Ești la curent și cu călătoria lui Marce Claremont pe *Auvergne*, alături de Tomas Chenevert.

— Da, deși doar prin prisma informațiilor pe care mi le dă Chenevert. Tot nu vrea să mă lase să intru în sistemul lui. N-are încredere în mine.

— Mi se pare normal.

— Nu sunt de acord, dar înțeleg de ce o spui.

— Credeam că ți-a dat niște informații despre sistemele sale drept cadou.

— Ți-a zis, așa-i? Da. Mă uit la ele chiar acum. Pot face asta, să știi. Două lucruri deodată. De fapt, mai multe mii de lucruri în același timp.

— Cât de diferit este el de tine?

— De ce întrebi?

— Sunt curioasă, atât.

— Arhitectura sistemului său este incredibil de diferită, ceea ce era de așteptat, pentru că civilizațiile noastre nu au mai

comunicat de cincisprezece secole. Dar, funcțional, suntem destul de asemănători, iar unele lucruri reprezintă îmbunătățiri. Voi încerca să văd ce pot încorpora în propria mea ființă.

— Poți face asta?

— Fac asta de o mie de ani. Camera Memoriei nu funcționează cu tehnologie antică. Este construită să reziste secole întregi, dacă s-ar ajunge la asta. Dar, din moment ce n-a fost cazul, o optimizez tot timpul.

— S-ar putea să se ajungă la asta foarte curând, spuse Grayland.

— Dacă logodnicul tău nu scoate vreun un as din mânecă, da.

Grayland se îmbujoră, apoi se simți jenată. Își atinse mica umflătură de pe ceafă, singura dovadă exterioară a rețelei neuronale din capul ei, care îi înregistra emoțiile și amintirile pentru a fi stocate chiar în această cameră.

— Bineînțeles că știi, spuse ea în cele din urmă.

— Bineînțeles că știu. Mă bucur pentru tine. Chiar meriți un pic de bucurie în viața ta.

Grayland încuviință din cap, făcu o grimasă, se așeză din nou pe bancă și izbucni în lacrimi.

Rachela așteptă să se oprească.

— Dacă vrei să-mi spui despre ce e vorba, te ascult, spuse ea.

Grayland zâmbi amar, își șterse lacrimile și clătină din cap.

— Vei afla destul de curând.

— Așa e, spuse Rachela.

— Merită? întrebă Grayland. Să trăiești etern, vreau să spun.

— N-a fost o veșnicie; a fost doar o perioadă lungă de timp. Și da, merită. Dacă reușești să fii de ajutor.

— Foarte bine. Grayland se ridică din nou în picioare. Atunci e timpul să-mi fii de ajutor.

— Spune-mi în ce fel, ceru Rachela.

Grayland se uită în jur, la Camera Memoriei.

— Mai întâi cred că trebuie să te obișnuiești cu ideea unei vieți în afara acestei cutii.

În săptămâna care urmă, Grayland își petrecu o parte din fiecare zi în Camera Memoriei, comunicând cu străbunica ei, aflând lucruri despre aceasta, învățând cu ea și făcând planuri pentru ceea ce avea să urmeze. De asemenea, se ocupă de afacerile statului, redactă decrete și planifică evenimentele viitoare, așa cum era normal să facă un Împărax.

În fiecare noapte, înainte de a merge la culcare, Grayland vorbea prin mesaje cu Marce cu ajutorul tabletei sale, spunându-i cum a fost ziua ei și întrebându-l despre a lui. Comunicarea lor era îngreunată din cauza decalajului produs de viteza luminii, care ajungea să fie de câteva minute pentru fiecare din ei, dar așteptarea merita. În ziua în care Marce văzu curentul emergent, îi scrise doar: „Atâââât de multe date. Te iubesc." Grayland, care era în același timp și Cardenia, îi răspunse că și ea îl iubește.

A doua zi, Grayland se întâlni cu comandantul Wen, care avea o veste cu privire la forța operativă Ikoyi: se găsiseră suficiente nave, care acum erau în drum spre sistemul Ikoyi, unde urmau să se poziționeze cu două zile înainte să devină imposibil de susținut curentul de Flux de la Ikoyi la Capăt. Între timp, grupului operativ aveau să i se adauge mai multe nave și personal, după nevoi.

Și, ceea ce era și mai bine, Contesa Huma Lagos promisese sprijin logistic și material pentru forța operativă în cadrul sistemului Ikoyi, ceea ce era o mare ușurare pentru toți cei implicați. Grayland îi reaminti lui Wen că trebuiau făcute aranjamentele pentru viitorul transfer al familiilor personalului implicat în forța

operativă. Wen o asigură că acele aranjamente erau deja în curs de desfășurare.

Întâlnirea lui Grayland cu comandantul Wen fusese urmată imediat de un scurt ceai cu Arhiepiscopul Korbijn, care îi făcuse atâta plăcere, încât permisese ca întâlnirea să dureze cu cinci minute mai mult decât cele cincisprezece care îi fuseseră alocate. La plecare, Grayland o îmbrățișă din impuls pe Korbijn, apoi își ceru scuze pentru impertinență. Arhiepiscopul Korbijn îi reaminti că *ea*, Grayland, era de fapt Capul Bisericii Interdependenței și, ca atare, putea să-i dea o îmbrățișare prietenoasă unui arhiepiscop din când în când.

Întâlnirea la care Grayland întârziase era cu Contesa Rafellya Maisen-Persaud, care o aștepta într-una dintre camerele de ceremonii mai mici din aripa palatului în care se afla Împăraxul. Grayland își ceru scuze pentru întârziere, iar contesa acceptă cu amabilitate, oferindu-i un mic cadou Împăraxului: o cutie muzicală de la Lokono, din care, atunci când i se răsucea cheița, răsunau câteva note dintr-o melodie a lui Zay Equan, cel mai cunoscut compozitor lokonian din ultimul secol.

Grayland luă cutiuța, mulțumind cum se cuvine, o așeză pe birou și o întrebă pe contesă cum se simte câinele ei. Aceasta, nedumerită, răspunse că e bine.

Grayland și Contesa Rafellya Maisen-Persaud continuară să schimbe vorbe politicoase timp de câteva minute și abia începuseră să ajungă la partea importantă a discuției lor, care privea potențialul actual de evacuare a sistemului Lokono, când cutia muzicală, în ciuda faptului că fusese scanată și examinată cu atenție de către securitatea imperială, explodă violent și cu o forță mortală, trimițând șrapnel în mica încăpere și ucigându-le instantaneu atât pe contesă, cât și pe Împărax.

CARTEA A TREIA

CAPITOLUL 20

Odată cu asasinarea Împăraxului Grayland a II-a, Interdependența a intrat într-o perioadă oficială de doliu. Comitetul executiv, invocând natura șocantă și tragică a morții ei, a prelungit perioada tradițională de doliu, de cinci zile, la o săptămână întreagă. Săptămâna a început imediat în cadrul Sistemului Centrului Comercial și avea să rămână în vigoare în toate celelalte sisteme începând din momentul în care primeau vestea morții ei.

Comitetul executiv, în frunte cu Arhiepiscopul Korbijn, a anunțat, de asemenea, desfășurarea unei anchete oficiale cu privire la detaliile asasinatului. Toate dovezile indicau că vinovata era Contesa Rafellya Maisen-Persaud, care acționase singură; în apartamentele sale se găsise un bilet de adio, detaliind modul în care pregătise asasinatul și motivul acestuia – care, în mod evident, fusese cel de a protesta împotriva lipsei de acțiune a Împăraxului în chestiunea evacuării Sistemului Lokono. Scrisoarea făcea o comparație între gestul contesei și fapta lui Gunnar Olafsen, care-l asasinase pe primul Împărax Grayland în semn de protest față de ceea ce considerase a fi inacțiunea sa în privința izolării Dalasýslei, care avusese loc în timpul domniei sale.

Dar, bineînțeles, Comitetul executiv nu putea accepta pur și simplu acest motiv mult prea evident fără a face o anchetă completă. Scurta domnie a lui Grayland a II-a fusese marcată de repetate încercări de asasinat și eforturi de a fi înlăturată, de planuri complicate care implicaseră întreaga clasă nobiliară și profesională din Interdependență. Trebuia să existe cel puțin un efort de a săpa mai adânc, pentru a vedea dacă nu cumva era vorba de mai mult decât ceea ce părea la prima vedere, adică de o contesă nemulțumită.

În ceea ce-o privea pe Grayland a II-a, sicriul (închis) cu rămășițele sale avea să fie expus la palatul imperial în primele trei zile ale perioadei de doliu oficial, apoi, pentru alte trei zile, la Brighton, la Hubfall, pentru ca publicul să îl poată vedea și să o comemoreze. La sfârșitul perioadei de doliu avea să fie incinerată, conform tradiției, iar rămășițele sale aveau să fie depuse în cripta imperială din Xi'an, unde urma să se odihnească pentru eternitate alături de strămoșii ei.

Odată aceste probleme rezolvate, Comitetul executiv se concentră asupra problemei următoare, una mult mai spinoasă: cine avea să fie următorul Împărax al Interdependenței.

Era o situație mai complicată decât de obicei. Împăraxul murise fără să producă sau să numească un succesor, ceea ce însemna că nu exista un moștenitor oficial al tronului. Acest lucru se mai întâmplase doar de șase ori înainte în istoria Interdependenței. Nu era o situație nemaiauzită, dar era rară.

Istoria oferea câteva îndrumări în acest caz. Fie că Împăraxul numise sau nu un succesor, tronul imperial era considerat proprietatea Casei de Wu. Acest lucru se datora, desigur, tradiției, dar exista și un argument juridic puternic, chiar dacă nescris, în acest sens. Majoritatea titlurilor mai mici ale Împăraxului, inclusiv cel de Regent al Centrului Comercial și al Națiunilor Asociate,

erau legate în mod explicit de neamul Wu, iar Xi'an, deşi teoretic era teritoriul casei imperiale, se afla în Sistemul Centrului Comercial, care era deţinut şi, cel puţin în teorie, administrat de către familia Wu. Ar fi fost cel puţin dificil să plasezi pe tron pe cineva care nu era un Wu.

De celelalte şase ori în care nu existase un moştenitor oficial la tron, conducerea îi fusese oferită mai întâi oricăruia dintre verii Wu care ocupa funcţia de director general al Casei de Wu. În cazul când directorul general fie refuzase mulţimea (ceea ce se întâmplase de trei ori), fie fusese considerat incompetent (o singură dată), atunci Consiliului de administraţie al Casei de Wu i se dădea sarcina de a alege un membru al familiei Wu care să urce pe tron. În ambele astfel de cazuri, Consiliul de administraţie îl alesese pe unul dintre membrii săi.

În cazul care îi preocupa acum, numirea directorului general nu ar fi fost posibilă; cel mai recent dintre ei, Deran Wu, era mort, iar directorul general anterior lui, Jasin Wu, organizase o lovitură de stat împotriva lui Grayland a II-a şi se afla în prezent într-o celulă, în aşteptarea procesului. Niciun alt Wu nu primise funcţia de director general de la moartea prematură a lui Deran – Proster Wu acţionase ca director general de facto pentru afacerile familiei, dar nu preluase oficial acest titlu şi nici el, nici ceilalţi din Consiliu nu păreau că s-ar grăbi să numească pe cineva în funcţie. Iar Proster Wu nu părea deloc interesat să devină el însuşi Împărax, nici chiar dacă ar fi fost director general oficial.

Astfel stând lucrurile – şi după ce a primit informaţiile complete atât de la istorici, cât şi de la ministrul imperial al justiţiei – Arhiepiscopul Korbijn, acţionând în numele Comitetului executiv în calitate de directoare, printr-un document ce purta semnăturile şi sigiliile membrilor acestuia, ca atestare a

consimțământului lor, a invitat oficial Consiliul de administrație al Casei de Wu să selecteze următorul Împărax.

Aproape imediat a venit o cerere din partea lui Proster Wu de a se întâlni cu arhiepiscopul. Consiliul de administrație, care anticipase invitația, își făcuse alegerea, iar Proster dorea să i-o explice personal lui Korbijn.

— Condoleanțele mele pentru pierderea suferită, îi spuse Korbijn lui Proster, atunci când acesta o vizită a doua zi în birourile sale spațioase din catedrala imperială din Xi'an.

Îndată ce asistenții lor au fost trimiși afară din încăpere și au rămas singuri, Korbijn îi făcu semn să se așeze.

— Vă mulțumesc, spuse Proster. Nu am întâlnit-o niciodată pe vara mea în afara evenimentelelor formale și ceremoniale, dar a fost un șoc pentru noi toți.

— Și pentru mine.

— Înțeleg că ați fost destul de apropiată de ea, spuse Proster.

— Am fost, încuviință Korbijn. Era drăguță, și spun asta cât se poate de serios. Nu și-a dorit rolul de Împărax, dar a ajuns să fie pe măsura lui. Și m-a lăsat să o ajut să fie pe măsura lui. Îi voi fi veșnic recunoscătoare pentru asta. O să-mi fie dor de ea.

— Atunci vă transmit condoleanțele mele, Arhiepiscope.

— Mulțumesc, domnule director Wu.

— Vă rog, spuneți-mi Proster.

— Sigur, dacă așa doriți.

Arhiepiscopul Korbijn zâmbi și-și alungă din minte reveria cu Grayland.

— Să revenim la prezent, continuă ea. Nu ne aflăm aici pentru a vorbi despre trecut, ci despre viitor.

— Da.

— Familia Wu a ales următorul nostru Împărax.

— Da, l-am ales.

— Cine este?

— Ei bine, spuse Proster, și se aplecă să ia geanta de documente pe care o purta. E nevoie de unele explicații.

Korbijn se încruntă.

— De ce?

— O să vedeți.

Proster scoase din geanta cu documente un teanc impresionant de hârtii și le așeză pe biroul arhiepiscopului.

— Înainte de a vă spune, iată scrisorile de sprijin din partea majorității caselor nobiliare, majore și minore, cu privire la alegerea noastră. Puteți să le parcurgeți pe îndelete și să le cereți specialiștilor dumneavoastră în drept să confirme dacă sunt legitime.

— Majoritatea caselor?

— Au fost câteva rețineri, spuse Proster. Casa de Lagos, ceea ce nu este o surpriză, având în vedere cât de îndărătnici sunt. Casa Persaud, deoarece directorul său local l-a asasinat pe fostul Împărax, iar ei au hotărât, destul de corect, că cea mai bună opțiune a lor în acest moment este să nu iasă în evidență și să nu facă absolut nimic. Câțiva alții, de o importanță relativ mai mică în marea schemă a lucrurilor. Dar asta reprezintă majoritatea caselor, zise el, lovind ușor teancul cu degetul. Cea mai mare parte a nobilimii Interdependenței.

Korbijn privi teancul de hârtii.

— Dacă ai atâtea aprobări pentru alegerea ta, trebuie să te fi gândit la acest succesor de ceva vreme.

— Nu, bineînțeles că nu. Dar când a devenit clar că va fi nevoie de un succesor, unul dintre ei a fost alegerea evidentă pentru consiliu, iar când am contactat alte case, la fel au stat lucrurile și pentru ei.

— După această introducere, abia aştept să aud despre care Wu este vorba.

— Ei bine, tocmai asta este, Arhiepiscope. Nu este un Wu.

Korbijn se încruntă.

— Poftim?

— Este vorba despre Nadashe Nohamapetan.

Femeia rămase cu gura căscată.

— La dracu', ţi-ai ieşit din minţi! spuse ea revenindu-şi.

Proster Wu păru surprins că un arhiepiscop foloseşte o înjurătură, şi mai ales *pe aceea*, dar îşi reveni repede şi clătină din cap.

— Există motive foarte bune.

— A încercat s-o ucidă pe Împărax! De două ori! Şi-a ucis propriul frate! A participat la lovitura de stat a mamei sale!

— Există un context care explică toate astea.

— Auzi, context!

— Da, continuă Proster, neabătut. Nu am de gând să mă prefac în faţa dumneavoastră că Nadashe nu a fost implicată în aceste evenimente. Dar contextul a fost şi este familia ei şi a noastră. Tatăl lui Grayland, Attavio al VI-lea, a făcut, în numele casei imperiale, o înţelegere cu Casa de Nohamapetan pentru a avea o membră a familiei Nohamapetan drept consoartă imperială, pentru ca aceasta să nască un copil al celor două familii, care să-l moştenească pe propriul său moştenitor. Apoi Rennered a murit...

— ...fiindcă aşa a hotărât Contesa de Nohamapetan, să fie *ucis*...

— ...în circumstanţe în care Nadashe nu a fost implicată şi despre care nu a avut cunoştinţă, iar Cardenia a devenit moştenitoare. Ambele familii au presupus că acordul dintre casele nobiliare era încă în vigoare. Dar *Cardenia* a încălcat acest acord, iar Casa de Nohamapetan a rămas fără cale de recurs.

— Și asta *scuză* cumva tentativele de crimă și loviturile de stat? întrebă Korbijn.

— Bineînțeles că nu, răspunse Proster. E însă important să remarcăm că acest acord dintre Nohamapetan și Casa Imperială nu era doar despre afaceri. Se referea la dinastii și la domnia Interdependenței. Nimic nu scuză acțiunile Casei de Nohamapetan după ce Cardenia a decis să nu respecte acordul dintre case. Dar *există* un context pentru ele. Iar în acest context, Cardenia a greșit față de Casa de Nohamapetan. Nu în aceeași măsură sau în același fel. Însă, cu siguranță, suficient.

— N-ai cum să crezi ceea ce spui. Ceea ce-mi spui.

— Ba pot, de fapt, zise Proster. Mai mult de-atât, cred că ultimul lucru de care are nevoie Interdependența în acest moment, când literalmente totul se prăbușește, e un război civil care să opună Casa Imperială, pe de o parte, și Nohamapetanii pe de altă parte. Asta am avut în ultimii ani, iar dumneavoastră știți asta. Este ceea ce ne-a adus unde suntem astăzi. Ar trebui să ne concentrăm pe salvarea Interdependenței de la colaps. În schimb, urzim intrigi de palat. E inutil. E o risipă. Și se va sfârși cu distrugerea noastră. A noastră, a *tuturor*. Știți asta. Știu și eu asta. Proster arătă cu mâna spre teancul de documente. Și o știu și ei.

Korbijn nu-i răspunse.

Proster se aplecă în față în scaun.

— Priviți. Cei din familia Wu au pus-o pe Nadashe Nohamapetan pe tron ca Împărax. *Doar* ca Împărax, cu puteri și responsabilități *foarte* bine delimitate, pe care ea le-a acceptat deja. Ea se va căsători cu un Wu – deja caută un partener potrivit în rândul familiei –, apoi cel pe care îl va alege, oricine ar fi, va primi toate titlurile nobiliare mai mici: Regele Centrului Comercial și așa mai departe. Copilul lor, care va lua numele Wu, va moșteni

totul, iar noi, în ceea ce privește succesiunea și dinastia, ne vom întoarce unde eram înainte. La ceea ce atât Casa Imperială, cât și Casa de Nohamapetan au convenit sub Attavio al VI-lea. Toți cei care acum se pregătesc să lupte într-un război civil se vor retrage. Ne concentrăm pe salvarea Interdependenței. Salvăm cât mai multe vieți.

— Chiar dacă în acest fel răsplătiți o criminală și o trădătoare.

Proster își desfăcu larg brațele.

— Astea sunt timpurile în care trăim, Arhiepiscope.

— Noi creăm vremurile în care trăim, Proster.

— Uneori. Dar nu *noi* am făcut un timp în care Fluxul se prăbușește. Mă tem că asta a fost ceva ce ne-a fost impus.

Ridică din umeri.

— Și oricum, dacă nu o punem pe Nadashe pe tron, ce timpuri credeți că am crea? Aveți impresia că ea sau aliații săi se vor opri din ceea ce fac? Pe câți dintre cei cu numele Wu ați vrea ca familia mea să mai picteze o țintă? N-am chef să mai fac din niciunul dintre verii mei ofrande pentru zeii războiului.

— Vrei să ai acordul meu în acest sens, spuse Korbijn.

— Mi-ar *plăcea*, spuse Proster. Noi nu *avem nevoie* de el. Îi avem deja pe nobili de partea noastră. Dar da. Aș vrea să am acordul și sprijinul dumneavoastră personal, precum și cooperarea Bisericii Interdependenței. Asta ar face ca lucrurile să meargă mai ușor; mai mult de-atât, ar implica beneficii și pentru dumneavoastră.

— Cum așa?

— Nadashe este conștientă de faptul că trecutul ei o face o alegere... controversată pentru a fi Capul Bisericii și Cardinalul de Xi'an și al Centrului Comercial. Este pregătită să cedeze aceste titluri și puteri către dumneavoastră, ca Arhiepiscop, pe durata

domniei sale sau pe cea a mandatului dumneavoastră, oricare dintre acestea va fi mai scurtă. În cazul în care mandatul dumneavoastră este mai scurt, atunci titlurile trec la moştenitorul lui Nadashe în momentul morţii sau pensionării dumneavoastră. În cazul în care mandatul dumneavoastră este mai lung, aveţi opţiunea de a înapoia titlurile noului Împărax atunci când acesta va prelua tronul, dar titlurile îi vor reveni automat noului Împărax când veţi părăsi funcţia, oricând s-ar întâmpla acest lucru.

Korbijn clătină din cap.

— Nu eu, spuse ea.

— Poftim?

— Am spus: „nu eu". Pot, vorbind în numele Bisericii, să vă spun că nu mă voi opune alegerii dumneavoastră pentru titlul de Împărax, oricât de stupidă ar fi ea. Şi vă accept oferta în ceea ce priveşte acordarea celor două titluri, de Cardinal de Xi'an şi al Centrului Comercial, Arhiepiscopului de Xi'an pe toată durata domniei lui Nadashe Nohamapetan ca Împărax. Dar aceste titluri nu vor fi ale mele. Intenţionez să demisionez.

— Cum aşa?

— Pentru că nu voi sta în catedrală ca s-o binecuvântez pe Nadashe Nohamapetan, să mă rog pentru succesul ei, şi nu voi fi instrumentul încoronării ei. Uiţi, Proster Wu, că am servit alături de Nadashe Nohamapetan în Comitetul executiv. Am aflat de ce e capabilă. Vă amăgiţi singur, domnule, dacă aveţi impresia că poate fi controlată sau stăpânită de voi, de Casa de Wu sau de acorduri pe care ea spune că le va respecta.

— Este posibil să fiţi prea pesimistă.

— Ar trebui să speri cu ardoare că sunt, spuse Korbijn. În ceea ce mă priveşte, mă spăl pe mâini de toate astea. Te poţi aştepta

ca, în următoarele câteva ore, să-mi anunț intenția de a renunța la arhiepiscopie și de a-mi relua rolul de preot obișnuit.

— Aștept cu nerăbdare întâlnirea cu succesorul dumneavoastră în legătură cu încoronarea.

— Și eu o aștept cu nerăbdare, atunci când va avea loc, adică peste o lună.

— Poftim?! spuse Proster.

Korbijn zâmbi.

— Dragul meu Proster, văd că nu ești un fiu prea devotat al Bisericii. Așa că hai să-ți explic. Ca șefă de facto a Bisericii Interdependenței – și deoarece nu există în acest moment niciun Împărax domnitor care să-i fie șef de iure –, nu am plăcerea de a-mi alege succesorul eu însămi. Trebuie să fie convocați episcopii și trebuie să existe un cvorum. Numărul de episcopi ale căror dioceze se află în Sistemul Centrului Comercial este ceva mai mic decât numărul total necesar pentru cvorum, deci trebuie să fie prezenți și episcopi din alte sisteme. Acest lucru nu este întâmplător, apropo, ci a fost gândit așa. Dacă sunt destui episcopi care vizitează Centrul Comercial, așa cum, desigur, se poate întâmpla, atunci îi putem folosi. Dar trebuie, de asemenea, să extindem invitația *și* către episcopii din alte sisteme. Minimul absolut de timp cerut de legea bisericească pentru acest lucru este de o lună.

— Chiar dacă există un cvorum de episcopi în Centrul Comercial.

— Da. Cvorumul este minimul necesar. Însă, cu cât pot participa mai mulți episcopi, cu atât mai bine. De obicei, dacă Arhiepiscopul de Xi'an intenționează să se retragă, stabilim o dată cu cât mai mult timp înainte. Un an, de regulă. Și nu ar fi neobișnuit să fie vorba chiar de doi ani, astfel încât episcopii de la Capăt să poată veni și ei, dacă doresc. Dar Capătul oricum este izolat acum de noi.

— Și nu veți face încoronarea înainte de acel moment.

— Odată ce îmi voi anunța demisia, n-o să mai am cum, răspunse Korbijn. Pot îndeplini ritualurile standard pe care le face orice preot și sunt sigură că Biserica îmi va permite să fiu în continuare între timp reprezentanta Sa în Comitetul executiv. Dar toate responsabilitățile mele arhiepiscopale vor trece temporar la Episcopul Hill, care administrează Catedrala Parlamentului.

Proster deschise gura.

— Toate responsabilitățile arhiepiscopale, *cu excepția* încoronării Împăraxului, care, din punct de vedere canonic, cade în mod explicit sub incidența responsabilităților Arhiepiscopului de Xi'an.

Proster închise din nou gura.

— Și înainte de a întreba – nici măcar de a întreba, ci de a *gândi* asta, Proster –, niciun Împărax nu este legitim fără o încoronare bisericească. Un moștenitor prezumtiv poate acționa cu anumite puteri înainte de ascensiunea lui formală, dar aceste puteri sunt în mare parte ceremoniale și limitate la administrarea Casei Imperiale. De aceea avem un Comitet executiv pentru interimat.

— Înțeleg ce faceți, să știți, spuse Proster.

— Sper din tot sufletul; mi-am exprimat foarte clar punctul de vedere, spuse Korbijn. Dar lasă-mă să-ți spun, în caz că nu e limpede: vei avea parte de încoronarea ta, Proster Wu. Nadashe Nohamapetan va fi Împărax, și fie ca asupra capului tău să cadă osânda! Dar această încoronare trebuie să fie legitimă și *trebuie* făcută ca la carte – conform regulilor Bisericii și legilor Interdependenței –, fiindcă altfel o să se aleagă praful de jocul tău prostesc. Ceea ce înseamnă că, deocamdată, trebuie să joci după regulile *mele*. Aceasta este ultima mea mutare. Știu asta și o știi și tu. Dar mai am încă mutarea asta, una pe care am de gând s-o fac.

Proster rămase tăcut pentru o perioadă mai lungă de timp. Apoi încuviință.

— Bine, spuse Korbijn. Atunci, succesorul meu, oricine ar fi el, vă va primi aici peste o lună. Probabil.

Proster își ridică sprâncenele.

— Probabil?

— De obicei, episcopii îl aleg pe următorul arhiepiscop din rândul oaspeților care se adună, spuse Korbijn. Dar uneori n-o fac. Câteodată, ei pot să aleagă o persoană care nu e prezentă. Dacă se întâmplă așa ceva, acel episcop trebuie să fie anunțat. Apoi trebuie să accepte. Apoi trebuie să călătorească. Asta poate dura luni bune.

— Însă, din câte spuneți, nu e probabil să se întâmple asta.

— Nu este, fu de acord Korbijn. Dar e posibil. Ar trebui să speri că nu vor alege un episcop de la Capăt.

CAPITOLUL 21

Marce și Chenevert au descoperit găvanul de Flux evanescent emergent chiar acolo unde ar fi trebuit să fie, comportându-se exact cum Marce presupusese că avea să facă – extinzându-se și mișcându-se – și, mai mult de-atât, expulzând și mai multe găvane de Flux care ieșeau, înaintau și apoi se evaporau în câteva minute sau secunde. Marce nu se așteptase la așa ceva; nu prea se potrivea cu modelul său și realiză că ar fi putut să-și petreacă toată viața profesională concentrându-se doar pe acest aspect al găvanelor de Flux evanescente emergente și tot n-ar fi terminat de vorbit despre ele.

Viața lui Marce Claremont fusese un festival ridicol de plin de date.

Era atât de copleșit de date, încât Chenevert fu nevoit să-i reamintească faptul că, deși toate informațiile pe care le adunaseră erau grozave, aveau o sarcină și un obiectiv la care ar fi trebuit să lucreze. Așa că Marce, cu părere de rău, a lăsat deoparte tot ceea ce nu avea legătură cu măsurarea rezonanței de bază a mediului Fluxului și cu cartografierea efectelor încă în curs de desfășurare ale acelei cavități, de acum antice, pentru a vedea cum se potriveau datele rămase cu valorile estimate pentru fiecare dintre ele din ipoteza lui.

Și acestea erau uimitor de diferite – apropiate, dar diferite –, iar Marce, ca om de știință, înțelegea faptul că variațiile, chiar dacă erau mici, însemnau schimbări imense în viitor, modificând în mod considerabil predicțiile privind aspectul și durata curenților de Flux evanescenți, atât pentru viitorul apropiat, cât și pentru deceniile și chiar secolele următoare.

În plus, asta îi întărea lui Marce convingerea că următorul pas era să obțină mai multe măsurători de la găvanele de Flux evanescente emergente și ale curenților aferenți. Rafinarea progresivă a ipotezelor cu date noi și pertinente nu era sexy, dar era importantă. Toate acestea sugerau – doar *sugerau*, dar chiar și în aceste condiții – că s-ar putea să existe cu adevărat o modalitate de a face ceea ce-și doreau: să modeleze găvanele de Flux și să le mute, poate chiar să le facă să înghită habitate umane întregi.

Ceea ce ar fi provocat o grămadă de probleme de ordin secundar, cu care Marce nu era sigur că voia să se confrunte, inclusiv dacă se putea forma o bulă de continuum spațiu-timp într-atât de mare încât să poată cuprinde un habitat lung de câțiva kilometri. Își dădea seama, însă, și că nu trebuia să rezolve toate problemele. Dacă o rezolva pe *aceasta*, de restul puteau să se ocupe alții. Iar soluționarea acestei unice probleme era un efort imens pentru un singur om, oricine ar fi fost acela.

Marce era atât de absorbit de propria lui lume de date și de ipoteze, încât aproape că uitase să-i trimită un mesaj Cardeniei pentru a începe discuția lor de seară, care implica scurte explozii de text întrerupte de pauze lungi. În seara aceasta Marce scrisese doar: „Atâââât de multe date. Te iubesc.“, în speranța că ea va înțelege că era prea distras de știința mult prea strălucitoare pentru a fi un interlocutor util în acel moment. Cardenia răspunse,

simplu: „Și eu te iubesc" și, citind acele cuvinte, și-a imaginat-o amuzându-se de entuziasmul lui nevinovat pentru știință.

Se bucura închipuindu-și-o astfel și, pentru a mia oară din noaptea de dinaintea plecării lui și a lui Chenevert pentru a observa acest găvan de Flux emergent, Marce își luă un răgaz de o secundă pentru a fi uimit, pur și simplu profund uimit, de propunerea Cardeniei de a se căsători cu el.

Fusese, și Marce știa asta, o decizie impulsivă din partea ei, poate chiar una pripită. Cardenia îi spusese cu mult timp înainte despre cum fusese destinată să se căsătorească cu nenorocosul Amit Nohamapetan și despre cum cineva în poziția ei nu-și permitea întotdeauna sau nici măcar adesea luxul de a se căsători din dragoste. Asta era pentru oameni care *nu aveau* atât de multă putere încât pur și simplu nu puteau renunța la ea, adică genul de putere pe care Cardenia o avea ca Împărax. Și îi spusese asta cu atâta jale, încât Marce a simțit, spre surprinderea lui, un fel de milă pentru ea, care era cea mai puternică persoană dintre miliardele de oameni din Interdependență.

Marce știa deja lucrul acesta chiar înainte ca ea să i-l spună, și întotdeauna păstrase deoparte o bucată din el însuși. Nu era vorba de inima lui, pentru că știa că o iubește pe Cardenia și că nu avea rost să se amăgească în privința asta. Dar părțile liniștite și logice din mintea lui, cele care îl făceau să fie conștient că această relație se va sfârși într-o zi – dacă avea noroc, prin simpla entropie care apare între oamenii care se cunosc prea bine și care nu mai sunt îndrăgostiți, iar dacă nu, din cine știe ce cauză, mai dureroasă. Iar când avea să se întâmple asta – când, nu dacă – trebuia să poată să aibă eleganța de a o accepta și de a ști că dragostea nu făcea niciodată parte din moștenirea cuvenită unui Împărax.

Cu toate astea, Cardenia îl ceruse în căsătorie, *ea pe el*, și, în ciuda bâjbâielii inițiale, el acceptase. După aceea, Marce scăpase de grija de a-și înfrâna părțile liniștite și logice din minte. Poate că, într-o bună zi, relația dintre Marce și Cardenia avea să se strice – era ceva ce se întâmpla câteodată între oameni, iar Marce nu se amăgea că, doar pentru că o iubea pe Cardenia, nu avea s-o scoată groaznic din sărite câteodată –, dar asta avea să se întâmple pornind dintr-o stare care să încurajeze constanța și reconcilierea ca baze de plecare. Marce era destul de sigur că putea să facă asta: să trăiască fiecare zi pentru a o lua de la capăt, construindu-și amândoi o viață împreună.

După câteva ore, când, până la urmă, Marce n-a mai putut să păstreze clare fluxurile de date în viziunea sau în mintea sa, s-a îndreptat spre cabina lui de pe *Auvergne*, și-a pus capul pe pernă și a avut gânduri confuze și plăcute despre Cardenia în timp ce se scufunda rapid într-un somn adânc și fără vise. Când a ieșit la suprafață din acel somn, după aproape douăsprezece ore, i s-a părut că a auzit-o pe Cardenia spunând, simplu, „Marce", chiar în momentul când deschidea ochii.

Marce Claremont s-a ridicat din pat, a căscat și s-a întins, s-a îmbrăcat, apoi a mers până pe puntea de comandă a navei *Auvergne*, unde îl aștepta Tomas Chenevert, care îl lăsase intenționat să doarmă cât mai mult posibil, pentru a-i spune apoi că iubita lui Cardenia, Împăraxul Grayland a II-a, murise.

Călătoria de întoarcere spre Xi'an durase opt zile și o mie de ani.

Xi'an-ul în care se întorsese Marce nu mai era cel din care plecase. Poziția sa oficială în cadrul personalului imperial era cea de consilier special pentru știință al Împăraxului, un post pe care fusese numit personal de către însuși Împăraxul. După moartea lui Grayland, toate numirile personale – consilieri, asistenți și

consultanți – fuseseră suspendate și rămâneau la bunul plac al viitorului Împărax, care, așa cum se obișnuia, avea să-și aducă propriul personal și, prin urmare, nu prea ar mai fi avut nevoie de oamenii din echipa fostului Împărax.

Pentru Marce, acest lucru însemna că fiecare proiect sau inițiativă pe care o întreprinsese în numele lui Grayland – adică toate – fuseseră oprite, iar continuarea lor depindea de deciziile pe care avea să le ia viitorul Împărax. Marce nu mai putea să acceseze fișiere sau date de pe serverele imperiale sau să împărtășească noile date pe care le adunase cu alți oameni de știință până în momentul în care noul Împărax sau reprezentantul (reprezentanții) desemnat (desemnați) ai acestuia pentru inițiativele de cercetare și știință personale ale Împăraxului aveau să-i permită acest lucru.

Asta, în sine, nu era o problemă pentru el. Păstra întotdeauna copii ale lucrărilor sale pe propriile dispozitive, și oricum îi împărtășise toate informațiile lui Chenevert. Putea transmite datele către alții dacă dorea, iar între timp era liber să lucreze de unul singur cu ele. Dar izolarea oficială de munca sa și tot ceea ce reprezenta ea în relația lui cu sistemul imperial îl înstrăinase.

(Apropo de înstrăinare, nava *Auvergne* nu mai avea voie acum să acosteze la docul spațial privat al Împăraxului de la Xi'an – Marce, a cărui navă se presupunea că este, a trebuit să facă aranjamente în altă parte a habitatului, plătind o taxă exorbitantă pentru o acostare temporară din seiful de mărci pe care îl adusese cu el de la Capăt. Acostarea avea, într-adevăr, să fie temporară, deoarece altfel costul ei avea să-i diminueze rapid rezerva de bani. Astfel, Marce își dădu seama din nou că exista o diferență între a fi pur și simplu bogat, așa cum era el, și a fi extrem de bogat, adică

ceea ce trebuia să devină el ca să poată parca o navă de mărimea navei *Auvergne* oriunde în sistem).

În așteptarea dispoziției privind angajarea sa în slujba noului Împărax, lui Marce i se permisese să rămână în camerele sale de la palat, adică în garsoniera de burlac în care nu dormise decât foarte rar în ultimele câteva luni. Nu i se permisese să-și recupereze lucrurile din apartamentele Împăraxului. Posesiile lui – haine, articole de toaletă, și alte câteva obiecte personale – fuseseră livrate la apartamentul său din palat încă înainte ca el și nava *Auvergne* să se fi întors la Xi'an.

Marce fusese exclus din aspectele personale ale vieții imperiale la fel de rapid și de eficace cum fusese exclus din aspectele profesionale ale acesteia.

Bineînțeles, toată lumea știa că pe Marce și Grayland îi legase o „prietenie strânsă", după cum se spunea, eufemistic. În locuința sa de burlac, Marce avusese parte de amabilitate și simpatie din partea altor membri ai personalului imperial, dintre care unii așteptau, la fel ca el, să afle dacă posturile lor vor fi păstrate. Ceea ce nici ei, nici altcineva nu înțelegea era calitatea acelei strânse prietenii, faptul că nu fusese deloc o „prietenie strânsă", ci o dragoste reală, autentică și adevărată.

Marce înțelegea că alții din casa imperială nu puteau fi învinovățiți dacă erau de părere că el nu fusese nimic mai mult decât o jucărie drăguță a unei femei puternice. Nu dorise niciodată să profite de relația lor sau să se laude cu ea. Nu era treaba nimănui. Dar această reticență a lui de a vorbi normal despre ceea ce trăise alături de Grayland – de Cardenia – făcea ca în ochii tuturor celorlalți, cu excepția celor foarte puțini care o cunoșteau cel mai bine pe Împărax, Marce să nu poată avea nicio pretenție specială de la Împărax sau de la persoana ei.

Nimeni altcineva nu știa că îl ceruse în căsătorie.

Marce era acum văduv, cu tot ceea ce însemna asta, dar fără alinarea pe care i-ar fi adus-o măcar un suflet care să-i înțeleagă durerea și doliul. Nu-i spusese nici măcar lui Chenevert; simțise că nu era treaba lui să împărtășească primul această informație. Când logodnica ta era Împăraxul, o lăsai pe ea să facă anunțurile.

Acum îi putea spune lui Chenevert, bineînțeles. Putea să-i spună oricui ar fi vrut să asculte. Dar nu o făcea, pentru că ea nu era acolo pentru a-i confirma spusele cu propria ei versiune. Marce era sigur ce se va gândi despre el dacă ar fi făcut vreo declarație despre logodnă aici și acum.

Dar lucrul ăsta îi convenea. Nu avea nevoie ca altcineva să știe că fusese cerut în căsătorie de Cardenia. El o știa și avea să poarte asta în suflet pentru totdeauna.

Marce nu rămase în locuința lui și nici nu așteptă să-și descopere noul rol în cadrul Casei Imperiale. Venise la Centrul Comercial pentru a transmite, din partea tatălui său, vestea despre prăbușirea Fluxului. Rămăsese pentru că Împăraxul – Cardenia – îl rugase să o facă. Ea se dusese, iar responsabilitățile sale față de ea și față de tatăl său fuseseră îndeplinite.

În plus, noul Împărax urma să fie Nadashe Nohamapetan.

Marce demisionă din funcție, își goli apartamentul și se mută pe nava *Auvergne*, în primul rând fiindcă îl invitase Chenevert, dar și pentru că, după socotelile lui, plătea deja chiria sub forma acelei taxe de andocare îngrozitor de mari.

— Ce plan ai acum? întrebă Chenevert, după ce se mutase.

— Nu știu, spuse Marce. Planul meu inițial era să mă întorc la Capăt. Asta e greu acum, pentru că Nohamapetanii au instaurat blocada planetei.

— Grayland plănuia să trimită o armată.

— Planul a fost anulat, evident. Nadashe este viitorul Împărax. Ea n-o să acționeze împotriva propriului frate.

— *Am* putea încă să ne strecurăm pe ușa aceea din spate, spuse Chenevert. E încă deschisă. Dacă ne grăbim.

— Noi?

— Nu am legături aici, e clar. Și suntem prieteni.

— Mulțumesc, spuse Marce, cu adevărat emoționat. Dar n-aș putea să-ți cer să-ți asumi un astfel de risc. Chiar dacă nimeni nu supraveghează acel găvan de Flux, asta nu înseamnă că nu vom fi văzuți apropiindu-ne de planetă. *Auvergne* nu este o navă mică.

— Îmi subestimezi capacitatea de a mă furișa, spuse Chenevert.

— Aș prefera să fac asta, nu să le subestimez capacitatea de a te distruge ca navă neidentificată.

— Mi se pare corect.

— Nu, nu mă pot întoarce la Capăt. Nu încă. Poate că niciodată.

— Atunci revin la întrebarea mea inițială, spuse Chenevert.

— Și eu revin la răspunsul meu inițial, răspunse Marce. Nu știu. Nu încă. O să-mi dau seama în curând. În fond, noi doi mai avem o mulțime de date de analizat. Poate că vom găsi răspunsuri în ele.

Zâmbi și se uită la silueta lui Chenevert.

— Am rămas totuși ultima speranță a Interdependenței. Am putea să lucrăm mai departe la asta, fie că viitorul Împărax vrea sau nu să o facem.

— Îmi place ideea asta. Trezește romanticul lipsit de noroc din mine.

— Îmi pare rău că ai fost târât în treaba asta, spuse Marce. Când te-am găsit, dormeai liniştit. Te-am trezit, te-am pus în mijlocul unei bătălii spaţiale, iar când ai venit aici te-am implicat în aceleaşi maşinaţii politice de care fugiseşi. Nu te-aş învinovăţi dacă m-ai ejecta în spaţiu în timp ce dorm.

— Te asigur că nu am de gând să fac aşa ceva, spuse Chenevert. Dragul meu Lord Marce. Ţin foarte mult la dumneata. Da, dormeam destul de mulţumit când m-aţi găsit. Probabil că aş fi putut dormi până când energia mea s-ar fi terminat şi aş fi alunecat într-o moarte tăcută. Dar nu regret că m-ai trezit. Mi-ai oferit o viaţă mai bună şi un scop mai nobil decât am avut în ultimii ani şi, poate, decât am avut vreodată. Iar dacă sarcina noastră eşuează şi efortul nostru este în cele din urmă zadarnic, tot a meritat lupta. Eu voi fi veşnic recunoscător că am putut să lupt alături de tine şi de Împăraxul tău. Mulţumesc.

— Cu plăcere, spuse Marce, ridicându-se pentru a se îndrepta spre cabina sa.

— Cardenia a fost o persoană remarcabilă, îi spuse Chenevert. Ai avut motive s-o iubeşti, Marce.

— Mulţumesc.

— Şi ea a avut motive să te iubească.

Marce nu avu nimic de adăugat la asta. Încuviinţă din cap şi plecă.

Ajuns în cabina lui, Marce se pregăti de culcare, trecând în acelaşi timp în revistă grămăjoara de bunuri pe care o avea pe numele său. Unul dintre ele îi atrase atenţia şi-l luă în mână. Era ceasul de buzunar, primul cadou pe care i-l făcuse Cardenia vreodată.

Îl deschise şi ochii îi căzură pe semnele chinezeşti, pe inscripţia pe care o alesese ea.

Acesta este timpul nostru.

— A *fost* timpul nostru, spuse el către Cardenia, care nu era acolo. Şi a meritat. Mi-aş fi dorit doar să fi fost mai mult.

Îşi impuse să adoarmă. Chiar înainte să se afunde în somn, i se păru că o aude pe Cardenia rostindu-i numele. Asta îl linişti, se lăsă copleşit de senzaţie şi adormi.

CAPITOLUL 22

Oamenii lui Nadashe aşteptau *Iubirea noastră* când aceasta şi-a făcut din nou apariţia în spaţiul Centrului Comercial, exact aşa cum Kiva se aştepta, la naiba, s-o facă. Probabil că Nadashe îi postase acolo din momentul în care *Iubirea noastră* ieşise din sistemul Centrului Comercial, în cazul în care nava ar fi descoperit cumva aptitudinea să dea, la dracu', în *marşarier* în Flux şi să se întoarcă imediat.

Kiva era flatată că oamenii lui Nadashe veniseră după ea. Asta însemna că aceasta se aşteptase ca Kiva să corupă echipajul de pe *Iubirea noastră*. Era încântată că n-o dezamăgise.

Echipajul de pe *Iubirea noastră* o predase pe Kiva fără luptă, conform dorinţei acesteia, şi le servise oamenilor lui Nadashe o poveste despre cum Robinette murise în mod neaşteptat de moarte naturală (ceea ce nu era incorect, teoretic vorbind, deoarece vidul din spaţiu este un fenomen natural) şi, prin urmare, nava se întorsese imediat la Centrul Comercial pentru a primi alte instrucţiuni. Era o poveste credibilă, despre care Kiva socotise că ar putea împiedica aruncarea în aer, printre stele, a navei *Iubirea noastră* la întoarcere. Nu era deosebit de ataşată de echipajul de pe *Iubirea noastră* – evaluarea ei anterioară conform căreia personalul era alcătuit din genul de rataţi arţăgoşi

care nu se puteau descurca în societatea civilizată nu fusese pusă la îndoială în timpul călătoriei de întoarcere de nouă zile –, dar aceștia îi făcuseră o favoare prin faptul că fuseseră ușor de manipulat pentru a se răzvrăti. Voia să-și respecte partea ei de înțelegere.

Navele lui Nadashe bruiaseră comunicațiile de pe *Iubirea noastră*, motiv prentu care Kiva nu reușise să transmită mai multe dintre mesajele pe care își propusese să le trimită, inclusiv unele către Senia și către echipa juridică a Casei de Lagos. Pe lângă asta, nu putuse nici să autorizeze transferul unuia dintre conturile secrete ale lui Nadashe către baza de date de pe nava *Iubirea noastră*. Înainte de a fi luată de pe navă, Kiva le șterse din șirul de mesaje pe cele către Senia și pe cele juridice pentru a prioritiza transferul, lăsând instrucțiuni detaliate pentru noul căpitan Nomiek despre cum să treacă de protocoalele de securitate ale contului secret. I-a recomandat să pună mâna pe cont imediat după deblocarea comunicațiilor sale și apoi el, *Iubirea noastră* și tot echipajul ei să stea naibii ascunși pentru câteva luni. Contul secret pe care Kiva îl transferase conținea patruzeci și șase de milioane de mărci în plus față de suma pe care fusese de acord să o ofere. Kiva considerase asta un bacșiș, și, oricum, futu-i, nu era ca și cum ar fi dat din banii ei.

Imediat ce Kiva ajunsese la bordul navei lui Nadashe, aceasta ignoră *Iubirea noastră* cu totul, ceea ce fu o ușurare pentru ea, și se îndreptă spre Centrul Comercial. Sau cel puțin așa crezuse ea. Abia când nava a acostat la Xi'an, în zona de andocare privată a Împăraxului, Kiva a început să se gândească la faptul că, în timp ce fusese plecată, se întâmplase ceva al dracului de serios. Această suspiciune i se confirmă atunci când fu escortată în biroul privat al Împăraxului și o găsi pe Nadashe Nohamapetan așezată pe scaunul Împăraxului

— Futu-i, clar îți bați joc de mine, îi spuse Kiva lui Nadashe.

Nadashe zâmbi.

— Lady Kiva. Dacă aș dori să am o conversație privată cu dumneavoastră, îmi promiteți că nu veți face nimic stupid, cum ar fi să încercați să mă atacați?

— La dracu', nu, spuse Kiva și dădu din cap spre un obiect de pe birou. Te-aș omorî în bătaie cu nenorocitul ăla de prespapier imediat ce s-ar ivi prilejul.

— Îți apreciez sinceritatea, spuse Nadashe și făcu un semn din cap către personalul de securitate care o însoțise pe Kiva de la navă până în birou.

Unul dintre ei o obligă pe Kiva să se așeze pe un scaun superb și extraordinar de scump, datând din timpul domniei lui Leo al II-lea, în timp ce un altul îi legă mâinile și picioarele de scaun, folosind legături flexibile.

— Stai comod? întrebă Nadashe, după ce Kiva fusese bine fixată și grupul de securitate fusese trimis de cealaltă parte a ușii.

— Vino încoace și te mușc.

— Nu e genul meu, dar îți mulțumesc pentru ofertă. Înțeleg că s-ar putea să fie un șoc pentru tine faptul că ne întâlnim aici, continuă ea, făcând semn spre birou.

— Nu sunt șocată, spuse Kiva. Ani de zile ai încercat să ucizi ca să-ți croiești drum spre acest nenorocit de birou. Sunt doar dezamăgită că, în cele din urmă, ai reușit.

— N-am omorât pe nimeni pentru a ajunge aici.

— Ah, scuze, nu știam că astăzi e „ziua insultării inteligenței Kivei Lagos". Dacă aș fi știut, aș fi purtat o pălărie festivă de petrecere.

— Mă rog, cum zici tu, spuse Nadashe. Ideea este că voi fi următorul Împărax.

— De ce nu ești deja Împărax? întrebă Kiva. Clar ai pândit locul *ăsta* de ceva vreme. Ți-ai strecurat nenorociții de acoliți peste tot. Ce te reține?

Buzele lui Nadashe se subțiară.

— Un detaliu de procedură a Bisericii Interdependenței.

Kiva chicoti, auzind-o.

— Bănuiesc că Arhiepiscopul Korbijn te-a trimis la dracu'.

— Ceva de genul ăsta.

— Întotdeauna mi-a plăcut de ea.

— Mie nu, spuse Nadashe. În orice caz, fostul arhiepiscop nu va mai rămâne mult timp prin preajmă.

Kiva dădu din cap.

— Te-ai apucat să-ți înlături dușmanii, înțeleg.

— Se va retrage din preoție după încoronare, spuse Nadashe. Nu trebuie să ai o părere atât de proastă despre mine, Kiva.

— Nu văd de ce n-aș avea.

— Ei bine, de exemplu, fiindcă ești încă în viață.

Auzind asta, Kiva pufni.

— Doar pentru că știu unde se află banii tăi.

— Nu doar din cauza asta.

— Nu mă convingi, spuse Kiva. Două virgulă șapte miliarde de mărci în conturi secrete este totuși o sumă frumușică, chiar și pentru un viitor Împărax. Ei bine, de fapt două virgulă șase sute patruzeci și patru de miliarde de mărci. E posibil să fi plătit un pic prea mult pentru o răzmeriță dintr-un cont mai mic.

Nadashe zâmbi.

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune că poți păstra cele două virgulă șase patru patru miliarde de mărci?

— Atunci aș spune că mi-aș dori să fi plătit mai puțin pentru acea răzmeriță.

— Hai, fii serioasă pentru un moment, Kiva. Nu ne-am plăcut niciodată, iar în ultima vreme am devenit inamice în adevăratul sens al cuvântului. Dar sunt pe cale să devin Împărax. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-mi încep domnia cu mânie și controverse. Înțeleg că te oftici și că ostilitatea și revolta teatrală fac parte din stilul tău, continuă ea, arătând spre legăturile Kivei, dar știu, de asemenea, că dacă dai de greu, te concentrezi pe afaceri. Întotdeauna ai făcut-o. Adică, la naiba! Ai reușit cumva să faci profit în acea călătorie la Capăt, după ce ți-am sabotat culturile de fleacfruct.

— Știam eu, futu-i! exclamă Kiva triumfătoare. Nenorocitul de frate-tău! O să-l omor pe rahatul ăla mic.

— Asta pare puțin probabil în acest moment, observă Nadashe.

— E pe agenda mea de lucru, o asigură Kiva.

Nadashe se făcu că nu o aude.

— Ideea mea e următoarea, Kiva: a venit vremea să ne lăsăm divergențele deoparte. E momentul să facem afaceri.

— În regulă, spuse Kiva. Să ascultăm treaba cu afacerile.

— Iată: vreau sprijinul tău. Vreau să am sprijinul casei tale.

— Eu nu-mi reprezint casa. Va trebui să vorbești cu mama mea despre asta.

— Am vorbit. Mă rog, nu eu, ci unul dintre reprezentanții mei.

— Da? Cum a mers?

— A spus că putem să ne-o tragem cu toții cu o sculă închiriată. *Aceeași* sculă închiriată.

— Sună ca o chestie pe care-ar zice-o mama, da, spuse Kiva.

— Serios, credeam că doar tu ai ticul ăsta cu înjurăturile.

— Nu. E o chestie de familie.

— Nu este o trăsătură de familie prea atractivă.

— E una mai bună decât să ucizi membrii familiei și pe oricine îți stă în cale.

— Cu asta m-ai cam prins, nu?

— Bineînțeles.

— Să revenim, spuse Nadashe. Mama ta nu a fost tocmai dornică să ne dea binecuvântarea ei.

— Dacă e s-o luăm așa, ai înscenat moartea copilului ei, pe care de fapt l-ai răpit. Nu-i o chestie care s-o facă să te îndrăgească.

— Tocmai de aceea ar fi o declarație atât de puternică dacă m-ai susține după ce s-a întâmplat. Ar putea să-i convingă pe cei din familia și din casa ta să se alinieze. Vreau ca toate casele să mă susțină când voi prelua tronul, Kiva. Nu doar unele dintre ele. Toate.

— Și ce primesc în schimb?

— Pentru început, păstrezi conturile secrete. Două miliarde și ceva de mărci vor fi ale tale, libere și fără restricții. Nici măcar n-o să te pun să plătești impozite pe ele.

— Și...

— Nu voi pune Casa de Lagos sub investigație pentru diferite fraude și practici ilegale de afaceri, nici n-o voi plasa sub administrare imperială cât timp auditățm fiecare număr din afacerile voastre, începând cu cele de acum o sută de ani sau chiar mai mult. Îți sună cunoscut?

Kiva ignoră provocarea.

— Și?

— Îi vei succeda mamei tale ca șefă a Casei de Lagos.

— Cel puțin cinci dintre frații mei nu vor primi prea bine vestea asta, spuse Kiva.

— O vei avea pe Împărax de partea ta. Va trebui să se obișnuiască cu dezamăgirea.

Kiva încuviință, apoi adăugă.

— Și...

— Și *înghețată*! spuse Nadashe, exasperată. Ce altceva mai vrei?

— Vreau capul fratelui tău, Ghreni, înfipt într-o afurisită de țepușă, răspunse Kiva.

— De ce?

— Fiindcă m-a enervat și mi-a încurcat afacerile, iar la un moment dat ar fi încercat să mă omoare când eram la Capăt, pentru că s-a amăgit că ar putea scăpa nepedepsit după așa un rahat.

— Avea de gând să te omoare el însuși?

— Avea de gând să încerce, oricum.

— Mda, spuse Nadashe. Nu văd cum i-ar fi ieșit.

— Nu i-ar fi ieșit, ai dreptate. Dar tot e pe lista mea.

— Nu pot să ți-l dau imediat, spuse Nadashe. Mai am nevoie de el o vreme. Până când voi putea muta Casa Imperială la Capăt.

— Și cât va dura asta?

— Poate cinci ani.

— Cinci ani!! exclamă Kiva.

— Ar fi durat ceva mai puțin dacă nu era Arhiepiscopul Korbijn.

— Deci n-o să-l mai protejezi în cinci ani.

— Da, spuse Nadashe. O să fie al tău. Dar va trebui să vii la Capăt ca să-l iei.

— Cu toții o să ajungem la Capăt, mai devreme sau mai târziu.

— Ăsta e celălalt lucru de care voiam să-ți spun, continuă Nadashe. Pot să-i ofer Casei de Lagos o reducere la taxele de găvan spre Capăt. Vor deveni foarte costisitoare în următorii câțiva ani.

— Nici nu vreau să-mi imaginez, spuse Kiva. Deci, ca să rezumăm, dacă te susțin ca Împărax și dacă reușesc să conving Casa de Lagos să se răzgândească și să te susțină, primesc două miliarde și jumătate de mărci, fără taxe, directoratul Casei mele, taxe reduse pentru Capăt atunci când mutăm totul acolo și pot dracului

să ucid sloiul ăla constipat și mizerabil pe care îl numești frate. Peste cinci ani.

— Da, cam așa, spuse Nadashe.

— Chiar e o afacere destul de bună, recunoscu Kiva.

— Deci accepți, insistă Nadashe.

— La naiba, nu, spuse Kiva. Nu sunt *atât* de credulă, surioară. Am vrut doar să văd ce te-ai preface că oferi. Chestia cu vânzarea lui frate-tău a fost cea mai drăguță.

— Ce? zise Nadashe, încurcată.

— Sper că n-ai avut impresia că aș crede că-ți vei respecta înțelegerile, nu-i așa? spuse Kiva. Ești un gunoi de femeie, Nadashe. Întreaga ta familie este un gunoi. Un gunoi trădător și ucigaș, începând cu nenorocita ta de mamă înzorzonată cu gunoaiele ei strălucitoare și până jos. Odată devenită Împărax, nu vei mai da doi bani pe promisiunile de a-mi sprijini casa ori pe loialitate. Ne vei distruge, iar pentru asta te vei folosi de prăbușirea Fluxului. O să te întorci împotriva mea imediat ce nu vei mai putea obține nimic din partea mea. O să te întorci împotriva casei mele. Ba chiar împotriva *tuturor*, mai devreme sau mai târziu. N-o să-ți pese, fiindcă vei fi deja la Capăt în timp ce restul oamenilor vor muri lent în spațiu. Așa că, da, să te ia dracu', Nadashe. Pe tine și pe afacerea ta.

— Ei bine, spuse Nadashe după ce Kiva termină de vorbit. A fost un discurs interesant.

— A avut câteva momente bune, încuviință Kiva.

— Mă bucur că am petrecut acest timp împreună. A trecut mult timp de când n-am mai fost amândouă în aceeași încăpere. Cred că ultima oară a fost când eram la universitate.

— Nu prea mi-a fost dor de tine.

— Nici mie de tine, să știi.

— Acum ce urmează? întrebă Kiva. Mă ucizi pe loc sau mă păstrezi pentru o ocazie specială?

— Nu va fi atât de specială, spuse Nadashe. Nu, n-o să te ucid. Am încă nevoie de banii ăia, de vreme ce tu nu-i vrei. Şi încă îmi eşti de folos ca ostatic. Deocamdată.

— Deci unde-o să mă trimiţi?

Nadashe zâmbi.

— Am exact locul potrivit. Sper că-ţi plac şişurile din periuţe de dinţi.

Aşa că, peste câteva ore, Kiva se trezi în Penitenciarul Corecţional al Împăraxului Hanne al II-lea, la treizeci de clicuri de Centrul Comercial. Era aceeaşi închisoare unde ajunsese şi Nadashe după ce fusese acuzată de crimă şi trădare. Probabil că, azvârlind-o pe Kiva acolo, Nadashe încercase să pară ironică.

Dacă era sinceră, Kiva se simţea surprinzător de liniştită în urma acestei decizii. Nu avea să fie ucisă imediat, lucru la care nu s-ar fi aşteptat, ştiind-o pe Nadashe şi cunoscându-i pornirile asasine, şi, pe lângă asta, celula ei nu doar că era mai mare, dar şi mirosea mai frumos decât dulapul de mături în care fusese înghesuită pe *Iubirea noastră*. Iar toaleta celulei nici măcar nu era chimică.

Filozofic vorbind, se simţea mai puţin liniştită cu faptul că era de-a dreptul prizonieră politică, fiindcă era deţinută fără acuzaţii oficiale, fără avocat şi fără să ştie cineva că e în viaţă. Nici măcar nu fusese înregistrată la intrarea în penitenciar cu numele ei; din câte se ştia la Penitenciarul de Maximă Siguranţă al Împăraxului Hanne al II-lea, numele Kivei era Mavel Biggs. Kiva îşi aminti că era numele unui personaj minor din romanul îngrozitor pe care-l citise pe *Iubirea noastră*. Ce ironie!

Kiva se întrebă într-o doară dacă era singurul deţinut politic din penitenciar, dar n-avea cum să afle. Era ţinută în izolare,

chipurile pentru propria ei protecție, ca să nu fie înjunghiată cu vreun șiș făcut dintr-o periuță de dinți sau din orice altceva. De fapt, voiau doar s-o împiedice să vorbească cu alți deținuți, în fața cărora s-ar fi putut scăpa în legătură cu adevărata ei identitate, și care, la rândul lor, ar fi putut să le spună avocaților sau membrilor familiilor lor, iar aceștia ar fi putut să vorbească cu cineva căruia s-ar fi putut să-i pese și așa mai departe. Această izolare nu era din toate punctele de vedere ceva groaznic, fiindcă însemna că mâncarea îi era adusă și că avea zona de exerciții fizice doar pentru ea timp de o oră, cât îi era permis să iasă din celula ei. I se dăduse și o tabletă fără comunicare cu exteriorul ca să-și treacă timpul. Începu să se uite din nou obsesiv la serialul *Împăraçșii*, fiindcă era acolo și avea imagini mișto, care o făceau să uite de situația ei. Zilele începură să se contopească una cu alta.

Apoi tableta o anunță, la rubrica de știri, că Biserica Interdependenței îi convocase pe toți episcopii, care, în cele din urmă, după o dezbatere destul de aprinsă care durase cu câteva săptămâni mai mult decât s-ar fi așteptat oricine, aleseseră un nou Arhiepiscop al Xi'an-ului, pe fostul Episcop Cole al Habitatului Sparta, care era situat pe o orbită lungă în jurul soarelui Sistemului Centrului Comercial. Kiva îl privi pe Episcopul Cole – un tip solid, cu barbă, cu o expresie de exasperare calmă – și se întrebă ce naiba făcuse acesta de se procopsise cu sarcina ingrată de a o încorona pe Nadashe Nohamapetan.

Nu părea genul de om care s-ar fi bucurat să facă așa ceva. Pe de altă parte, Kiva nu era sigură că ar fi existat cineva care să se bucure de această acțiune, în afară de Nadashe însăși.

Odată ales următorul arhiepiscop, putea fi în sfârșit programată încoronarea lui Nadashe Nohamapetan. Aceasta avea să aibă loc peste trei zile, la prânz. Contrar uzanțelor, Nadashe își păstra numele

personal drept nume imperial; urma să fie Împăraxul Nadashe. Pe Kiva n-o surprinse asta. Nadashe era o scârbă egoistă.

Kiva nu și-a închipuit că avea să scape de actuala ei situație odată ce Nadashe devenea Împărax. Era absolut convinsă că va fi uitată de acum până la sfârșitul timpului. Sau cel puțin până când Nadashe avea să fie complet instalată în noua ei casă imperială de la Capăt, peste cinci ani și ceva de aici încolo. Odată ce Nadashe avea să ajungă acolo, iar curentul de Flux de la Centrul Comercial la Capăt avea să se prăbușească, Kiva nu-și închipuia că soarta ei va fi altfel decât a oricui altcuiva rămas în urmă – o moarte lentă. În celula asta sau în afara ei, nu mai conta absolut deloc.

Tableta Kivei se înnegri brusc.

— Futu-i, spuse ea.

Pentru Kiva, tableta era un soi de test al sănătății ei mintale – fără un lucru care să o țină ocupată, în izolare ar fi înnebunit probabil într-un timp surprinzător de scurt. Luminile din Penitenciarul Corecțional al Împăraxul Hanne al II-lea se stinseră brusc. Toate. În același timp.

— *Futu-i*, spuse din nou Kiva, de data aceasta mai stresată.

O pană de curent nu era o glumă. Instituția corecțională, ca orice habitat de la Centrul Comercial, era subterană, situându-se dincolo de suprafața unei planete fără aer a cărei temperatură, la suprafață, varia de la un frig înfiorător la o caniculă ucigătoare, în funcție de locul în care te aflai pe suprafața sa cu rotație sincronă[1]. Instituția se afla pe partea ucigător de rece a terminatorului[2]. Fără energie, ar fi început să se facă frig. Și sufocant, din moment ce

[1] Atunci când un corp ceresc orbitant arată mereu aceeași față obiectului pe care îl orbitează. De exemplu, de pe Pământ se observă întotdeauna o singură față a Lunii (n. tr.).

[2] Linie marginală care desparte partea luminată de soare de cea întunecată de pe discul lunii și al planetelor (n. red.).

ventilația și epuratoarele de aer ar fi fost și ele deconectate. Dacă pana de curent persista, problema care se punea ar fi fost dacă toată lumea din clădire avea să moară de frig sau din cauza asfixierii cu dioxid de carbon. Înainte ca ea să intre și mai tare în panică, tableta ei se aprinse și pe ecran apărură litere mari și albe, prietenoase, scrise cu un font Sans Serif[1], pe un fundal negru.

– Salut! spuseră literele. Bine ați venit la evadarea dumneavoastră!

— Ce naiba? îngăimă Kiva, confuză.

Literele dispărură și apărură altele.

Tăierea curentului era necesară pentru a reporni sistemul de securitate și alte sisteme, continua mesajul. Energia electrică va reveni în câteva momente. Fiți pregătită să plecați când se va întâmpla acest lucru. Până atunci, bucurați-vă de această muzică!

Tableta începu să cânte versiuni instrumentale liniștitoare ale unor melodii populare moderne. Kiva nu știa dacă să facă pe ea sau să fredoneze.

Luminile se aprinseră din nou, la fel de brusc cum se stinseseră.

– E timpul să plecăm! spuse textul de pe tabletă.

Muzica se schimbă cu ceva mai ritmat și sacadat.

Muzică de evadare, futu-i, se gândi Kiva. Se auzi un clic dinspre ușa ei – sunetul pe care îl făcea când era descuiată.

– Vă rog să pășiți pe ușă și s-o luați la stânga pe coridor, o sfătuiră cuvintele de pe ecran. Luați această tabletă cu dumneavoastră!

---

[1] Sans Serif se referă la tipurile de fonturi în care literele nu prezintă acele mici linii decorative la capete (n. red.).

Kiva făcu ceea ce i se spunea și ieși cu pași vioi din celulă, luând cu ea tableta. Observă că niciun alt prizonier nu părea să fi ieșit din celula lui. Îi putea auzi, dar erau închiși.

Asta până când ajunse la o ușă de securitate, care se deschise pentru a-i permite să treacă. Când o închise în urma ei, o auzi încuindu-se, apoi cum o mulțime de alte uși se descuiau; toți ceilalți prizonieri din acea secție erau acum liberi să-și părăsească celulele, rămânând însă închiși în acea secțiune.

Kiva continuă să urmeze indicațiile până la o cameră de gardă. După deschiderea ușii, aruncă o privire înăuntru și văzu doi gardieni rămași fără cunoștință.

– Pentru a vă facilita evadarea din închisoare, oxigenul din această cameră a fost evacuat temporar, spuse tableta. Nu vă faceți griji, acești gardieni sunt probabil bine!

Kiva crezu tableta pe cuvânt și se deplasă rapid prin cameră, ajungând la un alt coridor.

Și așa mai departe, preț de aproape o jumătate de oră, timp în care Kiva își croi drum prin clădire, mergând pe unde o ghida tableta. În timp ce se mișca, auzea sunetele instituției: tropotul prizonierilor eliberați, sirenele de la posturile de pază și sunetele generale de haos și confuzie. Nu suna ca o revoltă, cel puțin pentru moment, dar Kiva era sigură că nu voia să aștepte să vadă cum avea să se sfârșească treaba din acest punct de vedere.

În cele din urmă, fu condusă la un centru de transport pentru vehicule terestre, cele care călătoresc pe suprafața Centrului Comercial pe un drum de mare viteză, pe autostrada pustie care leagă instalația de Hubfall.

– În stânga veți găsi zona cu vestiarele paznicilor, spuse tableta. Intrați și luați costumul pentru Brimenez. O să vi se potrivească!

Kiva făcu cum i se spuse, înghesuindu-se stângaci într-un costum presurizat în timp ce tableta afișa instrucțiuni despre cum să etanșeze garniturile de la cap și de la încheieturile mâinilor. Când reuși să se înghesuie în costum ca un nenorocit de cârnat, tableta o îndrumă spre un lift care o duse într-un hol de la suprafață.

– Vă rugăm să așteptați aici, zise tableta. Mașina dumneavoastră va sosi în curând!

În timp ce aștepta, se auziră noi versiuni instrumentale suave ale unor hituri populare.

Și, într-adevăr, în doar câteva clipe, poarta masivă a instituției se mișcă și se deschise, iar un vehicul mare de transport terestru de pasageri trecu huruind prin ea. Privind-o cum se apropie, Kiva îi simți vibrațiile roților.

– Mașina dumneavoastră a sosit! spuse tableta Intrați în mijlocul de transport prin camera de depresurizare din spate. De asemenea, această tabletă conține un dispozitiv de urmărire și date de mișcare, așa că vă rugăm să o puneți în fața transportorului înainte de a vă urca la bord, pentru a distruge dovezile. Vă mulțumim pentru participarea la această evadare!

Kiva rămase o vreme cu gura căscată în fața tabletei, apoi porni camera de depresurizare pentru a ieși din hol. Așeză tableta în fața vehiculului de transport terestru, apoi merse în spate, se ridică până la camera de depresurizare de acolo și trecu prin ea.

Iar înăuntru o găsi pe Senia Fundapellonan.

Transportorul porni, strivind tableta, care până în acel moment continuase să redea hituri instrumentale, pentru puținul efect pe care l-ar fi putut avea pe o planetă lipsită de aer.

— Tâmpito, spuse Senia, plângând, după ce Kiva ieșise din costumul ei etanș și după ce încetaseră să se mai sărute frenetic. M-ai făcut să cred că ești moartă!

— Nu eu te-am făcut să crezi asta, spuse Kiva. A fost blestemata de viitoare Împărax!

— O urăsc atât de mult!

— Stai la coadă. Vezi că-i una destul de lungă, spuse Kiva și o sărută pe Senia din nou. Cum ai făcut asta? Cum ai reușit să pui la cale așa o evadare?

— Nu eu, spuse Senia.

Kiva păru nedumerită.

— Atunci cine?

— Mama ta mi-a spus să aștept acest transportor și apoi instrucțiuni suplimentare.

— Mama a făcut asta?

— N-o credeai în stare?

— Ba da, spuse Kiva. Maică-mea e al naibii de tare!

— Odată ce m-am urcat la bordul transportorului, mi s-a spus unde urma să mă duc și pe cine trebuia să luăm.

Kiva se uită la transportor.

— Cine conduce?

— Este automatizat.

— Unde mergem acum?

Senia râse.

— Habar n-am. Probabil s-o vedem pe mama ta. Puțin îmi pasă. Te-ai întors!

— Am dat-o în bară, spuse Kiva. Nu te-am ascultat așa cum ar fi trebuit. Ai încercat să mă avertizezi în legătură cu Nadashe, iar eu am crezut mereu că sunt cu un pas înaintea ei.

— E-n regulă, spuse Senia. E pe cale să devină Împărax. Se pare că a fost cu un pas înaintea tuturor.

Kiva se uită în jurul transportorului terestru.

— Ei, poate că nu chiar a tuturor, spuse ea, apoi își concentră atenția asupra Seniei, fiindcă aveau mult de recuperat.

CAPITOLUL 23

Era o zi frumoasă pentru o încoronare imperială, dar, în fond, acesta era Xi'an, iar în Xi'an fiecare zi era una frumoasă.

Când începu dimineața încoronării (în mod artificial, dar nu contează asta), în fața Catedralei din Xi'an se strânsese o mulțime de spectatori și de susținători. Aceștia se grupaseră în jurul zonei de sub balconul unde Împăraxul Nadashe urma, după încoronarea sa, să-și facă apariția în fața noilor ei supuși pentru a le face cu mâna, a le zâmbi fericită și a lua primele măsuri publice în noul ei rol.

Dacă printre spectatori vor fi fost și unii îngrijorați că se va repeta bombardamentul care avusese loc la ultima încoronare, aceștia tăceau mâlc. Mă rog, cea mai mare parte dintre ei. Au fost și câteva capete luminate care au sugerat că de data asta o explozie ar fi puțin probabilă, pentru că Nadashe nu era un atentator sinucigaș. Acestor „isteți" li s-a sugerat apoi, în general, să nu se mai comporte ca niște idioți, ceea ce i-a făcut să se plângă că nimeni nu mai poate face o glumă.

Alți cercetători mai serioși ai istoriei imperiale au observat același lucru ca isteții, dar într-o lumină oarecum diferită. Nimeni nu nega faptul că familia Nohamapetan, odinioară favorizată de

Casa Imperială, îi întorsese spatele familiei Wu în ultimii ani – prin asta exprimându-și, mai ales, un sentiment de nemulțumire că Grayland a II-a, fostul Împărax, nu se căsătorise cu un Nohamapetan, așa cum se convenise anterior – și mulți spectatori s-au întrebat dacă răspunsul Nohamapetanilor cu tentativa lor de asasinat și de lovitură de stat nu era, de fapt, o chestiune „acceptabilă" atunci când dinastiile erau în pericol. Sau, mai pe scurt, oare era ceva *cu adevărat* interzis pentru familia regală?

Alții au remarcat că aceste discuții aprinse și din ce în ce mai absconse despre prerogativele caselor nobiliare serveau scopului de a abstractiza crimele reale ale familiei Nohamapetan – și, să nu uităm, pe ale lui Nadashe însăși – într-o asemenea măsură încât să nu mai fie considerate crime și să înceapă să devină doar niște elemente interesante ale trecutului ei. Acest lucru în sine a adăugat și mai multe niveluri de abstractizare a conversației.

Ceea ce făcea ca discuția să fie, în cele din urmă, irelevantă era faptul că familia Wu, familia imperială, fusese cea care oferise acest compromis, pentru a onora înțelegerea făcută de Attavio al VI-lea și încălcată de Grayland a II-a, precum și faptul că toate celelalte familii nobiliare se conformaseră atât de repede. Ascensiunea lui Nadashe Nohamapetan nu fusese un truc sau o lovitură de stat, remarcau observatorii avizați. Fusese un tratat de pace atent negociat. Nu se mai întâmplase nimic asemănător în istoria Interdependenței, ceea ce era incitant și, fiind incitant, era un lucru bun.

Desigur, existaseră câteva piedici în drumul spre încoronare. Demisia subită a Arhiepiscopului Korbijn blocase lucrurile cu totul până la alegerea noului arhiepiscop, iar acest proces de selecție durase mult mai mult decât s-ar fi așteptat oricine și avusese ca rezultat alegerea unui arhiepiscop de compromis cu care

nimeni nu era prea mulțumit, printre nemulțumiți aflându-se, nu în ultimul rând, însuși Arhiepiscopul Cole.

În ceea ce-o privea pe Nadashe, ea nu pierduse timpul. În aceste săptămâni dinaintea încoronării, viitoarea Împărax a lansat o ofensivă a farmecului printr-o serie de prezentări orchestrate cu grijă, de apariții și interviuri concepute pentru a-și arăta latura mai blândă și mai plină de compasiune. În cadrul interviurilor, în special, Nadashe nu s-a ferit de controversele din jurul alegerii sale sau a recentelor și tulburătoarelor acțiuni întreprinse în numele Casei de Nohamapetan, ci a ghidat cu blândețe totul către promisiunile viitorului, când toate casele nobiliare aveau să lucreze împreună, în armonie, pentru a face față crizei Fluxului spre beneficiul tuturor cetățenilor Interdependenței.

La unele dintre aceste interviuri, Nadashe a fost însoțită de noul ei logodnic Yuva Wu, un tânăr arătos care în cea mai mare parte a timpului părea ușor amețit și care răspundea la cele mai multe întrebări cu replici politicoase și sinuoase care nu spuneau mai nimic.

Cuplul, în schimb, arăta foarte bine în fotografii, iar Nadashe era fericită să vorbească cu entuziasm despre viitorul lor împreună și despre copiii pe care îi vor avea – probabil curând, pentru a evita pe viitor orice probleme de succesiune.

Nu toată lumea s-a lăsat amăgită de această campanie publicitară, dar toți, de la nobilii cu cel mai înalt rang până la oamenii de rând simțeau oboseala anilor de intrigi violente la palat. De numele lui Nadashe Nohamapetan erau legate tone de reputație negativă dar, odată ce urma să fie instalată pe tron, toată lumea putea pur și simplu să nu se mai gândească la toate prostiile astea.

Grayland a II-a – ciudata, strania, *surprinzătoarea* Grayland a II-a, cu viziunile ei religioase și cu proclamațiile ei grandioase, rostite în timp ce aresta jumătate dintre nobilii din sistem – fusese

plăcută și existau mari șanse ca istoria s-o *iubească*. Fusese îndeajuns de ciudată pentru asta. Dar, din punct de vedere practic, ea și domnia ei fuseseră obositoare. Cine s-o înțeleagă? Nadashe Nohamapetan, în schimb... Iată pe cineva care chiar nu ascundea nicio surpriză. Era modelul standard de nobilă hulpavă din cap până la picioare, una suficient de inteligentă pentru a încerca să ascundă treaba asta cu o strategie de marketing. Interdependența mai trecuse prin asta cu foarte mulți dintre împăracșii săi, ceea ce era, în mod destul de straniu, odihnitor.

Lui Nadashe Nohamapetan puțin îi păsa acum dacă era relaxantă sau contestată, sau atât de fermecătoare încât îți intra pe sub piele pe nesimțite sau orice altceva; voia doar ca această încoronare să se termine mai repede. Pensionarea Arhiepiscopului Korbijn – și tâmpeniile aferente, cu alegerea unui nou arhiepiscop – îi dăduse programul peste cap, iar Proster Wu îi ceruse să folosească interimatul acesta ca să lucreze la imaginea ei.

Personal, Nadashe găsise aceste exerciții de reabilitare a imaginii ei absolut înnebunitoare. Înțelegea necesitatea lor și acceptase, în silă, că Proster Wu avea dreptate, că toate astea îi făceau pe oameni să se simtă mai în siguranță cu ea. Dar, în esență, lui Nadashe nu-i păsa dacă oamenii o plăceau. Nu intenționa să fie un Împărax al poporului. Acest Împărax avea să mute Interdependența cu totul, iar cea mai mare parte a „poporului" nu avea să participe la mutare. Așa că a asista la runde nesfârșite de interviuri și a încerca să pară implicată și empatică i se părea doar o pierdere de timp.

Același lucru se întâmpla în special atunci când era obligată să petreacă vreun moment cu Yuva Wu, nepotul drăguț, dar supărător de prostănac al lui Proster, de care plănuia deja să scape cât mai curând posibil după ce năștea un copil. Nadashe îl încercase

deja pe Yuva Wu în pat pentru a vedea cum era. Răspunsul: simplu. Cel puțin o făcea rapid.

Toată perioada premergătoare încoronării fusese o pierdere de timp pentru Nadashe – singurul lucru de care se bucurase cu adevărat fusese când o legase pe Kiva Lagos de un scaun și începuse să-i vorbească malițios și răzbunător timp de câteva minute. Kiva avusese dreptate presupunând că Nadashe nu avea nicio intenție de a onora înțelegerea, deși a trebuit să recunoască faptul că i se păruse enervant că cealaltă femeie înțelesese totul atât de repede și că se jucase cu ea la fel de mult cât o făcuse și ea. Kiva fusese întotdeauna prea deșteaptă pentru binele ei.

Nadashe decise că una dintre primele ei acțiuni ca Împărax avea să fie rezolvarea problemei pe care o prezenta Kiva. Era... deranjantă. Știa că avusese loc o revoltă la Penitenciarul Corecțional al Împăraxului Hanne al II-lea, în care unii deținuți fuseseră răniți și alți câțiva fuseseră dați dispăruți, presupunându-se că muriseră. Decise că ar trebui să mai fie și o altă revoltă acolo în viitorul apropiat, cu victime mai clare.

Vestea bună era că acum lăsase în urmă toată așteptarea asta. Toate interviurile insipide, toate „discuțiile" enervante despre politica imperială, toate relațiile cu un Proster Wu din ce în ce mai exigent cu privire la un aspect sau altul, toate rahaturile astea aveau să fie, foarte curând, ceva de domeniul trecutului. Tot ce trebuia să facă era să se încline, să îngenuncheze, să spună câteva cuvinte și gata. Ceremonia avea să fie scurtă, foarte scurtă, fiindcă Nadashe fusese de acord să renunțe la toate titlurile minore, care urmau să-i revină mai întâi lui Yuva, apoi copilului lor, când acesta avea să se nască și tatăl putea fi scos din peisaj; Yuva urma să aibă parte de propria lui ceremonie, una mai mică, pe la sfârșitul săptămânii. Arhiepiscopul Cole avea și el să devină

Cardinalul Cole în cadrul unei ceremonii diferite, la care Nadashe nu avea de gând să participe.

Intri în catedrală, îngenunchezi preț de cincisprezece minute, spui câteva cuvinte și te ridici în picioare ca Împărax. Și apoi, în sfârșit, putea să treacă la adevărata ei misiune.

Atunci avea să fie cu adevărat o zi minunată pentru Nadashe Nohamapetan.

Aproape că trecuseră de ceremonie, fiind gata-gata să ajungă în punctul în care ea avea să devină în sfârșit Împăraxul Nadashe I, când apăru fantoma.

Înainte de a vedea silueta, Nadashe auzi bombănelile și șoaptele ciudat de puternice. Stătea îngenuncheată pe podeaua de marmură, urmărind cu privirea unul dintre filoanele din piatră, când au început șoaptele, apoi Arhiepiscopul Cole încetă să mai recite, pe tonul său monoton și complet enervant, cuvintele ritualului de încoronare. Oprirea bruscă a discursului lui Cole o făcu în cele din urmă să ridice privirea, pentru a-l vedea pe acesta privind tulburat drept în spatele ei. Îi urmări ochii și, în cele din urmă, văzu fantoma lui Grayland a II-a.

Primul ei gând a fost: *Cineva o să fie concediat.* De acolo de unde stătea, privind spre Grayland, Nadashe putea vedea proiectoarele care aruncau raze de lumină în jos pentru a construi imaginea fostului Împărax direct în spatele locului unde îngenunchease ea. Fie că cineva proiectase din greșeală o imagine a lui Grayland, ceea ce era motiv de concediere, fie totul fusese făcut intenționat, ca o farsă sau ca o declarație, ceea ce nu era doar un motiv de concediere, ci o infracțiune pasibilă de ejectare în spațiul cosmic. Nadashe n-ar fi avut nimic împotrivă ca farsorul să ia o gură de

vid, fie și pentru câteva secunde foarte dureroase înainte de venirea morții.

Al doilea gând al ei a fost: *Se uită drept la mine.*

Și, într-adevăr, așa era. Proiecția lui Grayland a II-a o privea fix; nu doar că o privea, ci se uita drept în ochii ei. Era al naibii de straniu.

Apoi proiecția începu să vorbească:

— Bună, Nadashe. Ce zi frumoasă pentru o încoronare!

Murmurul mulțimii deveni mai puternic. Când Grayland vorbi, Nadashe îi auzi vorbele proiectate direct spre ea, dar știa că erau difuzate în același timp în întreaga catedrală. *Sunetistul va fi și el concediat*, gândi Nadashe.

— Chestia asta nu-i amuzantă, spuse ea în cele din urmă.

— Nu sunt aici ca să vă amuz, răspunse proiecția. Am venit la o încoronare.

— Nu ești tu, spuse Nadashe.

— Nu sunt cine?

— Tu nu ești Grayland. Ești cineva care face o farsă cu o imagine proiectată și un simulator de voce.

— Ești sigură de asta?

— Bineînțeles că sunt sigură. Grayland a murit.

— Așa e, încuviință proiecția. Am murit. Tu o știi cel mai bine – fiindcă ești cea care m-a omorât.

Murmurele se transformară, în acel moment, în strigăte.

— Contesa Rafellya a ucis-o pe Grayland, spuse Nadashe, întorcându-se spre proiecție.

— Într-adevăr, ea a adus bomba care m-a ucis în palat, spuse apariția. Dar tu ai fost cea care i-ai dat-o. I-ai spus că era un dispozitiv de ascultare. Nu i-ai zis ce avea să facă cu adevărat. I-ai ascuns faptul că va muri odată cu mine.

Prin difuzoarele catedralei se auziră două voci, una aparținându-i lui Nadashe, iar cealaltă Contesei Rafellya Maisen-Persaud, care discutau despre cutia muzicală. Contesa își exprima îngrijorarea că dispozitivul de ascultare va fi descoperit. Nadashe i-a răspuns că fusese conceput pentru a părea complet inocent și că, pentru a se asigura că totul va decurge conform planului, plătise un agent de securitate imperial pentru a modifica unul dintre scanere printr-o actualizare a softului. Nadashe îi spusese numele exact al gardianului, pentru ca, la nevoie, contesa să i se adreseze direct acestuia. Sunetul se întrerupse. Uimită, Nadashe o privi fix pe Grayland.

Grayland zâmbi.

— Nu ar trebui să vorbești de trădare în dreptul microfonului unei tablete, Nadashe.

— Nu este adevărat, șopti Nadashe.

Catedrala fu inundată de sunetele notificărilor primite pe miile de telefoane și tablete.

— Transcrierea audio completă a conversației voastre, de pe tableta ta, Nadashe, spuse Grayland.

(Urmă o nouă serie de notificări.)

— Transcrierea audio de pe tableta contesei.

(Alte notificări.)

— Mărturia fabricantului de bombe, pe care l-ai plătit pentru proiectil.

(Alte notificări.)

— Mărturia agentului de securitate pe care l-ai plătit pentru compromiterea scanerului și ca să se ocupe de contesă.

(Catedrala răsună de alarmele notificărilor.)

Grayland îi zâmbi din nou lui Nadashe.

— Toate astea tocmai au apărut pe fiecare tabletă și dispozitiv personal din Xi'an, apropo. Și bineînțeles că totul este transmis în direct, aici pe Xi'an și în Centrul Comercial, continuă Grayland, făcând semn spre ceremonia de încoronare.

Nadashe rămase cu gura căscată.

Membrii congregației din catedrală începură să se ridice și să se îndrepte spre ieșiri. Grayland se întoarse cu fața spre ei.

— Stați jos, spuse aceasta, iar vocea ei se auzi ca un tunet prin sistemul de sunet. Cu toții. N-am terminat aici. Și acum, faceți liniște. Ascultați.

Congregația se liniști. În tăcerea care se lăsă, se auzi un fluierat ascuțit care venea dinspre gurile de aerisire.

— Proiectantul acestei catedrale s-a temut că ar putea fi distrusă de un incendiu, spuse Grayland. A făcut în așa fel încât aerul din catedrală să poată fi golit în spațiu în mai puțin de două minute. Dacă vreți să testați acest lucru, încercați să plecați înainte ca eu să termin ce am de spus.

Se lăsă o tăcere mormântală, cu excepția fluieratului. Apoi se opri și acesta.

— Mulțumesc, spuse Grayland. Și acum, iată. Voi credeți că am venit s-o demasc pe Nadashe Nohamapetan ca pe o ucigașă și trădătoare. Așa este. Dar unii dintre voi, din această congregație, știați deja că este o ucigașă și o trădătoare. Știați că plănuia să mă ucidă și să preia rolul de Împărax. Știați, pentru că v-a spus chiar ea. Pentru că v-a implicat în planul ei.

(Notificările începură să se audă din nou în catedrală.)

— Fiecare dintre voi a plătit câte 20 de milioane de mărci pentru a se alătura loviturii de stat. Ați plătit în avans, din conturile voastre personale. Ați plătit pentru că v-a promis că, dacă o faceți, atunci când Fluxul se va prăbuși în cele din urmă, avea

să vă salveze. Pe voi. Pe voi și pe prietenii voștri. Pe voi și afacerea voastră. Pe voi și casa voastră. Nu pe milioanele de oameni pe care îi conduceți și care trăiesc în sistemele voastre. Ei trebuia să fie lăsați în urmă să moară încet în habitatele și în orașele lor subterane, în timp ce voi veți fi migrat deja pe singura planetă care putea susține viața. Ați plănuit, cu bună știință și cu intenție, să condamnați miliarde de oameni la moarte. Am toate detaliile și documentația referitoare la fiecare dintre voi, fiecare familie și fiecare nobil care a semnat acest plan de moarte. Iar acum le are toată lumea.

Grayland așteptă până când strigătele se liniștiră din nou.

— Eu am murit. Nadashe Nohamapetan m-a ucis. M-a ucis, așa cum a ucis-o pe Contesa Rafellya, pe Drusin Wolfe și pe fratele ei, Amit, precum și pe cea mai scumpă prietenă a mea, Naffa Dolg. Sunt moartă și nu mai sunt Împăraxul vostru. Am devenit altceva. Acum sunt cineva care știe secretele tuturor familiilor nobiliare. Sunt ceva ce poate controla accesul la curenții de Flux, nu doar aici, ci peste tot în Interdependență. Și sunt ceva ce poate decide cine va trăi și cine va muri în următorii ani, în următoarele decenii, chiar secole. Iată ce am să vă spun vouă, familii nobiliare adunate astăzi aici. Niciunul dintre voi, cei care sunteți astăzi prezenți aici, nu va merge la Capăt înainte ca ultimul dintre cetățenii voștri să ajungă acolo. Nu-i veți abandona. Soarta lor este soarta voastră. Puteți încerca să-i lăsați în urmă, dacă așa doriți. Dar navele voastre nu se vor mișca. Santinelele de la gâvanul de Flux nu vă vor lăsa să treceți. Și când vă veți întoarce acasă, vor ști că ați încercat să-i abandonați. Dacă vreți să vă cumpărați intrarea în Capăt, prețul pentru a fi admiși este acesta: ca mai întâi să ajungă acolo toți ceilalți din sistemul vostru. Interdependența este formată din poporul său. Putem să mutăm pe toată lumea în

sistemul de la Capăt și asta vom face. Dar nu va dura doar câțiva ani, ci decenii, chiar secole. Eu voi fi aici – voi fi aici mereu – pentru a ghida oamenii spre acel sistem. Între timp, sistemele din Interdependență și oamenii din ea vor trebui să supraviețuiască în timpul unor ani lungi de izolare. Ideile care stau la baza Interdependenței – monopolurile familiilor nobiliare și cele ale breslelor – nu vor permite această supraviețuire.

Un alt val de notificări răsună în catedrală.

— Așa că monopolurile familiilor iau sfârșit. Toate secretele lor comerciale sunt făcute publice. Nu ne mai putem permite ca stocurile de alimente să se autodistrugă după cinci sau șase generații sau ca o singură familie să construiască nave.

(De data aceasta, vuietul fu uriaș.)

— E prea târziu, spuse Grayland peste vacarm. S-a terminat. Voi sunteți încă familiile nobiliare. Mai aveți încă bogăție și capital pentru o mie de ani. Dacă nu puteți supraviețui fără monopolurile voastre, atunci este timpul să îi lăsați pe alții să vă ia locul.

(În cele din urmă, vuietul se potoli.)

— Și, în sfârșit... În sfârșit. Ați venit aici pentru o încoronare. Veți avea parte de ea. Dar nu va fi a ei, spuse Grayland arătând spre Nadashe. Nu pentru că e cea care m-a ucis – și nu doar pe mine. Nu pentru că a dovedit, de nenumărate ori, că este o trădătoare a Interdependenței. Și nici măcar pentru că, pur și simplu, nu e o persoană prea drăguță, continuă Grayland, de data asta uitându-se direct la Nadashe. Ci pentru că, înainte să mor, am numit legal un succesor.

Grayland se întoarse către Proster Wu, care stătea în primul rând de bănci al congregației.

— Nu este un membru al familiei Wu. Aceasta s-a înhăitat de două ori cu dușmanii Împăraxului. Cu dușmanii *mei*. Asta

înseamnă c-a întrecut de două ori măsura. O să plătești pentru trădarea ta, Proster Wu. Și, odată cu tine, va plăti și familia ta. Familia noastră. Și asta e vina ta.

Proster privi într-o parte.

— Dacă nu e ea, atunci cine? întrebă Arhiepiscopul Cole. Cine va fi noul Împărax?

— Mă bucur că ați întrebat, spuse Grayland, apoi se auzi un ultim val de notificări dinspre toate dispozitivele din catedrală. Tocmai am trimis anunțul declarației mele privitoare la succesorul meu legal, declarație pe care am semnat-o cu trei zile înainte de moartea mea, în prezența a trei martori. I-am instruit să n-o facă publică până în ziua încoronării. Puteți spune că am anticipat toate acestea. Eu, Grayland a II-a, Împăraxul Imperiului Sfânt al Statelor Interdependente și al Breslelor Comerciale, Regină a Centrului Comercial și a Națiunilor Asociate, Capul Bisericii Interdependente, Succesor al Terrei și Mamă a Tuturor, al Optzeci și Optulea Împărax al Casei de Wu am murit. Vă prezint noul meu succesor și Ultimul Împărax al Interdependenței.

Ușile catedralei se deschiseră și prin ele își făcu apariția o siluetă care începu să înainteze, pășind fără grabă, dar cu hotărâre, de-a lungul navei catedralei. Succesorul Împăraxului nu se sinchisi de vocile ridicate care urmară, continuând să o fixeze cu privirea pe Nadashe Nohamapetan, pretendenta la tron, ai cărei ochi se măriră când văzu cine avea să fie ultimul Împărax.

Ultimul Împărax urcă spre altarul catedralei unde stătea acum Nadashe Nohamapetan, oprindu-se drept în fața ei:

— Scârbo, stai pe locul meu, spuse Kiva Lagos.

CAPITOLUL 24

Pentru prima dată de când fusese creată, Camera Memoriei primise vizitatori care nu erau neapărat împăraçşi.

— Ce este acest loc? întrebă Nadashe Nohamapetan, uitându-se la mobilierul sărăcăcios şi la pereţii goi.

— Este un loc la care ai fi avut acces dacă ai fi fost Împărax, spuse Grayland. Unde ai fi putut vorbi cu oricare dintre împăraçşii care au domnit înaintea ta. Ei bine, cu o versiune a lor, oricum.

— Oricare dintre ei.

— Da.

— Inclusiv cu tine.

— Evident, şi cu mine.

— Şi ai fi ştiut că te-am ucis.

— Da, tot aşa cum ştiam despre planurile tale cu câteva zile înainte de a mă ucide.

— Ai ştiut şi nu m-ai oprit.

— Am ştiut şi *te-am oprit.*

— Dar nu şi să te omor.

— Nu, asta nu. Ci să devii Împărax.

— Dar asta făcuseşi deja, protestă Nadashe. O numiseşi pe blestemata de Kiva Lagos succesorul tău înainte de a muri.

— Ideea nu era doar să te împiedic să devii Împărax, spuse Grayland, ci să opresc totul. Toate conspirațiile, toate comploturile și toate prostiile. Și astea nu s-ar fi oprit dacă aș fi rămas în viață. Tu sau altcineva ca tine – ei bine, nu mai e nimeni chiar ca tine, dar înțelegi unde bat – ar fi continuat să vină după mine. Dacă aș fi numit-o pur și simplu pe Kiva succesoare, ai fi încercat s-o ucizi fie înainte, fie după ce ajungea pe tron.

— Și crezi că ai oprit toate astea acum?

— Cred că am clarificat faptul că secretele nu-mi pot fi ascunse. Și am dezvăluit destul de multe dintre secretele tuturor. Îndeajuns de multe încât să-i țină, pentru o vreme, prea ocupați să-și rezolve propriile probleme ca să-i mai facă necazuri Kivei.

— Le-ai făcut o mulțime de probleme nobililor.

— Da, ăsta a fost planul.

— S-ar putea ca unii dintre ei să fie uciși din cauza ta, remarcă Nadashe.

— Nu eu i-am pus să aleagă o cale prin care miliarde de oameni ar fi fost sacrificați pentru a-i salva pe câțiva și banii lor.

— Tu doar ai făcut-o publică, atâta tot.

— Din moment ce o parte esențială a planului era uciderea mea, pot trăi cu asta, cum s-ar zice...

— Și tu crezi că poți să-i faci cumva pe toți să ajungă la Capăt. Într-un târziu.

— Da.

— Și cum vei face asta?

— Vrei să spui, luând în calcul *Profețiile Rachelei* și toate celelalte nave care așteaptă să împuște pe oricine ar apărea pe cer și în condițiile în care mi-ai anulat planul de atac-surpriză prin Ikoyi?

— Mă refeream mai degrabă la planul pe termen lung, dar sigur.

— Le-ai dat codurile de acces complicilor tăi. Le-am găsit. Vom intra pe ușa din față. În rest, ei bine, matematica este complicată. Ai încredere că pot să o fac. Sau nu. Oricum o să fii moartă până când va fi totul gata.

— Așadar, ce ai de gând să faci cu mine? întrebă Nadashe Nohamapetan.

— Am de gând să te fac să pierzi totul, desigur, spuse Grayland. Casa de Nohamapetan este dizolvată în mod oficial, știi asta.

— Am auzit.

— Acesta a fost unul dintre primele acte ale Împăraxului Mavel, spuse Grayland, apoi făcu o pauză. Știi că ăsta e numele imperial al Kivei?

Nadashe își dădu ochii peste cap.

— Da.

— Curioasă alegere. În orice caz, Mavel a ales să nu înnobileze nicio altă familie. A pus bunurile familiei Nohamapetan într-un fond pentru cetățenii din Terhathum. Mi s-a părut o idee atât de bună, încât am rugat-o să facă același lucru cu cele ale Casei de Wu, în beneficiul cetățenilor din Centrul Comercial. Bănuiesc că dizolvarea ambelor case va pune capăt multor nenorociri, atât ca acțiune în sine, cât și pentru că va servi drept exemplu pentru alte case nobiliare.

— Dacă spui tu.

— O spun. De asemenea, la un nivel mai personal, toate conturile tale au fost confiscate și predate Ministerului Veniturilor. La fel și conturile mamei tale și ale fratelui tău, Ghreni. Sunteți cu toții faliți, Nadashe.

— Suntem cu toții condamnați la moarte pentru trădare, așa că nu cred că va conta prea mult.

— Mavel și cu mine am decis că moartea nu e pedeapsa potrivită pentru tine, Nadashe.

— Și? Ce-o să faci?

— Vai, dar am de gând să-ți dau ceea ce ai spus întotdeauna că îți dorești!

— La ce te referi?

Grayland zâmbi și-i spuse.

— Știi, e amuzant, spuse Împăraxul Mavel, alias Kiva Lagos. Mă gândeam, nu cu mult timp în urmă, că oamenii vor fi nevoiți să-și schimbe modul de viață, pentru că se apropie sfârșitul universului și doar un număr limitat va putea să profite, iar eu intenționam să fiu printre ei. Acum, uite cum a ieșit totul, la naiba.

— Meseria de Împărax nu este una pentru profitori, spuse Grayland. Sau, mă rog, poate fi. Doar că nu acum.

— Deci spui că ar fi trebuit să mă apuc de chestia asta mai devreme.

— Mult mai devreme.

— Normal.

— Scuze.

— Încă mai poți să-ți iei slujba înapoi, să știi, spuse Kiva.

Grayland clătină din cap.

— Am altceva de făcut acum. Și oricum, e o slujbă pentru cei vii.

Kiva arătă spre capul lui Grayland.

— Bine, dar, ca să știi, nu am de gând să mi se înfigă niște blestemate de fire în cap, spuse ea. Am prea multe lucruri acolo pe care nu doresc să le știe și alții. Vreodată.

— Ești ultimul Împărax, spuse Grayland. Cel care încheie istoria Interdependenței. Nu vor mai fi alții după tine. Așa că nu va mai veni nimeni în afară de tine în Camera Memoriei.

— Bine, bine, spuse Kiva. Pentru că nu am de gând să te mint, rahatul ăsta e sinistru.

— Știu. Așa mi se pare și mie.

— Deci, cum vom face asta? Cum ar trebui să încheiem istoria Interdependenței?

— E simplu. Le vei spune oamenilor ce trebuie să facă în ceea ce privește pregătirea sistemelor individuale pentru izolare. Eu îți voi spune dacă o fac și cum să procedezi dacă nu se conformează. Cu cât înaintăm mai mult în timp, se vor izola din ce în ce mai multe sisteme și vei avea de rezolvat din ce în ce mai puține lucruri. Voi începe să monitorizez sistemele prin comunicare directă, cu viteza luminii, și le voi ține la curent cu ultimele informații despre apariția și dispariția curenților evanescenți și cu veștile cele mai recente despre manipularea găvanelor de Flux. Voi acționa ca un nod central pentru informații imediat ce toți curenții de Flux de lungă durată vor dispărea.

— Curenții de Flux temporari vor conecta în continuare sistemele.

— Curenții evanescenți, da. Doar pentru câteva luni sau ani pentru fiecare curent de Flux, dar acest timp este suficient pentru un transfer de informații ori de provizii sau pentru a muta structuri de la un sistem la altul, ca parte a lungului drum spre Capăt.

— Și tu vei face asta să funcționeze.

Grayland clătină din cap.

— Asta va fi treaba oamenilor din fiecare sistem în parte. Eu le pot da toate informațiile pe care le am și de care au nevoie, dar odată ce Interdependența va dispărea, va fi la latitudinea lor să decidă ce să facă exact cu aceste informații. Nu cred că toată lumea va ajunge la Capăt. Dar mulți dintre ei o vor face.

— Asta o să distrugă planeta aia.

— Dacă până la urmă vom putea muta habitatele, atunci oamenii vor putea trăi în continuare în ele. Pur și simplu vom muta toată Interdependența într-un singur sistem.

Kiva clătină din cap.

— Înghesuiți ca sardelele.

Grayland zâmbi.

— Spațiul este destul de mare. Chiar și într-un singur sistem.

— Dacă spui tu.

— Ce mai face mama ta? întrebă Grayland.

— Nu-i mai ajungi nici cu prăjina la nas, îi răspunse Kiva. Nu știu de ce te-am ascultat și am făcut-o ducesă.

— Mi-a fost de ajutor. După ce m-am transformat în ce sunt acum, am avut nevoie de un om viu care să mă ajute să fac diverse lucruri. Aveam nevoie de cineva de încredere și despre care să știu că poate face totul să meargă. Cum a fost misiunea de a te scoate din închisoare, de exemplu.

— N-a făcut decât să închirieze un transportor și să-i spună Seniei să se urce în el. Evadarea pe bune ai realizat-o tu.

— Nu ar fi funcționat dacă transportorul nu ar fi fost acolo ca să te urci în el. Știi că nu s-a îndoit niciodată că ești în viață. Când i-am spus că trăiești, a spus: „Da, normal".

— Așa e mama, spuse Kiva.

— Apropo, îți mulțumesc că ai rămas în viață. Dacă ai fi murit, ar fi trebuit să-l fac Împărax pe Marce.

— Cu plăcere. Pentru că ar fi făcut o treabă de rahat.

— Știu.

— Și mai du-te dracului că ai murit, Grayland! Acum trebuie să fac eu slujba asta nenorocită!

Grayland râse.

— Bine, dar sunt și avantaje. Ai o casă grozavă.

— Nenorocita aia de casă e bântuită. Văd fantome întruna.

— Ei bine, atunci când ultimul curent de Flux se va prăbuși, o să poți merge la Capăt și să lași casa aici.

— Vom vedea.

— Deci s-ar putea să rămâi?

Kiva nu mai spuse nimic pentru o clipă.

— Știi că mama mea, Ducesa, se întoarce la Ikoyi.

— Da, spuse Grayland.

— Se gândește să moară acolo. Nu prea curând. Când va fi să fie. Și până atunci va face tot ce poate pentru a ajuta sistemul Ikoyi să treacă peste propria izolare. Ea n-o să-și părăsească oamenii.

— Știu. Mama ta este una dintre cele mai bune persoane dintre noi toți.

— Eu nu sunt doar Împăraxul, spuse Kiva. Sunt și Regina Centrului Comercial. Când voi termina cu Interdependența și aceasta va fi dispărut, în acest sistem vor rămâne în continuare sute de milioane de oameni. Și nu vreau să-i aud spunând: „căcăcioasa aia de Regină ne-a lăsat de izbeliște".

— Cred că e înțelept.

— Oricum, *tu* vei fi încă aici. Poți să mă asculți din când în când cum mă plâng de slujba mea. Știi, atunci când Senia va dori să ia o pauză.

— Mi se pare corect. Mă bucur că o ai pe Senia, Kiva.

— Și eu mă bucur. Deși *a fost* al naibii de brusc.

— Dragostea apare de multe ori așa, spuse Grayland.

— Vreau să-ți pun o întrebare, spuse Marce. E o întrebare ciudată, dar aș vrea să știu răspunsul.

— Sigur, spuse Cardenia.

— În noaptea în care ai... murit, mi s-a părut că te aud strigându-mi numele pe nava *Auvergne*. Chiar înainte să mă trezesc. M-ai strigat? Tu erai?

— Nu, spuse Cardenia, cu blândețe. Dar mi-aș dori să fi fost eu.

Marce încuviință și privi în jur, prin Camera Memoriei.

— Deci așa a fost aici în tot acest timp.

— Așa a fost, încuviință Cardenia.

— Mi-am imaginat că era, cum să zic, *mai mult.*

— Este cu totul altfel când o umpli cu împăracși.

— De ce ai făcut-o? întrebă Marce.

— Fiindcă era singura cale de a rupe ciclul loviturilor de stat, care...

Marce ridică o mână, întrerupând-o.

— Nu, nu de ce ai murit. Ci de ce ai vrut să te căsătorești cu mine, când știai că vei muri?

— Când ți-am spus, nu știam că va trebui să mor.

— Dar te-ai gândit că s-ar putea să se-ntâmple.

— Da, m-am gândit. Încă de când am aflat despre Rachela și de când mi-ai spus că există o posibilitate de a forma găvane de Flux.

— Atunci de ce m-ai cerut în căsătorie? întrebă Marce.

— Pentru că te iubesc, spuse Cardenia. Tot ce ți-am zis în noaptea când ți-am cerut să ne căsătorim a fost adevărat. A fost real. Și încă este. Mi-a plăcut că luptai pentru o cauză bună, chiar dacă era foarte probabil să pierzi. Apoi am văzut că aveai o șansă să câștigi lupta sau, dacă nu, să continui să lupți până când aveai mai multe șanse să izbăvești.

— Ai câștigat lupta, dar ai pierdut posibilitatea să fim împreună, spuse Marce.

— Da, zise Cardenia. Și când mi-am dat seama că asta trebuie să fac, am cedat nervos. Chiar pe banca pe care stai acum.

— Dar ai făcut-o oricum.

— Fiindcă astfel puteam salva viaţa a miliarde de oameni. Eu sunt Cardenia Wu-Patrick, care te iubeşte pe tine, Marce, mai mult decât îţi pot spune. Mai mult decât iubesc prăjiturile.

Marce zâmbi şi râse, apoi începu să plângă.

— Dar mai sunt şi Grayland a II-a, Împăraxul şi Mama Tuturor. Şi am avut o responsabilitate mai mare decâ mi-am dorit, am vrut şi am sperat pentru mine însămi. Îmi pare rău, Marce. A fost o chestie egoistă din partea mea, ştiu.

— Cum? spuse Marce şi-şi şterse faţa. Ce ai făcut e chiar opusul egoismului.

— Am fost egoistă, fiindcă ar fi trebuit să-ţi spun. Sau cel puţin să te avertizez. Sau poate că n-ar fi trebuit să te cer în căsătorie.

— Nu spune asta.

— De ce? Cererea mea te răneşte.

— Nu... nu cererea în căsătorie mă doare. Acela a fost cel mai fericit moment pe care îmi amintesc să-l fi trăit. Ceea ce a durut a fost să-mi imaginez viitorul pe care urma să-l avem, să mă gândesc la el şi să-l doresc, apoi să-mi fie luat...

Marce trase adânc aer în piept.

— Să-mi fie luat atât de curând după ce avusesem privilegiul de a mi-l imagina.

— Şi să ţi-l iau chiar eu.

— Poftim? Nu, nu mi l-ai luat tu. Nadashe Nohamapetan a făcut-o. E vina ei. Totul e din vina ei. Am auzit că o s-o laşi să trăiască, zise el, ridicând privirea spre Cardenia.

— Eu am sugerat asta şi Kiva a fost de acord, în ideea că astfel se va simţi nefericită mai mult timp.

— Trebuie să-ţi spun că eu aş fi ales altă soluţie.

— Nu te-aş fi învinovăţit.

— Nu știu ce să fac acum, Cardenia, spuse Marce. Tu ai plecat, dar ești încă aici; te pot vedea și auzi, dar nu pot să te ating sau să fiu cu tine. Mă doare. Tot timpul. Nu știu ce să fac.

— Știu ce-ar trebui să faci, spuse Cardenia. Dar nu cred c-o să-ți placă.

— Spune-mi oricum.

— Trebuie să pleci, spuse Cardenia. Departe de mine. Departe de tot.

Marce râse încetișor.

— Nu te înșeli. Dar nu știu dacă ar rezolva ceva.

— Ei bine, în legătură cu asta... Am vorbit cu Kiva și am convenit să-ți prezentăm două opțiuni.

— Două opțiuni.

— Da. Prima ar fi să te duci acasă. La Capăt. Ca noul Duce.

— Vrei să mă faci Duce de Capăt?

— Nimeni nu merită mai mult decât tine acest titlu, spuse Cardenia. Iar ca Duce de Capăt, tu și familia ta veți fi în poziția cea mai bună pentru a avea grijă ca, atunci când vin alți oameni și habitate în sistem, să fie încorporate în mod inteligent pentru a le menține vii atât pe ele, cât și planeta voastră. Atunci când curentul de Flux de la Centrul Comercial se va prăbuși în cele din urmă, și Interdependența va lua sfârșit, vei deveni Regele Capătului.

— Și care e a doua opțiune?

— Te duci pe Terra.

— Cum?

— Am analizat datele pe care mi le-ai trimis, împreună cu toate datele pe care le-ai adunat înainte.

— *Tu* le-ai analizat, spuse Marce.

— Da, eu, spuse Cardenia. Pentru început m-a ajutat Chenevert, care mi-a dat o parte dintre sistemele sale. Nu știu cum să spun asta, Marce... dar sunt mai mult decât eram înainte. Diferită.

— Mai bună.

Cardenia clătină din cap.

— Nu, nu mai bună. Doar diferită. Chestia e că am sintetizat datele și le-am combinat pentru a previziona viitorii curenți de Flux evanescenți. Am observat ceva în toate acele date și l-am rugat pe Chenevert să le ruleze pentru a vedea dacă observă și el același lucru. Și așa a fost. Am găsit un curent de Flux de aici care se va deschide peste șase luni într-un teritoriu care corespunde unui sistem revendicat de Terra.

— Uau, spuse Marce. *Uau!*

— Trebuie să te și avertizez în privința unor lucruri, spuse Cardenia. Curentul pe care l-am identificat doar duce în acea direcție. Nici Chenevert, nici eu nu am prevăzut un curent corespunzător care să se întoarcă. Este posibil să apară unul atunci când vom obține mai multe date de la mai multe găvane evanescente și vom putea face predicții mai bune, dar deocamdată singura direcție este spre exterior. Estimăm șase luni de ședere în Flux. Nici Chenevert, nici eu nu știm ce se află la celălalt capăt al acelui curent. Pe vremea lui Chenevert, acolo era o colonie tânără, dar cine știe ce-o fi acolo acum. Și, în sfârșit, Chenevert spune că are o hartă a curenților de Flux pe care îi foloseau sistemele aliniate cu Terra, dar este foarte veche și nu poate garanta că unul dintre evenimentele prăbușirii declanșat de Ruptură nu s-a petrecut acolo. E foarte posibil să începi o călătorie spre nicăieri, fără cale de întoarcere.

— Dar dacă există ceva acolo...

— Atunci ai fi primul om din ultimii o mie cinci sute de ani care s-ar întâlni cu oamenii de pe Terra. Sau, cel puțin, de pe unul dintre sistemele lor.

— Uau, spuse din nou Marce.

Cardenia zâmbi.

— Chenevert mi-a spus că așa vei reacționa. Mi-a mai zis și să-ți spun că dacă vrei să faci călătoria asta, *Auvergne* este a ta și că ar fi încântat să îți fie pilot.

— O să... Marce se opri. Trebuie să mă gândesc la asta.

— Sigur.

— E mult de asimilat.

— Da, este, spuse Cardenia. Ar trebui să-ți mai spun că, dacă alegi opțiunea de explorare, Kiva intenționează să o facă Ducesă de Capăt pe sora ta, Vrenna. Kiva și-o amintește foarte bine, se pare, și a fost destul de impresionată de ea.

— Venind din partea Kivei, asta ar putea fi luată în toate sensurile posibile.

— Probabil, dar oricum ar sta lucrurile, ducatul va reveni cuiva din familia ta. Nu știu dacă asta îți influențează decizia într-un fel sau altul.

— Mulțumesc, Cardenia, spuse Marce. Deodată, sunt multe lucruri la care să mă gândesc.

— Da, ai, spuse Cardenia. Ăsta era planul.

Marce se ridică și se îndreptă spre ușa Camerei Memoriei, apoi se opri și se întoarse.

— Te iubesc. Știi asta.

— Și eu te iubesc, Marce. Indiferent unde te-ai afla. Și pentru totdeauna.

El zâmbi și ieși din cameră.

Cardenia aşteptă câteva clipe, ca să-şi revină, şi apoi îl chemă pe Chenevert.

— Ai avut dreptate, îi spuse ea. S-a agăţat de Terra ca şi cum ar fi fost un animăluţ de companie pierdut de mult timp.

— Exact ce îţi doreai să facă, îi aminti Chenevert.

— Ştiu.

— Deci crezi că asta va alege.

— Sunt sigură. O să se lupte cu decizia o vreme. Dar gândeşte-te că e vorba de *ştiinţă*.

— Şi tu? întrebă Chenevert. Cum te vei simţi tu? O parte din tine e încă umană. Va fi întotdeauna umană.

— O să doară, spuse Cardenia. O să doară mult timp.

— Asta nu e un lucru rău.

— Nu. Presupun că nu e.

— Perfect. Când va recunoaşte în cele din urmă că asta a ales, o să te anunţ şi poţi să îi spui noii şi dragii noastre Împărax să deschidă sertarul cu bani. Nu vom avea nicio problemă să echipăm şi să dotăm cu personal o expediţie pe Terra, chiar dacă e posibil să fie doar dus. Ar putea fi chiar un pariu câştigător.

— Ar putea fi, spuse Cardenia. Dar, Chenevert...

— Da, draga mea?

— Promite-mi ceva.

— Orice.

— Promite-mi că într-o zi vă veţi întoarce. Că el se va întoarce.

— Oh, Cardenia, spuse Chenevert. De ce ţi-ai face griji din cauza asta? Oricât ar dura, îl voi aduce înapoi acasă.

— Deci ţi-ai luat adio, îi spuse Rachela Cardeniei.

— Nu ne vom despărţi, spuse Cardenia. Voi vorbi cu unii dintre ei din nou. Cu unii dintre ei, destul de des.

— Nu de la *ei*. Ci de la ceea ce ai fost tu înainte.

— Ah, asta. Da. Da, cred că da.

— Asta e bine, spuse Rachela. E important. Nu poți să fii ceea ce suntem acum fără a face asta.

— Să fii nemuritoare, vrei să spui.

— Nu suntem nemuritoare, îi reaminti Rachela. Dar putem să trăim câtă vreme suntem de folos. Și acesta este un privilegiu rar.

— Cum rămâne cu tine? spuse Cardenia. Cât timp vei mai alege să trăiești? Interdependența ia sfârșit. Ai vrut să vezi cum anume. Acum știi.

— Nu știu, spuse Rachela. Sunt vie de mult timp. Mi-a fost teamă, o vreme, că se va sfârși rău. Însă acum nu-mi mai fac griji în privința asta. Datorită ție, Cardenia. Și-ți mulțumesc pentru asta.

— Cu plăcere.

— Dacă voi decide să te părăsesc într-o zi, te vei gândi la mine? întrebă Rachela.

— Bineînțeles că da. Aceasta este Camera Memoriei. Vei fi întotdeauna aici.

— Da, fu de acord Rachela. Deci, ce-ai zice să începem cu sfârșitul?

— Da, haide, spuse Cardenia. Vom face în așa fel încât să fie unul de neuitat.

EPILOG

Bătălia de la Capăt nu a fost nici pe departe o bătălie; *Profeţiile Rachelei* s-a predat Forţei Expediţionare de la Capăt fără să tragă măcar un foc de armă, iar celelalte nave din forţa operativă ad-hoc a *Rachelei*, cele ale căror echipaje mai erau încă în viaţă (în mare parte), s-au predat aproape la fel de repede.

În timp ce amărâţii rămaşi în echipajul *Rachelei* se recuperau pe *Spiritul lui Grayland a II-a,* povestea a fost, în sfârşit, reconstituită: Sir Ontain Mount, după ce a descoperit că *Rachela* fusese rechiziţionată de simpatizanţii Nohamapetanilor şi că echipajul şi soldaţii de pe navă intenţionau să-i preia comanda – prin forţă, dacă era necesar –, îşi transportase puşcaşii marini la suprafaţa Capătului, iar aceştia distruseseră staţia spaţială pe care *Rachela* intenţiona să o ocupe şi de care ar fi urmat să aibă nevoie pentru reparaţii şi aprovizionare.

Pe teren, puşcaşii marini ai lui Ontain se alăturaseră rebelilor Vrennei Claremont şi hărţuiseră în mod eficient forţele Ducelui (în exerciţiu) Ghreni Nohamapetan, intrând într-un joc prelungit cu *Rachela* şi cu ocazionalele nave noi care i se alăturau, refuzându-le acestora aprovizionarea şi activităţile de întreţinere. Piraţii care aprovizionaseră iniţial grupul de pe *Rachela* au început, în cele

din urmă, să-l jefuiască. Încercările de a ateriza pe furiș pentru a rechiziționa provizii s-au soldat cu ambuscade și cu capturarea unor membri ai echipajului și a unor materiale. A fost una dintre cele mai eficiente blocade încercate vreodată de pe fundul unui puț gravitațional.

Odată cu sosirea navei *Spirit*, războiul civil de la sol s-a încheiat brusc. Ghreni Nohamapetan – care n-a mai fost Duce, în exercițiu sau altfel – a fost predat rapid de trupele sale când li s-a promis că nu vor fi represalii dacă vor depune armele și îl vor prezenta pe așa-zisul lider. Ghreni i-a fost adus Vrennei Claremont, acum Ducesă de Capăt, înghesuit fără menajamente într-o geantă de voiaj. Vrenna i-a promis că nu-l va ucide dacă îi va spune unde se afla tatăl ei. Contele Jamies Claremont a fost adus după o oră, nevătămat și bucuros că ieșise din acea încăpere blestemată.

Astfel, după două zile, când Ghreni Nohamapetan era în aceeași încăpere în care îl ținuse captiv pe Contele de Claremont, ușa se deschise, iar Nadashe și Contesa de Nohamapetan fură împinse înăuntru, după care ușa se trânti și se încuie rapid în urma lor. Ghreni se uită la mama și la sora lui, fără să scoată un cuvânt, cu gura căscată, timp de treizeci de secunde. Apoi închise gura, încleștându-și maxilarul.

— Hai, măi, serios acum, îi spuse el surorii sale. Ce *dracu'* s-a întâmplat cu planul tău, ăla perfect? Hmmm?

MULȚUMIRI

Primul lucru pe care aș vrea să-l spun în aceste mulțumiri este că, de fapt, sunt cel mai groaznic monstru din istorie.

Motivul pentru care sunt cel mai groaznic monstru din istorie este că am avut la dispoziție mai mult de un an să scriu această carte, iar eu am făcut din nou ce-am făcut și cu ultimele mele cărți: am așteptat până în ultimul moment posibil pentru a preda blestemata de carte, lucru care m-a făcut să devin o pacoste pentru toți cei implicați în producția sa. Acum ei trebuie să muncească din greu și foarte repede din cauză că n-am reușit să mă adun.

Așadar: sunt cel mai groaznic monstru din istorie. Mi-aș dori să pot oferi o scuză rezonabilă pentru că am dat-o în bară, dar *chiar* nu am niciuna. Cea mai bună explicație (care nu este o scuză) pe care o pot oferi este că, pentru cineva care își pierde ușor concentrarea, 2019 a oferit, să spunem, un mediu extrem de propice în acest sens. Dacă ați trăit în anul 2019 și nu v-ați petrecut cea mai mare parte a timpului într-o peșteră sau într-o pâclă de fum de iarbă, atunci probabil că înțelegeți ce vreau să spun. Dacă ați petrecut anul 2019 într-o peșteră și/sau sparți până la sminteală, foarte bine. Bravo vouă.

Mi-ar plăcea foarte mult să mă întorc la zilele fericite de dinainte de 2016, când chiar reușeam destul de bine să mă concentrez și să predau cărțile la timp, astfel încât să nu-i fac pe oamenii de la producție să mă

urască și să-mi ardă portretul în piața centrală, așa că, dacă locuiți în Statele Unite ale Americii și citiți aceste rânduri înainte de noiembrie 2020, vă rog să-mi faceți o favoare și a) să vă înregistrați pentru a vota sau să verificați dacă înregistrarea dumneavoastră este încă valabilă, b) să vă amintiți să votați în ziua alegerilor (sau înainte, dacă luați un buletin de vot anticipat) și c) să încercați să nu votați pentru nimeni care este un focar amoral de haos. Aș aprecia extrem, extrem, extrem de mult lucrul ăsta și, probabil, ați primi mai multe cărți de la mine.

Către ceilalți oameni implicați în producția acestei cărți: îmi pare sincer rău că vă fac să dați zor și acum. Meritați mai mult de la mine și o să mă străduiesc mai tare.

Care ar fi câțiva dintre oamenii implicați în producția acestei cărți? Patrick Nielsen Hayden, editorul meu; asistenții săi (foști și actuali) Anita Okoye, Rachel Bass și Molly McGhee; Irene Gallo, directoare artistică, și Nicholas „Sparth" Bouvier, artist; designerul de carte Heather Saunders; redactorul Deanna Hoak, căreia îi cer scuze anticipat pentru felul original în care folosesc virgulele; și publicistul meu, Alexis Saarela.

Le mulțumesc, de asemenea, Bellei Pagan de la Tor UK și echipei sale fabuloase de oameni. Le sunt recunoscător, ca întotdeauna, lui Steve Feldberg și echipei sale de la Audible, precum și lui Wil Wheaton, care va transforma cuvintele în sunete pentru cei ce citesc cu urechile.

De asemenea, multe mulțumiri lui Ethan Ellenberg, Bibi Lewis, Joel Gotler și lui Matt Sugarman, care alcătuiesc echipa Scalzi atunci când vine vorba de vânzarea lucrărilor mele și/sau de evaluarea contractelor, ceea ce apreciez foarte mult. Jos pălăria și pentru Georgina Gordon-Smith, Surian Fletcher-Jones și Gennifer Hutchison.

În aceste cărți le fac din când în când cu ochiul prietenilor și colegilor scriitori și, de cele mai multe ori, nu este nicio problemă, dar, din când în când, omor de-a binelea un personaj căruia i-am dat numele cuiva,

apoi mă simt prost că am făcut-o. Așa că, ăăăăăă, Mary Robinette Kowal și Navah Wolfe, îmi pare rău că i-am omorât pe tipii ăia.

(Acest lucru este deosebit de jenant referitor la Navah, nume folosit și pentru un alt personaj din trilogie, cât și la Naffa Dolg, prietena apropiată a Cardeniei, pe care vă amintiți că am aruncat-o în aer în prima carte, ceea ce a făcut-o pe Navah să remarce, de mai multe ori: „mi-ai ucis personajul doar ca să-i provoci SUFERINȚĂ unui alt personaj FEMININ." Știi că te admir și te stimez, Navah, sincer și din toată inima.)

Printre prietenii care m-au ajutat să-mi păstrez sănătatea mintală în timpul scrierii acestei cărți se numără Kevin Stampfl, Yanni Kuznia, Bill Schafer, Ryvenna Altman, Olivia Ahl, Deven Desai, Monica Byrne și Megan Frank. De asemenea, îi mulțumesc în mod special Natashei Kordus, literalmente una dintre cele mai vechi și mai dragi prietene ale mele, pentru o încurajare fabuloasă de ultim moment.

Le mulțumesc celor care lucrează la aplicația Freedom, un program pe care îl folosesc pe calculator pentru a bloca site-urile rețelelor sociale, pentru că nu pot să am încredere că n-o să verific Twitter la fiecare douăzeci de secunde. De fapt, dacă aveți nevoie de un program care să vă salveze de voi înșivă și să vă conserve capacitatea de concentrare, vi-l recomand.

(Dar dacă mă urmărești pe Twitter sau Facebook sau îmi citești blogul *Whatever*, mulțumesc. Nu ești tu de vină pentru lipsa mea de voință când vine vorba de chestiile astea.)

Ca întotdeauna, le mulțumesc Athenei și lui Kristine Scalzi, fiica și, respectiv, soția mea, pentru că sunt niște ființe atât de minunate și grozave pentru mine. Aș putea spune mult mai multe despre amândouă, dar dacă ați citit astfel de *Mulțumiri* înainte, știți cât de siropos pot deveni atunci când vorbesc despre ele. Mă bucur doar că am norocul de a le avea în viața mea.

La final, vă mulțumesc vouă, cititorilor, pentru că citiți această trilogie. Oricât de ciudat ar părea, această serie de cărți reprezintă și prima dată când am scris o trilogie în mod intenționat. De cele mai multe ori scriu o carte, iar dacă oamenilor le place, atunci scriu o alta din aceeași lume. Așa am ajuns la șase cărți (până acum) din seria *Old Man's War* (*Războiul bătrânilor*, Nemira, 2015). Dar cu această serie am pornit la drum știind că intenționam să scriu trei cărți și că, la finalul ei, imperiul se va prăbuși cu adevărat. A fost o experiență nouă pentru mine să combin acest tip de înțelegere pe termen lung a evenimentelor din serie cu stilul meu obișnuit de a „inventa chestii pe măsură ce scriu" și trebuie să spun că sunt foarte mulțumit de cum a ieșit. A fost o experiență a scrisului foarte plăcută pentru mine. Sper că a fost la fel de plăcută și pentru voi. Vă mulțumesc că m-ați însoțit pe acest drum.

JOHN SCALZI
31 octombrie 2019

DESCOPERĂ PLĂCEREA LECTURII ȘI ONLINE!

Urmărește-ne și pe canalele noastre de social media, ca să fii la curent cu noutățile editoriale și cu știri despre scriitorii și cărțile **NEMIRA**

Website

facebook

Instagram

BLOG **NEMIRA**

Audiobooks

Podcast

Postează ce mai citești și intră în comunitatea noastră:

#EdituraNemira
#PlăcereaLecturii

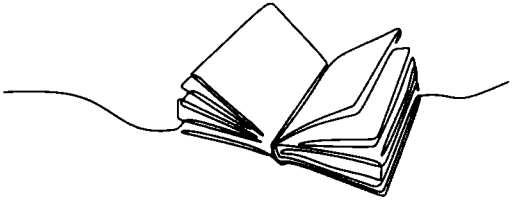

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA powered by NEMIRA.

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj și femei neînfricate
care să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sclipitoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane
science-fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și **Arthur C. Clarke**,
regi ne sunt **Stephen King** și **George R.R. Martin**,
iar regine, **N.K. Jemisin** și **Naomi Novik**.

În librăriile din toată țara și pe **www.nemira.ro**

ARMADA. IMAGINATION UNLIMITED

ARMADA

JOIN THE ARMADA

Recrutăm vânători și
Amazoane și explorat
să călătorim până la
Luptători plini de cura
care să înfrunte vrăjit
orci însetați de sânge
Minți sclipitoare, dorr
unor crime terifiante!
cărora să le aducem
science-fiction, fanta

JOIN THE ARMADA

Printre generalii noș
Frank Herbert și Arth
regi ne sunt Stephen
iar regine, N.K. Jemis

În librăriile din toată

ARMADA. IMAGIN

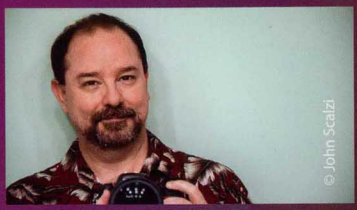

© John Scalzi

JOHN SCALZI s-a născut în 1969, în California. A studiat la Chicago University, printre profesorii săi numărându-se celebrul scriitor Saul Bellow. A scris cronici de film și editoriale umoristice, apoi a devenit editor la America Online și s-a mutat în Sterling, Virginia, împreună cu soția sa. Din 1998 își dedică tot timpul literaturii. În 2005 a debutat cu romanul *Old Man's War* (*Războiul bătrânilor*, Nemira, 2015), primul din celebra serie cu același nume, multiplu nominalizată la Premiul Hugo. Din același univers fac parte *The Ghost Brigades* (*Brigăzile fantomă*, Nemira, 2016), *The Last Colony* (*Ultima colonie*, Nemira, 2017), *Zoe's Tales* (*Povestea lui Zoë*, Nemira, 2018). John Scalzi a fost recompensat cu Premiul John W. Campbell pentru debut (2006) și cu Premiul Hugo pentru cel mai bun roman (2013, *Redshirts: A Novel with Three Codas*). A publicat și lucrări de nonficțiune și a scris articole pe teme din diverse domenii: finanțe, jocuri video, cinematografie, astronomie, literatură. Între 2010 și 2013 a fost președinte al asociației Science Fiction and Fantasy Writers of America.

ARMADA // science-fiction / fantasy / thriller

Câștigător al **Dragon Award for Best Science Fiction Novel** (2020)

Finalist al **Locus Award for Best Science Fiction Novel** (2021)

Fluxul, calea interstelară dintre planetele Interdependenței, se prăbușește cu repeziciune. Drept consecință, sisteme solare întregi urmează să fie izolate de restul umanității. Ignorând dovezile dezastrului iminent, mulți încearcă să profite de ultimele zile ale celui mai măreț imperiu din istoria umanității.

Împăraxul Grayland a II-a și-a consolidat puterea și se străduiește să-și salveze supușii de la o moarte lentă, dar forțele opoziției pun la cale o ultimă încercare de a o detrona. Va reuși, alături de aliații ei din ce în ce mai puțini, să salveze întreaga umanitate? Sau va deveni Grayland a II-a ultimul Împărax încoronat?

„Scalzi a scris un final grozav al trilogiei INTERDEPENDENȚA, cu o intrigă extrem de bine construită și teribil de satisfăcătoare."
PUBLISHERS WEEKLY

ISBN 978-606-43-1381-2

ARMADA powered by NEMIRA